

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΑΡ. 738

ΛΙΘΟΓΡ. Ο ΦΟΙΝΙΞ Α.Ε.

Τα δράματα της καρδιάς

Η ΜΕΓΑΛΗ ΑΓΑΠΗ

Όταν θυμάμαι την έρωτική αυτή περίοδο της ζωής μου, τὰ δνείρα και τούς καύμους μου, υποφέρω όπως υπέφερα και τότε, και κλαίω όπως έκλαιγα και τότε. Τρεις μονάχα μήνες βάσταξε όλο αυτό: τρεις μήνες πόνου, έρωτος ζωής. Ύστερα ήρθε ή μοναξιά, ή απέλπιση γιατί δεν θ' αγαπήσω ποτέ πιά, γιατί μου λείπει ή θέληση νά ξεάσω, και τό θάλλω για νά ξαναρτίσω.

Τριάντα χρόνια! Τριάντα χρόνια άναμονής, μοναξιάς, στερήσεων. Και έπειτα μεμιάς, ό έρωτας! Ένας έρωτας μεγάλος, άγνός άπέραντος!

Όταν μπήκα για πρώτη φορά στο γραφείο, άνάμεσα στα περίεργα βλέμματα των άλλων, αντίκρισα και τό δικό του, ένα βλέμμα ψυχρό, αδιάφορο, που ώστόσο με τάρσζε. Θά δούλευα μαζί «του»...

Όταν κατόπιν «έκείνος» κατάλαβε τό αίσθημά μου, φέθηκε άπέναντί μου πιο ψυχρός, πιο αδιάφορος. Ήταν ένας ευγενικός συνάδελφος και τίποτ' άλλο. Μά έγώ τόν αγαπούσα δίχως άνταπόδοσι...

Ό χαρακτήρας μου άλλαξε. Έγινα εύθυμη, φλύαρη, κομψή, όμορφη, μόνο και μόνο για νά του άρέσω. Όταν μία γυναίκα τρι-

άντα χρόνων αγαπή ή πρώτη φορά στη ζωή της, γίνεται άλλος άνθρωπος, ένθουσιάζεται και φοβάται μήπως χάσει τόν άνθρωπο που λατρεύει.

«Εκείνος» άκουγε τις φλυαρίες μου, έβλεπε πώς έκανα κάθε τι για νά του άρέσω, αντίλαμβανόταν τις ματιές μου, «Εδειχνε άπέναντί μου μεγάλη εύγένεια με συνώδευε ως τό σπίτι μου, μούλεγε μερικά λόγια για τό κομψό μου ντύσιμο, για τό ντένισμά μου, μά ποτέ, ποτέ δεν μου έλεγε άν ν' αγαπούσε...

Έγώ δεν μπορούσα νά παραδεχτώ, ότι ήταν δυνατό νά μέν ή αδιάφορος μπρός στον έρωτά μου, νά μιν καταλαβαίνω, ότι ή καρδιά μου χτυπούσε μονάχα γι' αυτόν. Είχα όμορφήναι, τό πρόσωπό μου είχε άποχτήρει ένα ώραίο χρώμα, τὰ μάτια μου έλαμπαν, «Ενοιώθα τόν έαυτό μου γυναίκα για πρώτη φορά.

Ήμουνα εύτυχισμένη και δυστυχισμένη, ένθουσιασμένη κι' απέλπιμένη, ήθελα νά ζήσω και νά πεθάνω!...

Φαίνεται όμως πώς ή έπιμονή μου άρχισε νά τόν κουράζει. Μου φερόταν τώρα με κάποια σκληρότητα. Δεν με συνώδευε πιά τὰ βράδια και μόλις μου μιλούσε στο γραφείο. Μά δεν τού κρατούσα καμιά κα-

κία. Τόν αγαπούσα τό ίδιο σαν και πρώτα, ίσως περισσότερο.

Τόν αγαπούσα και υπέφερα. Με τὰ δάκρυα στα μάτια, πήγαινα άπ' τούς δρόμους άπ' όπου είχαμε περάσει μαζί, ξαναθυμόμουν τὰ λόγια που είχαμε ανταλλάξει. «Έκλαιγα για-τί αισθανόμουν πώς δεν ν' αγαπούσε, πώς ποτέ του δεν με έινε αγαπήσει...

Ένα βράδυ έμαθα για πρώτη φορά πώς σε μία βδομάδα θα παντρευόταν. Ένοιώσα τήν καρδιά μου νά σφίγγεται από λύπη. «Παντρεύεται... παντρεύεται...», έλεγα στο δρόμο, καθώς γυρίσα σπίτι μου.

Κάποια στιγμή πήρα τή μεγάλη απόφασι. Θά αυτοκτονούσα. Τά δνείρά μου είχαν γκρεμιστή.

Πήρα μία ζυριστική λεπίδα κι' έκοψα τις φλέβες τού χεριού μου. Όταν είδα τό αίμα ν' αναδύη, έβαλα τις φωνές. Φοβήθηκα. Ήμουν δειλή, άγανδρη. Ή μητέρα μου έτρεξε αλαφιασμένη...

...Έμεινα στο νοσοκομείο δεκατέντε μέρες. Οι γιατροί μ' έσωσαν, γιατί τὰ τραυματά μου ήταν επιπλοαία.

Έκείνος δεν έμαθε αμέσως τήν απόπειρά μου. Στο γραφείο, ή μητέρα μου είπε πώς ήμουν άρρωστη. Έξακολουθώ τώρα νά πηγαίνω στο γραφείο και νά δουλεύω όπως πριν.

Από τήν ήμέρα εκείνη πέρασαν τέσσερα χρόνια. Έκείνος έινε πάντα εκεί κοντά μου.

Μία μέρα ήθε ή φοβερή άποκάλυψι. Έκείνος τὰ έμαθε όλα, δεν έρω πώς. Με πήρε τότε κοντά του και μου είπε με συγκίνηση:

— Άκουσε, αγαπημένη μου, μία μέρα σ' αγαπήσα, σ' αγαπήσα μ' απέλπιση, όπως δεν αγαπήσα καμιά γυναίκα. Μά έπειτα σκέφτηκα πώς έγώ... νά... πώς νά σου τό πω!... μπροστά σου ήμουνα ένας φτωγός... κερδίζω λίγα, και δεν θα μπορούσα νά σου προσφέρω τήν ευτυχία που αξίζεις... Σήμερα... σου τὰ λέω... αυτά... γιατί έμαθα...

— Μ' αγαπούσες, μ' αγαπούσες! φώναζε διακοπώντας τον. Μά τότε γιατί... γιατί δεν μίλησες;... — Γιατί δεν ήξερα αν θάλεγες τό ναί...

Έκλαψα πολύ στήν άγκαλιά του. Φιληθήκαμε όπως ποτέ, στη ζωή μας. Ήμιασε δυό δυστυχισμένοι... Έκείνος, τίμιος όπως είναι, δεν θέλει νά έγκαταλείψ ή γυναίκα του και τό παιδί του. Μά ούτε κι' έγώ θάθελα τέτοια θυσία.

Βρισκόμαστε πάντα μαζί στο γραφείο. Αγαπιόμαστε δίχως έλπίδα νά ένωθούμε ποτέ. Μά ή άγνή αυτή άγάπη μάς δίνει τή δύναμη νά ζούμε και νά νιώθουμε μία μικρή ευτυχία. Ίσως έτσι... ποιος ξέρει! — νάναι καλύτερα και για τούς δυό μας.

ΖΑΚ ΜΠΡΕΤΟΝ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιχάντιχο ρεπορτάζ

Μετά τόν «Μπαμπά εκπαιδευέται» τού Σπ. Μελά, τό «Στραβόζυλο» τού Δ. Ψαθά και παλαιότερα τό «Μαλλία κουδάρια» τού Ν. Λάσκαρη, ένα ακόμα ελληνικό έργο πρόκειται νά παιχθ ή στο εξωτερικό. Είναι ή κωμωδία της δυάδας Σακελλάριου-Χ. Γιαννακόπουλου. «Ένα βότσαλο στή λίμνη» που μεταφράσθηκε από τήν σύζυγο τού δεύτερου τών συγγραφέων και που πρόκειται νά ανεβασθ ή στο Παρίσι, με τήν φροντίδα τού γνωστού Γάλλου συγγραφέως Ζακ Ντυβά, που είχε έρθει πριν λίγον καιρό στήν Αθήνα.

— Ο θίασος Μανωλίδου-Αρώνη γιόρτασε πανηγυρικά τήν Πρωτοχρονία στήν Αίγυπτο, μ' ένα ελληνικότατο γλέντι, που έγινε σ' ένα από τὰ πιο γνωστά κέντρα τού Καΐρου.

Η μεγάλη έκπληξις της εορταστικής αυτής βραδιάς ήταν ότι σεβριόσθηκε γνήσια αθηναϊκή ρετσίνα προς μεγάλην χαράν όλων των ήσθιων.

Για πρώτη φορά, ένα ελληνικό καλλιτεχνικό συγκρότημα, έφυγε για τό Μπουένος Άϊρες, με έπί κεφαλής τήν Κοινών Παππά και τόν Σπύρο Μουσουρή. Τό ελληνικό συγκρότημα, θά έπισκεφθ ή κατόπιν τό Ρίο Τανέιρο της Βραζιλίας και τό Σάν Ντιέγκο της Χιλής.

— Ένα ανέκδοτο έμμετρο κείμενο τού Νότη Περγιάλη, με τόν τίτλο «Ορφέας και Εurydίκη», που είναι έμπνευσμένο από τόν αρχαίο μύθο, έδωσε θέμα στήν κορυφαία χορογράφο Ραλλού Μάνου νά συνθέσ ή ένα νέον χορόδραμα, που θά ίδούμε ύστερα από λίγες μέρες στο θέατρο «Κοτοπούλη».

— Ο Ορέστης Λάσκος, παραμερίζοντας προσωρινά τήν ποίησι, παρουσιάζεται στον τελευταίο καιρό, καλλιτέχνης... τρισυπόστατος!

Έτσι, μετά τόν σκηνοθέτη, που έκαμε τό πρώτο ελληνοτουρκικό φίλμ «Η ώραία τού Πέραν» — θά τό ίδούμε σύντομα στήν Αθήνα — γράφει τώρα έπιθεωρήσει για τόν μουσικό θίασο Καλοντά-Κοκκίνη-Δούκα, που βρίσκειται στήν Κωνσταντινούπολι, ταυτοχρόνως δε εμφανίζεται και ως κομπέρ, στον ίδιο θίασο!

— Οι έκφωνήτριες τού Ραδιοφωνικού Σταθμού Αθηνών, είναι σήμερα 25. Μερικές από αυτές, έχουν άμεσα σχέσι με τό θέατρο, όπως ή Καίτη Ασπρία, που έκαμε κατ' επανάληψ ή τήν εμφάνισι της σε έργα πρός και οι Εφρη Πόλλυ και Αλίκη Γεωργούλη, που είναι τελειόφοιτες της δραματικής σχολής τού Έθνικού Θεάτρου.

— Ύστερα από άπουσία έξη ετών, γύρισε στήν Αθήνα ό μοντέρνος συνθέτης και πιανίστας Γιάννης Σπάρτακος.

Ο Σπάρτακος, που έφυγε μετά τήν απέλευθέρωσι, μαζί με τήν Ρένα Βλαχοπούλου, για ένα μεγάλο «τουρνέ» στή Μέση Ανατολή, όταν έφθασε αργότερα στή Νέα Υόρκη, κίνησε τό ενδιαφέρον στους μουσικούς κύκλους της Αμερικής.

Συγκεκριμένα, τό πασίγνωστο τραγούδι τού «Θά σε πάρω νά φύγουμε» — μεγάλο σουζέ στήν εποχή του — διασκευάθηκε από τόν διάσημο Ζαβιέ Κουγκάτ, και με τόν τίτλο «Γκρήκ Μπαλλέρο», έγινε «λάιτ-μοτιβ» στις αμερικανικές ορχήστρες.

Δυό άλλες συνθέσεις του, με στίχους Αμερικανών, κυκλοφόρησαν λίγο αργότερα σε μουσικά κομμάτια στή Νέα Υόρκη.

— Πολύς λόγος γίνεται για μία νέα άποκάλυψι τού τραγουδιού τήν Μαριάννα Χατζοπούλου, 19 χρόνων, που έχει μία πολύ συγκινητική ιστορία: Γεννήθηκε τυφλή και βρήκε τό φώς της μόλις πέρσι, χωρίς σε μία έπιτυχή έγχείρσι. Τά περισσότερα χρόνια της τόσο σκληρής μοναξιάς της, έζησε με μονάκριβο σύντροφο της τό ραδιόφωνο, πράγμα που έγινε άφορμή νά άποκτήσ ή μεγάλη πείρα στο τραγούδι.

— Τά «Μουσικά πραινά» τού Γ. Οικονομίδη στο «Παλλάς», με τήν συνεργασία της Μαίρης Λά, τού Γιάκοβλεφ και τού Τζιμή Μακούλη, σημειώνουν τελευταία μεγάλη έπιτυχία.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Σερβιτόρες

Θά ήθετε μπάρο άμέτρητα και χαχαροπλαστεία που κάθε μέρα έχουνε μεγάλη πελατεία, γιατί έντός άπ' τ' άλλα τους τὰ μέσα, φυσικά, έφρόντισαν και πήρανε γκαρσόνια... θηλυκά!

Κοιμνές κοπέλλες, όμορφες, άδρες χαριτωμένες, με φιογκούς στα μαλλάνια τους και μπλουζοφορε- (μένες,

με προθυμία, — πάντοτε — και χίλια δυό άγκίσματα... σου δείχνουν τ' άτελείωτα κι' είδων-είδων γλυκίσματα... Κι' εσύ κυττάξεις έναλλάξ τό... κ ω κ και τήν... Κοκώ, και βρίσκεις σε δίλημμα τι νά πρωτοδιαλέξης. Κυττάξεις και τό... έμφυνο και τ' άψυχο... γλυκό και χάνεις και τό χρώμα σου και χάνεις και τις λέξεις! — Τι προτιμά ό κύριος; ρωτά κατά κανόνα κι' εσύ κολλάς τό βλέμμα σου στήν όμορφη γκαρσόνια και λες άφρημένα:

— Τι άλλο κοπελλίτσα μου; Τι άλλο άπό... σένα!

Διαλέγεις, υποτίθεται, τού γούστου σου τήν πάστα, μά της γκαρσόνας οι γραμμές σε κάνουνε... άνάστα. Κυττάς τὰ τόσα θέλητρα της Ρένας — άς τήν πώ! — και λες άράά μέσα σου άμάν και πώ! πώ! πώ! «Μαζύ της» — συλλογίζεσαι — μπορεί νά γίνη κατί, και για νά κάνης πιο πολύ μπροστά της τό «κομμάτι», ζητάς και τρίτο γλυκίσμα και τέταρτο και βάλε κι' ένα... ταφι δλόκληρο αδειάζει στο φανάκι! Άλλά χαμένοι, τελικά, πηγαίνουνε οι κοπέλοι σου κι' άπ' τὰ γλυκά... λιώνεσαι κι' άπ' τό πολύ... σορόπι σου!

Έίναι μεγάλοι πειρασμοί και «μηνάδες στημένες» οι σεβριτόρες οι κοιμνές και τρισχαριτωμένες. Σε βάθουνε στα... αίματα νά κάνης νταραβέρι. Κι' οι καταστηματαρχές τους σε βάθουνε στο χέρι! Κι' βλέπεις μπάρο που ήτανε πρό δυό μηνών για κλάμμι, σε ι ρ ή ν ε ς νάχουν, σήμερα, στον πάγκο για ρεκλάμα, που κάθε μία τους σε τραβά και τό σφυγμό σου βοϊσκει και πäs για... ούζο, φέφ, είπειν και πέφτεις στο... ούισκν!

— Νά βάλω κι' άλλο; Τι νά πής, που τρέμεις προφανώς νά μη φανής στη γόρσα και «παρκατιανός» και λες: — Βεβαίως! Φυσικά!

Και βάζει εκείνη πάλι κι' άνοίγει τρίτο, πρόθυμα, και τέταρτο μπουκάλι. Και όσο στο φιλότιμο κεντρίζεται και θίγεται, μπουκάλια άνοίγεις διαρκώς και διαρκώς... «άνοίγεις»! Μ' αυτό, λοιπόν, τό σύστημα, ή Ρίτσα κι' ή Μαρίτσα, τὰ καταφέρνουν εύκολα στα δίχτυα τους νά μπνίξουν, κι' εκεί που πήγες για νά πής στο πόδι μία μπυρίτσα, νά μη μπορείς, σε κάνουνε στα... πόδια σου νά στέκεις!

Ότ' ηνά γλυτώνεις, μ' όλ' αυτά, σε τέτοιες περιπτώσεις, εκεί που πäs, τήν ώρα σου στο μπαρ νά σκοτώσης, με τήν σειρήνα των... ποτών νά έρωστειροποιήσης. Όποτε σου χαμογελά κι' αυτ ή μεχρι σημείου, που βλέπει τό φλεγματίσμα ύπόθεσι... τασιού! Άλλ' όταν δ ή πώς γίνεσαι σαγής και φορτικός, ή μάλλον αν άγτιληφθ ή πώς έχεις παραγίνει ή σεβριτόρα τότε πιά — κυρίολεκτικώς — με ύφος αστραφτότατο τό «μπόν σεβρίς» σου δίνει!

Εισιογράφει ο Σερβιτόρος Γ. Μ. Γαβριά

Σκάνδαλον

Συσχετισθείς από τινος μετά χηρός άφράτης έστρομβουλάτης, ζουμεράς και πληθοκαμυβυλάτης, ώ παιδες, τήν ήγάπησον εν άναρε εύρεως και πονηρώς τήν έξέλεπον ως ποντιξ άρουραϊός! Τήν ευκαιρίαν τοιγαρούν άναζητών πρός δράσιν και διαθέτων τήν γνωστήν πυριφλεγώδη κρῆσιν, προέβλεπον έρωτικώς ποικίλας πανδαισίας φεφλογερώδεις άσπασμούς κι' άλλας παραλυσίας. Και θέλων οίον τάχιστα νά δράσω περιγράνωσ κι' έρωτικώς νά δοξασθώ ως ό Άλξ ή Χανος μετέβην ποδ τού οίκου της προχθές έγώ αυτός κι' ήρξάμην άδων, ώ θεοί, μεσούσης της νυκτός. — Άνοιξον τό παράθυρόν! Έναλλον μετά σάλου και τόν ύελοπίνακα έξ άκροβού κρυστάλλου.

Άνοιξον κι' έχω έξαφν ή δύσηνος μεγάλην ίνα εισέλθω πάραυτα και κλείσε τό και πάλιν! Πλήν φεψ! μη βλέπων άνοιξιν πούως (τού παραθύρου και μάλλον έπειγόμενος πρός έναρξιν (τού τζιρου

εις χαμαμάδαν έθεσον τό δμμα μ' εδ- (κολίαν κι' ώ θέαμα άνοίγειον και σκανδαλώ- (δες λιν!

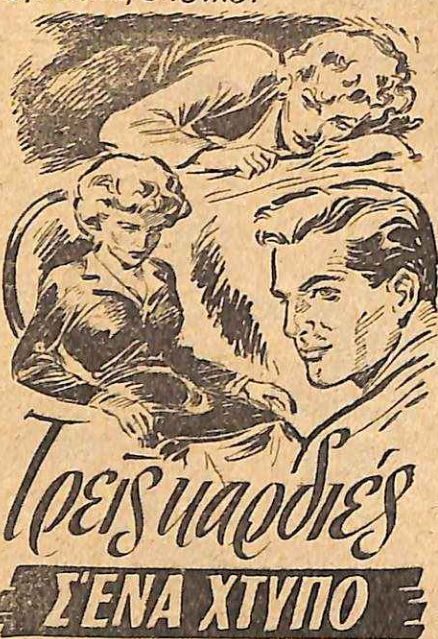
Τουτέστιν ένώ έπαλλον κι' έγκάριζον (εύρώς ή χήρα ήτο έγκλειστος μετά τού κοιμ- (θαρέως!

Ηγουν, εν συμπεράσματι, θρηνησάτε (ιππόται:

«άλλω τὰ κακασίματα κι' άλλω γεν- (νούν αλ... κότται!»

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Δύο αδερφές, η Φούλα και η Ζωή, ζούνε μαζί, με υποτεχνία το δρόμα τους! Η Ζωή, η πιο μικρή, είναι παράλυτη! Ο πατέρας των δυο κοριτσιών έχει φύγει από χρόνια στην Αμερική, κι έχει παψει να δίνει σημασία ζωής. Η μητέρα τους έχει πεθάνει, κραυνοβλημένη από το φοβερό δυστύχημα της μικρής της κόρης... Και η Φούλα δεχεται με πρόθυμο αλtruισμό, να αντικαταστήσει τους γονείς της που λείπουν, και θυσιάζει τη ζωή της αδιακατάρτητα στο πλευρό της αδερφής της, που γίνεται γι' αυτήν, από τη δυστυχία της, ένας σκληρός τυραννος...

40v

— Πάλι ἐκείνη μὲ φώναζε...
— Τῆς πέρασε; Μετάνοιωσε;
— Δὲν ξέρω... Ἐλάτε...

Τὸν εἶχε πιάσει ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν τρα-
βαῦσε. Ἐκεῖνος τῆς ἐσφίξε τὸ χέρι καὶ τὴν
ἀκολούθησε

Στὴν εἰσοδο τοῦ σπιτιοῦ, ἡ Φούλα τρά-

— Δυσάρεστη συζήτησι;... ψέλλισε.
— Ναί... απάντησε η Ζωή.

Τὰ μισὰ καὶ τὰ διπλᾶ

...έφοριαχός!... Φίλε μου, είμαι...
Ο ΦΑΚΟΣ

...Είσαι μια απίστευτη ηρωίδα...
...κινδυνεύεις αξιοθαύμαστα στο μεγάλο, το ά-

δίσω τοὺς ἄλλους νὰ ζήσουν καὶ ν' ἀγαπή-

.....

7

ΑΠΟΓΟΝΟΙ ΤΩΝ ΡΩΜΑΝΩΦ

Οι ενέα αυτές νέες ειδήσεις απόγονοι της πατρικής οικογένειας που κυβερνούσε άλλοτε την Ρωσία. Διακρίνονται εξ' αριστερών προς τα δεξιά η Κύρα, περιτρώρα σε μαύρι, η Τζίνα, δασκάλα ζευγών γλωσσών, η Αλεξάνδρα, οικοδόμος, η Όλγα, χορεύτρια, η Αικατερίνη, ρομποτρά, η Βέρα, μοναχόν, η Νικολαγιέννα, πωλητριά, η η Ναντία, φοιτήτρια και η Πετρόβνα, νταντά. Ένας Γάλλος ακριβήσιος συγκέντρωσε τις ενέα αυτές νέες και τις φωτογράφησε κάτω από την Αίγυπα του Οριάκου, προκειμένου να τις χρησιμοποιήσει σ' ένα προσχεδίο του φίλου σχετικά με τη ζωή των Ρωσικών.

να σηκώση τὰ χαμηλωμένα πάντα μάτια της...

Ζ'.

Τὸ ἄλλο πρωΐ, στὴν Τράπεζα, ἡ Φούλα πῆρε τηλεφώνημα τοῦ Μπελίνη :

— Έγώ εἰμαι, Φούλα... Καλημέρα...

— Ένοιωσε μιὰ φοβερὴ τρεμούλα σ' ὁλόκληρο τὸ κορμί της, κι' ἀμέσως ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο...

— Ὅλο τὸ ὑπόλοιπο πρωῒνὸ δὲν κατάφερε νὰ συγκεντρωθῇ, νὰ βάλῃ σὲ κάποια τάξι τὶς ἀναστατωμένες σκέψεις της, τὴν ξετρελαμένη της ψυχῇ... Ὁ Μπελίνης δὲν τὴν ξαναπῆρε στὸ τηλέφωνο. Κι' ἂν τὴν ξαναπαίρνε διωξ, πάλι θὰ τὸν ἔκλεινε!...

— Ὁχι ἀπὸ πείσμα, οὔτε ἀπὸ κοριτσίστικη σεμνοτυφία ἀπὸ καθαρό φόβο... Δὲν τολμοῦσε νὰ τοῦ μιλήσῃ στὸ τηλέφωνο, γιὰτὶ φοβόταν, ὅτι ἀπὸ καμμιὰ μεριά θὰ τοὺς ἀκούγε ἡ Ζωή!...

Τὸ μεσημέρι τοῦ βῆκε ἡ Φούλα, βρέθηκε μπροστὰ τοῦ! Μὰ ναί! τὴν περίμενε στὴν ἐξοδὸ τῆς Τραπεζῆς καί, μόλις τὴν εἶδε, ἔτρεξε καί τῆς ἔπιασε καί τὰ δυὸ χέρια μὲ δύναμι, μὲ πάθος :

— Φούλα... τῆς μωμούρισε πολὺ σιγὰ πολὺ κοντὰ στὸ ἀπὸ τοῦ. Γιὰτὶ μούκλεισε τὸ πρωῒ τὸ τηλέφωνο;...

— Μὲ συγχωρεῖτε... τοῦ ἀπάντησε σὰ χαμένη. Δὲν ἤθελα νὰ σὰς προσβάλω...

— Δὲ μὲ πρόσβαλες μὲ πίκρανες ὁμῶς...

— Οὔτε νὰ πικραθῇ δὲν ἔπρεπε... ἔερετε ὅτι ἔτσι ἔπρεπε νὰ κάνω!...

— ἔπρεπε... Γιὰτὶ ἄραγε;...

Περπατοῦσανε σιγὰ-σιγὰ μέσα στὸν πολυθρόνο δρόμο.

— ἔπρεπε, κύριε Μπελίνη... τοῦ ξανάπε σταθερὰ ἡ κοπέλλα. Ὅπως καί τώρα, πρέπει νὰ σὰς ἀποκαρτεθῶ καί νὰ φύγω...

Κι' ἔκανε νὰ φύγῃ, πραγματικά. Ὁ Μπελίνης ὁμῶς τὴν κράτησε μαλακὰ ἀπὸ τὸ μπράτσο :

— Ὁχι, Φούλα... τῆς εἶπε. Δὲ θὰ φύγῃς... Θὰ μ' ἀκούσεις...

— Ἀφίστε με! Δὲν ἔχουμε νὰ ποῦμε τίποτα!...

— Ὁ τόνος της ἦταν ἀπότομος, σχεδὸν ἐχθρικός... Μερικοὶ διαβάτες σταματήσανε καί τοὺς κυττάζανε ἐκπληκτικοί. Ὁ Μπελίνης ἔπαψε νὰ τὴν κρατᾷ.

— Καλὰ, τῆς εἶπε βαθεῖα πληγωμένος, δὲ σὲ κρατᾷ ἄλλο, ἀφοῦ δὲ θές, ἀφοῦ μοῦ ἀπαγορεύεις νὰ σοῦ μιλάω...

Ἡ Φούλα τὸν κύτταξε μιὰ σύντομη στιγμή μὲ τὸ δακρυσιμένο βλέμμα της φορτωμένο βουβὴ λύπη, κι' ὕστερα γύρισε καί χάθηκε μέσ' στὸ πολυθρόνο μεσημεριανὸ πλήθος τοῦ δρόμου...

Γύρισε στὸ σπῆτι της χωρὶς νὰ καταλάβῃ κι' αὐτὴ πῶς, περπατώντας σὰν αὐτοματο, παραπατώντας κάπου-κάπου σὰ μεθυσμένη. Μπῆκε μέσα, καί δὲ θέλησε νὰ πᾶν στὸ δωμάτιο τῆς ἀδερφῆς της. Τράβηξε γραμμὴ γιὰ τὸ δωμάτιο τὸ δικό της, καί, μπαίνοντας μέσα, ἔπεσε. ἔτσι ντυμένη καθὼς ἦταν, μὲ τὰ παπούτσια, στὸ κρεβάτι. Μ' ὅλο πὺ τὴν πνίγαν οἱ λυγμοί, δὲ μπόρεσε νὰ κλάω... Τὰ μάτια της μείνανε σπληνωμένα σ' ἓνα σημεῖο τοῦ ταβανιοῦ ἀκίνητη, ἀδάκρυτα...

Σὲ ἀρκετὴ ὥρα ἡ πόρτα τῆς Φούλας ἀνοίξε μὲ προφύλαξι, καί γλῦστοψε μέσα ἡ κυρὰ-Μάρθα.

— Καλέ, μπὰ σὲ καλὸ σου, κορίτσι μου! Γύρισες, καί δὲ σὲ πῆρε κανεὶς χαμπάρι!

— Μπήκα οἰγὰ-σιγὰ, κυρὰ-Μάρθα, γιὰτὶ φοβόμουν μὴν κοιμάται ἡ... ἀδερφή μου καί τὴν ἐμπνῶσω...

« Ἡ ἀδερφή μου » εἶπε· κι' ὅχι ἡ Ζωή...

Σὰ νὰ μὴ μποροῦσε νὰ προφέρῃ αὐτὸ τὸ ὡς χτές τόσο ἀγαπητὸ της ὄνομα...

— Δὲ θές νὰ φᾶς; τῆ ρώτησε ἡ παραδουλεύτρα.

Ἡ Φούλα εἶπε ψέμματα :

— Ὁχι, κυρὰ-Μάρθα. εὐχαριστῶ...

— ἔχω φάει...

— ἔχεις φάει;... Πῶς τόπαθες; Μὲ ποῖον;

— Μὲ κάτι κορίτσια ἀπὸ τὸ γραφεῖο. Πήγαμε νὰ πιούμε μύρτες μὲ κάτι μεζεδάκια καί νότασα...

— Καλὰ ἔκανες... Νὰ ξεσκᾶς καί σὺ λίγο...

— Ἡ Ζωή ἔφαγε;... ρώτησε, ἔτσι, μηχανικά, ἀπὸ συνήθεια, ἀπὸ κεκτημένη ταχύτητα ἡ Φούλα.

— Ὁχι ἀπὸ ἀνάγκη προαγματική, αὐθόρμητη... ὅπως ἄλλοτε...

Κοῦνησε τὸ κεφάλι της μελαγχολικά ἡ κυρὰ-Μάρθα :

— Μπὰ, τὸ καῦμένο!... Δυὸ μπουκιές ἔφαγε μόνο, κι' αὐτὲς μὲ τὴ γκρίνια τῆ δικῆς μου...

Δὲ ρώτησε τίποτ' ἄλλο γιὰ τὴν ἄρρωστη ἀδερφή της ἡ Φούλα... Μόνο εἶπε στὴν παραδουλεύτρα :

— Ἀκού, κυρὰ-Μάρθα, ἐγὼ θὰ βγῶ νωρὶς τὸ ἀπόγευμα...

— Μπὰ, πῶς τόπαθες;... Ἐσὺ δὲ βγαίνεις ποτέ σου ἀπόγευμα...

Ξεροκατάτιπε ἡ κοπέλλα :

— ἔχω... συνεργεῖο στὴν Τράπεζα... ἀποκριθῆκε. Πρέπει νὰ μὴ λείψω, γιὰτὶ τὰ λεφτὰ πού θὰ πάρω εἶνε ἀρκετὰ καί μὰς χρειάζονται, κυρὰ-Μάρθα...

— Νὰ πᾶς στὴν εὐχὴ τῆς Παναγίας, παιδάκι μου... Καί, θ' ἀργήσῃς πολὺ;...

— Δὲ φαντάζομαι... Κατὰ τίς ὀχτώμιση ὥρες πῶς...

— Ὅα κάτω ἐγὼ μὲ τὴν ἀδερφοῦλα σου, ὥσπου νὰ γυρίσῃς ἐσὺ...

Πραγματικά, ὅταν ἡ Φούλα ἔφυγε γιὰ τὸ γραφεῖο της, ἡ κυρὰ-Μάρθα μπῆκε στὸ δωμάτιο τῆς ἀρρωστης. Τῇ βρῆκε βλοσυρῇ, μὲ τὰ μάτια της σπληνωμένα στὴν πόρτα.

— Ποῦ εἶναι;... ρώτησε βραχνά.

— Ἡ ἀδερφή σου; ἔκανε ἡ γρὰ παραδουλεύτρα.

— Ναί...

— ἔφυγε...

— ἔφυγε;! ἔξεσπασε ἡ φωνὴ τῆς παράλυτης.

— Ναί... Εἶχε δουλειά, μούπε, στὸ γραφεῖο...

— Στὸ γραφεῖο! μωμούρισε ἡ Ζωή μὲ μιὰ πικρὴ εἰρωνεία.

— Ναί, ἔχει λεία καί τὸ ἀπόγευμα...

Δὲ μίλησε ἄλλο ἡ Ζωή... Μόνο ἡ σκοτεινὴ ματιά της καρφώθηκε ἐπίμονα σὲ μιὰ γωνία τῆς κάμαρας, καί δὲν ξεκόλλησε ἀπὸ κεῖ...

Ἐκάτσε σὲ μιὰ καρέκλα δίπλα τῆς ἡ κυρὰ-Μάρθα.

— Θες νὰ σοῦ φέρω νὰ διαβάσῃς τίποτε κόρη μου;... τῇ ρώτησε.

— Ὁχι! ἀποκριθῆκε ξερὰ ἡ Ζωή.

— Ἐγὼ, βλέπεις, δὲ μπορῶ ἡ καφερὴ νὰ σοῦ διαβάσω... Δὲν ξέρω γράμματα...

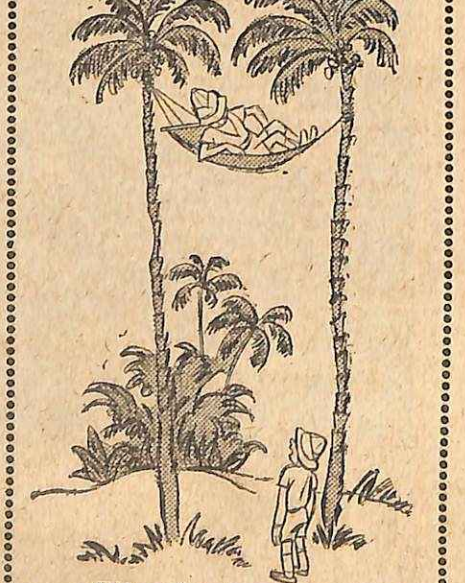
Δὲν ἀπάντησε ἡ Ζωή.

Γιὰ νὰ συνεχίσῃ μὲ κάποιον τρόπο τῇ συζητήσει πού ξεψυχούσε, ἡ κυρὰ-Μάρθα συνέχισε :

— Δὲν τᾶπαιρνα, βλέπεις, τὰ γράμματα ἀπὸ μικρῇ... Κι' ἔτσι ἔμεινα κουτσουρο!...

— Ἀνθρώπος ἀγράμματος, ξύλο ἀπελέκητο!...

Μιλᾷ πάντα ἡ Ζωή... Βαρῆκε νὰ μιλά

— Εἶδες τί γρήγορα πὺν μεγαλῶνουν τὰ δέντρα σ' αὐτὰ τὰ μέρη;...

μόνη της ἄσκοπα ἡ κυρὰ-Μάρθα καί μεταφέρθηκε ὅσο πῶ ἀναπαυστικά, μποροῦσε ἀπὸ τὴν καρέκλα της στὴ διπλὴν πολυθρόνα. Κι' ἐκεῖ μισόκλεισε τὰ μάτια της, κι' ἐτοιμάστηκε νὰ τὸν πάρῃ...

Μέσα στὸ ταραγμένο μυαλὸ τῆς παράλυτης τρικυμῶσαν ἓνα σωρὸ σκέψεις... Μὰ ναί, δὲν ἤξελε συζητήσει, δὲ χωροῦσε ἀμφιβολία : Ἡ Φούλα εἶχε πᾶναι πᾶ νὰ κρατᾷ τὰ προσχήματα, νὰ κρύβεται, νὰ φοβάται!...

Ἐβγαίνει καί τὸ ἀπόγευμα, ἐκείνη πού δὲν ἔβγαίνει ποτέ, γιὰ νὰ τὸν συναντᾷ, νὰ συνεχίσῃ μαζί τὸ ἄνεμπδίστα τὸν ἐρωτὰ της... Ποῖος θὰ τὴν ἐμπόδιζε;...

Αὐτὴ, ἡ παράλυτη, πού βρισκότανε καρφωμένη ἀπάνω στὴν ἴδια θέσι;... Κι' ὕστερα ὁμῶς, κι' ἂν ἀκόμα δὲν ἦτανε καρφωμένη στὴν ἴδια θέσι, πῶς θὰ μποροῦσε πάλι ἡ Ζωή νὰ ἐμπόδισῃ τὸν ἐρωτὰ τῆς ἀδερφῆς της;...

Μὲ ποῖο δικαίωμα;... Ἡ Φούλα κι' ὁ Μπελίνης ἀγαπιόντουσαν. Αὐτὸ ἦταν ὁλοφάνερο... Εἶχανε κάθε δικαίωμα ν' ἀγαπήθουν...

Ἡ ἀγάπη δὲν ἐπιβάλλεται μὲ τὴ βία... Ἡ Φούλα κι' ὁ Μπελίνης ἀγαπῶντουσαν. Κανεὶς δὲ μποροῦσε νὰ τοὺς ἐμπόδισῃ...

Σ' αὐτὴ τῇ λογικῇ ὁμῶς, ἀντιδρούσε βίαια ἡ φτωχὴ παράλυτη. Ἐνοιῶσε τὴν στερημένη καρδιά της νὰ σπαράσσεται ἀπὸ τὴν παράλογη, τὴν τυφλὴ ζήλεια... Αὐτὴ δὲν εἶχε δικαίωμα ν' ἀγαπήσῃ, κι' οὔτε νὰ καί ἀρτίου ἀνθρώπου...

Αὐτὴ ἦτανε καί ζητήσῃ τὴν ἀγάπη ἑνὸς ἄλλου, κανονικοῦ ἀνθρώπου... Εἶχανε κάθε δικαίωμα ν' ἀγαπήθουν... Ἡ ἀγάπη δὲν ἐπιβάλλεται μὲ τὴ βία... Ἡ Φούλα κι' ὁ Μπελίνης ἀγαπῶντουσαν. Κανεὶς δὲ μποροῦσε νὰ τοὺς ἐμπόδισῃ...

Σ' αὐτὴ τῇ λογικῇ ὁμῶς, ἀντιδρούσε βίαια ἡ φτωχὴ παράλυτη. Ἐνοιῶσε τὴν στερημένη καρδιά της νὰ σπαράσσεται ἀπὸ τὴν παράλογη, τὴν τυφλὴ ζήλεια... Αὐτὴ δὲν εἶχε δικαίωμα ν' ἀγαπήσῃ, κι' οὔτε νὰ καί ἀρτίου ἀνθρώπου...

Αὐτὴ ἦτανε καί ζητήσῃ τὴν ἀγάπη ἑνὸς ἄλλου, κανονικοῦ ἀνθρώπου... Εἶχανε κάθε δικαίωμα ν' ἀγαπήθουν... Ἡ ἀγάπη δὲν ἐπιβάλλεται μὲ τὴ βία... Ἡ Φούλα κι' ὁ Μπελίνης ἀγαπῶντουσαν. Κανεὶς δὲ μποροῦσε νὰ τοὺς ἐμπόδισῃ...

Σ' αὐτὴ τῇ λογικῇ ὁμῶς, ἀντιδρούσε βίαια ἡ φτωχὴ παράλυτη. Ἐνοιῶσε τὴν στερημένη καρδιά της νὰ σπαράσσεται ἀπὸ τὴν παράλογη, τὴν τυφλὴ ζήλεια... Αὐτὴ δὲν εἶχε δικαίωμα ν' ἀγαπήσῃ, κι' οὔτε νὰ καί ἀρτίου ἀνθρώπου...

Αὐτὴ ἦτανε καί ζητήσῃ τὴν ἀγάπη ἑνὸς ἄλλου, κανονικοῦ ἀνθρώπου... Εἶχανε κάθε δικαίωμα ν' ἀγαπήθουν... Ἡ ἀγάπη δὲν ἐπιβάλλεται μὲ τὴ βία... Ἡ Φούλα κι' ὁ Μπελίνης ἀγαπῶντουσαν. Κανεὶς δὲ μποροῦσε νὰ τοὺς ἐμπόδισῃ...

Σ' αὐτὴ τῇ λογικῇ ὁμῶς, ἀντιδρούσε βίαια ἡ φτωχὴ παράλυτη. Ἐνοιῶσε τὴν στερημένη καρδιά της νὰ σπαράσσεται ἀπὸ τὴν παράλογη, τὴν τυφλὴ ζήλεια... Αὐτὴ δὲν εἶχε δικαίωμα ν' ἀγαπήσῃ, κι' οὔτε νὰ καί ἀρτίου ἀνθρώπου...

Αὐτὴ ἦτανε καί ζητήσῃ τὴν ἀγάπη ἑνὸς ἄλλου, κανονικοῦ ἀνθρώπου... Εἶχανε κάθε δικαίωμα ν' ἀγαπήθουν... Ἡ ἀγάπη δὲν ἐπιβάλλεται μὲ τὴ βία... Ἡ Φούλα κι' ὁ Μπελίνης ἀγαπῶντουσαν. Κανεὶς δὲ μποροῦσε νὰ τοὺς ἐμπόδισῃ...

Σ' αὐτὴ τῇ λογικῇ ὁμῶς, ἀντιδρούσε βίαια ἡ φτωχὴ παράλυτη. Ἐνοιῶσε τὴν στερημένη καρδιά της νὰ σπαράσσεται ἀπὸ τὴν παράλογη, τὴν τυφλὴ ζήλεια... Αὐτὴ δὲν εἶχε δικαίωμα ν' ἀγαπήσῃ, κι' οὔτε νὰ καί ἀρτίου ἀνθρώπου...

Αὐτὴ ἦτανε καί ζητήσῃ τὴν ἀγάπη ἑνὸς ἄλλου, κανονικοῦ ἀνθρώπου... Εἶχανε κάθε δικαίωμα ν' ἀγαπήθουν... Ἡ ἀγάπη δὲν ἐπιβάλλεται μὲ τὴ βία... Ἡ Φούλα κι' ὁ Μπελίνης ἀγαπῶντουσαν. Κανεὶς δὲ μποροῦσε νὰ τοὺς ἐμπόδισῃ...

Σ' αὐτὴ τῇ λογικῇ ὁμῶς, ἀντιδρούσε βίαια ἡ φτωχὴ παράλυτη. Ἐνοιῶσε τὴν στερημένη καρδιά της νὰ σπαράσσεται ἀπὸ τὴν παράλογη, τὴν τυφλὴ ζήλεια... Αὐτὴ δὲν εἶχε δικαίωμα ν' ἀγαπήσῃ, κι' οὔτε νὰ καί ἀρτίου ἀνθρώπου...

Αὐτὴ ἦτανε καί ζητήσῃ τὴν ἀγάπη ἑνὸς ἄλλου, κανονικοῦ ἀνθρώπου... Εἶχανε κάθε δικαίωμα ν' ἀγαπήθουν... Ἡ ἀγάπη δὲν ἐπιβάλλεται μὲ τὴ βία... Ἡ Φούλα κι' ὁ Μπελίνης ἀγαπῶντουσαν. Κανεὶς δὲ μποροῦσε νὰ τοὺς ἐμπόδισῃ...

Σ' αὐτὴ τῇ λογικῇ ὁμῶς, ἀντιδρούσε βίαια ἡ φτωχὴ παράλυτη. Ἐνοιῶσε τὴν στερημένη καρδιά της νὰ σπαράσσεται ἀπὸ τὴν παράλογη, τὴν τυφλὴ ζήλεια... Αὐτὴ δὲν εἶχε δικαίωμα ν' ἀγαπήσῃ, κι' οὔτε νὰ καί ἀρτίου ἀνθρώπου...

Αὐτὴ ἦτανε καί ζητήσῃ τὴν ἀγάπη ἑνὸς ἄλλου, κανονικοῦ ἀνθρώπου... Εἶχανε κάθε δικαίωμα ν' ἀγαπήθουν... Ἡ ἀγάπη δὲν ἐπιβάλλεται μὲ τὴ βία... Ἡ Φούλα κι' ὁ Μπελίνης ἀγαπῶντουσαν. Κανεὶς δὲ μποροῦσε νὰ τοὺς ἐμπόδισῃ...

Σ' αὐτὴ τῇ λογικῇ ὁμῶς, ἀντιδρούσε βίαια ἡ φτωχὴ παράλυτη. Ἐνοιῶσε τὴν στερημένη καρδιά της νὰ σπαράσσεται ἀπὸ τὴν παράλογη, τὴν τυφλὴ ζήλεια... Αὐτὴ δὲν εἶχε δικαίωμα ν' ἀγαπήσῃ, κι' οὔτε νὰ καί ἀρτίου ἀνθρώπου...

Αὐτὴ ἦτανε καί ζητήσῃ τὴν ἀγάπη ἑνὸς ἄλλου, κανονικοῦ ἀνθρώπου... Εἶχανε κάθε δικαίωμα ν' ἀγαπήθουν... Ἡ ἀγάπη δὲν ἐπιβάλλεται μὲ τὴ βία... Ἡ Φούλα κι' ὁ Μπελίνης ἀγαπῶντουσαν. Κανεὶς δὲ μποροῦσε νὰ τοὺς ἐμπόδισῃ...

Σ' αὐτὴ τῇ λογικῇ ὁμῶς, ἀντιδρούσε βίαια ἡ φτωχὴ παράλυτη. Ἐνοιῶσε τὴν στερημένη καρδιά της νὰ σπαράσσεται ἀπὸ τὴν παράλογη, τὴν τυφλὴ ζήλεια... Αὐτὴ δὲν εἶχε δικαίωμα ν' ἀγαπήσῃ, κι' οὔτε νὰ καί ἀρτίου ἀνθρώπου...

Αὐτὴ ἦτανε καί ζητήσῃ τὴν ἀγάπη ἑνὸς ἄλλου, κανονικοῦ ἀνθρώπου... Εἶχανε κάθε δικαίωμα ν' ἀγαπήθουν... Ἡ ἀγάπη δὲν ἐπιβάλλεται μὲ τὴ βία... Ἡ Φούλα κι' ὁ Μπελίνης ἀγαπῶντουσαν. Κανεὶς δὲ μποροῦσε νὰ τοὺς ἐμπόδισῃ...

Σ' αὐτὴ τῇ λογικῇ ὁμῶς, ἀντιδρούσε βίαια ἡ φτωχὴ παράλυτη. Ἐνοιῶσε τὴν στερημένη καρδιά της νὰ σπαράσσεται ἀπὸ τὴν παράλογη, τὴν τυφλὴ ζήλεια... Αὐτὴ δὲν εἶχε δικαίωμα ν' ἀγαπήσῃ, κι' οὔτε νὰ καί ἀρτίου ἀνθρώπου...

Αὐτὴ ἦτανε καί ζητήσῃ τὴν ἀγάπη ἑνὸς ἄλλου, κανονικοῦ ἀνθρώπου... Εἶχανε κάθε δικαίωμα ν' ἀγαπήθουν... Ἡ ἀγάπη δὲν ἐπιβάλλεται μὲ τὴ βία... Ἡ Φούλα κι' ὁ Μπελίνης ἀγαπῶντουσαν. Κανεὶς δὲ μποροῦσε νὰ τοὺς ἐμπόδισῃ...

Σ' αὐτὴ τῇ λογικῇ ὁμῶς, ἀντιδρούσε βίαια ἡ φτωχὴ παράλυτη. Ἐνοιῶσε τὴν στερημένη καρδιά της νὰ σπαράσσεται ἀπὸ τὴν παράλογη, τὴν τυφλὴ ζήλεια... Αὐτὴ δὲν εἶχε δικαίωμα ν' ἀγαπήσῃ, κι' οὔτε νὰ καί ἀρτίου ἀνθρώπου...

Αὐτὴ ἦτανε καί ζητήσῃ τὴν ἀγάπη ἑνὸς ἄλλου, κανονικοῦ ἀνθρώπου... Εἶχανε κάθε δικαίωμα ν' ἀγαπήθουν... Ἡ ἀγάπη δὲν ἐπιβάλλεται μὲ τὴ βία... Ἡ Φούλα κι' ὁ Μπελίνης ἀγαπῶντουσαν. Κανεὶς δὲ μποροῦσε νὰ τοὺς ἐμπόδισῃ...

Σ' αὐτὴ τῇ λογικῇ ὁμῶς, ἀντιδρούσε βίαια ἡ φτωχὴ παράλυτη. Ἐνοιῶσε τὴν στερημένη καρδιά της νὰ σπαράσσεται ἀπὸ τὴν παράλογη, τὴν τυφλὴ ζήλεια... Αὐτὴ δὲν εἶχε δικαίωμα ν' ἀγαπήσῃ, κι' οὔτε νὰ καί ἀρτίου ἀνθρώπου...

Αὐτὴ ἦτανε καί ζητήσῃ τὴν ἀγάπη ἑνὸς ἄλλου, κανονικοῦ ἀνθρώπου... Εἶχανε κάθε δικαίωμα ν' ἀγαπήθουν... Ἡ ἀγάπη δὲν ἐπιβάλλεται μὲ τὴ βία... Ἡ Φούλα κι' ὁ Μπελίνης ἀγαπῶντουσαν. Κανεὶς δὲ μποροῦσε νὰ τοὺς ἐμπόδισῃ...

Σ' αὐτὴ τῇ λογικῇ ὁμῶς, ἀντιδρούσε βίαια ἡ φτωχὴ παράλυτη. Ἐνοιῶσε τὴν στερημένη καρδιά της νὰ σπαράσσεται ἀπὸ τὴν παράλογη, τὴν τυφλὴ ζήλεια... Αὐτὴ δὲν εἶχε δικαίωμα ν' ἀγαπήσῃ, κι' οὔτε νὰ καί ἀρτίου ἀνθρώπου...

Αὐτὴ ἦτανε καί ζητήσῃ τὴν ἀγάπη ἑνὸς ἄλλου, κανονικοῦ ἀνθρώπου... Εἶχανε κάθε δικαίωμα ν' ἀγαπήθουν... Ἡ ἀγάπη δὲν ἐπιβάλλεται μὲ τὴ βία... Ἡ Φούλα κι' ὁ Μπελίνης ἀγαπῶντουσαν. Κανεὶς δὲ μποροῦσε νὰ τοὺς ἐμπόδισῃ...

Σ' αὐτὴ τῇ λογικῇ ὁμῶς, ἀντιδρούσε βίαια ἡ φτωχὴ παράλυτη. Ἐνοιῶσε τὴν στερημένη καρδιά της νὰ σπαράσσεται ἀπὸ τὴν παράλογη, τὴν τυφλὴ ζήλεια... Αὐτὴ δὲν εἶχε δικαίωμα ν' ἀγαπήσῃ, κι' οὔτε νὰ καί ἀρτίου ἀνθρώπου...

Αὐτὴ ἦτανε καί ζητήσῃ τὴν ἀγάπη ἑνὸς ἄλλου, κανονικοῦ ἀνθρώπου... Εἶχανε κάθε δικαίωμα ν' ἀγαπήθουν... Ἡ ἀγάπη δὲν ἐπιβάλλεται μὲ τὴ βία... Ἡ Φούλα κι' ὁ Μπελίνης ἀγαπῶντουσαν. Κανεὶς δὲ μποροῦσε νὰ τοὺς ἐμπόδισῃ...

Σ' αὐτὴ τῇ λογικῇ ὁμῶς, ἀντιδρούσε βίαια ἡ φτωχὴ παράλυτη. Ἐνοιῶσε τὴν στερημένη καρδιά της νὰ σπαράσσεται ἀπὸ τὴν παράλογη, τὴν τυφλὴ ζήλεια... Αὐτὴ δὲν εἶχε δικαίωμα ν' ἀγαπήσῃ, κι' οὔτε νὰ καί ἀρτίου ἀνθρώπου...

Αὐτὴ ἦτανε καί ζητήσῃ τὴν ἀγάπη ἑνὸς ἄλλου, κανονικοῦ ἀνθρώπου... Εἶχανε κάθε δικαίωμα ν' ἀγαπήθουν... Ἡ ἀγάπη δὲν ἐπιβάλλεται μὲ τὴ βία... Ἡ Φούλα κι' ὁ Μπελίνης ἀγαπῶντουσαν. Κανεὶς δὲ μποροῦσε νὰ τοὺς ἐμπόδισῃ...

Σ' αὐτὴ τῇ λογικῇ ὁμῶς, ἀντιδρούσε βίαια ἡ φτωχὴ παράλυτη. Ἐνοιῶσε τὴν στερημένη καρδιά της νὰ σπαράσσεται ἀπὸ τὴν παράλογη, τὴν τυφλὴ ζήλεια... Αὐτὴ δὲν εἶχε δικαίωμα ν' ἀγαπήσῃ, κι' οὔτε νὰ καί ἀρτίου ἀνθρώπου...

Αὐτὴ ἦτανε καί ζητήσῃ τὴν ἀγάπη ἑνὸς ἄλλου, κανονικοῦ ἀνθρώπου... Εἶχανε κάθε δικαίωμα ν' ἀγαπήθουν... Ἡ ἀγάπη δὲν ἐπιβάλλεται μὲ τὴ βία... Ἡ Φούλα κι' ὁ Μπελίνης ἀγαπῶντουσαν. Κανεὶς δὲ μποροῦσε νὰ τοὺς ἐμπόδισῃ...

Σ' αὐτὴ τῇ λογικῇ ὁμῶς, ἀντιδρούσε βίαια ἡ φτωχὴ παράλυτη. Ἐνοιῶσε τὴν στερημένη καρδιά της νὰ σπαράσσεται ἀπὸ τὴν παράλογη, τὴν τυφλὴ ζήλεια... Αὐτὴ δὲν εἶχε δικαίωμα ν' ἀγαπήσῃ, κι' οὔτε νὰ καί ἀρτίου ἀνθρώπου...

Αὐτὴ ἦτανε καί ζητήσῃ τὴν ἀγάπη ἑνὸς ἄλλου, κανονικοῦ ἀνθρώπου... Εἶχανε κάθε δικαίωμα ν' ἀγαπήθουν... Ἡ ἀγάπη δὲν ἐπιβάλλεται μὲ τὴ βία... Ἡ Φούλα κι' ὁ Μπελίνης ἀγαπῶντουσαν. Κανεὶς δὲ μποροῦσε νὰ τοὺς ἐμπόδισῃ...

Σ' αὐτὴ τῇ λογικῇ ὁμῶς, ἀντιδρούσε βίαια ἡ φτωχὴ παράλυτη. Ἐνοιῶσε τὴν στερημένη καρδιά της νὰ σπαράσσεται ἀπὸ τὴν παράλογη, τὴν τυ

Κατάπληξι και απογοητευσι ανάμεσα στα όμορφα ανύπαντρα κορίτσια της 'Ιταλίας! 'Ο 'Αμεντέο Νατσάρι, ό ύπ' αριθ. 1 γόης του Ιταλικού κινηματογράφου παντρεύεται με την όμορφη συνάδελφό του 'Ελεωνόρα Ρότσι - Ντράγκο, ύστερα από ένα κρυφό έρωτικό ειδύλλιο πολλών μηνών!

'Η 'Ελεωνόρα, ζωντοχήρα 27 έτών του αξιωματικού του Ιταλικού έμπορικού ναυτικού 'Εμίλιο Ρότσι και μητέρα ενός μικρού κοριτσιού, όταν το 1949 την εγκατέλειψε ό άντρας της, ήταν μιά «μικρή κυρία», που δεν είχε πολλούς πόρους ζωής και δεν ήξερε τίποτα από κινηματογράφο και θέατρο. Είχε όμως, νειάτα κι' ήταν όμορφη. Από τη σκληρή λοιπόν, ανάγκη να ζήση και ν' αναθρέψη το παιδί της, ωπλίσθηκε με θέλησι και ύπομονή και μέσα σε λίγο χρονικό διάστημα κατώρθωσε να πάρη τὰ απαραίτητα μαθήματα Δραματικής Τέχνης με σκοπό να παίξη στον κινηματογράφο της πατρίδας της.

Κι' οι προσπάθειές της στέφθηκαν από έπιτυχία. Στις αρχές του 1951, ύστερα από δυο μικρούς και άσημαντους ρόλους, κατάφερε να πάρη τόν ρόλο της πρωταγωνίστριας στο γνωστό δραματικό φίλμ «Κλειστά παράθυρα». 'Η έπιτυχία της

☆☆☆☆☆ **Ο 'Αμεντέο** **ΝΑΤΣΑΡΙ** με **Ελεωνόρα** ☆☆☆☆☆ **ΡΟΤΣΙ**

Τό έρωτικό ειδύλλιο δυο γνωστών Ιταλών στάρ

— Σοβαρά; Μπορώ να διαλέξω εγώ τη σύντροφό μου στο φίλμ αυτό; ρώτησε ό 'Αμεντέο με κάποια δυσπιστία. 'Αν είναι έτσι, την έχω κιόλας βρή: Είναι ή 'Ελεωνόρα Ρότσι - Ντράγκο, μιά απ' τις καινούργιες βέβαια καλλιτέχνιδες μας αλλά, μπορώ να σας βεβαιώσω, ή καλύτερη!...

Με τό φίλμ αυτό, λοιπόν, που τελείωσε κιόλας τό γύρισμά του, για δεύτερη φορά ό Νατσάρι και ή Ρότσι παίζουν μαζί. Τό περίεργο είναι ότι πάλι για δεύτερη φορά υποδύονται ρόλους έρωτευμένων, που ζητούν κάθε ευκαιρία να βρεθούν μόνοι, να πέσουν ό ένας στην άγκαλιά του άλλου και να φιληθούν παράφορα...

Παρ' όλα αυτά, ούτε και τώρα ό Νατσάρι θέλησε να δείξη κάτι απ' τόν έρωτα που είχε φωλιάσει τόσο ξαφνικά στην καρδιά του για την όμορφη ζωντοχήρα. 'Αφησε τὰ πράγματα να τραβήξουν τό δρόμο τους να εκδηλωθούν μόνα τους. Και εκδηλώθηκαν, πράγματι, με ασυνήθιστο και κάπως άπίστευτο τρόπο:

'Ενα βράδυ, πρίν λίγες έβδομάδες, ή 'Ελεωνόρα πήρε τό αυτοκίνητό της και με μεγάλη ταχύτητα διευθυνόταν πρὸς τό σπίτι της, ελπίζοντας να βρη ξύπνια ακόμη την κορούλα της Φιορέλλα. Καθώς έτοσε, σε μιά απότομη στροφή του δρόμου, δεν υπελόγισε καλά κι' έπεσε πάνω σ' ένα άλλο αυτοκίνητο, που έρχόταν αντίθετα. 'Η σύγκρουσι ήταν σοβαρή, αλλά οι δυο όδηγοι, ή 'Ελεωνόρα κι' ένας άνδρας, γλύτωσαν με μερικές γρατζουνιές ενώ τὰ δυο άμάξια είχαν ύποστη μεγάλες ζημιές.

Με τους προβολείς τών άμαξιών άναμμένους, οι δυο όδηγοι πλησίασαν για να εξακριβώσουν την έκτασι τών ζημιών και να πάρουν ό ένας τὰ στοιχεία του άλλου... 'Αλλά φαντάζεστε την έκπληξη και τών δυο όταν, πλησιάζοντας, άναγνωρίστηκαν!... 'Εντελώς αδόκητα, ίσως γιατί είχαν διαφύγει από σοβαρό κίνδυνο, ό ένας έπεσε στην άγκαλιά του άλλου και φιλήθηκαν!

— Τί συμπτῶσι, είπε πρώτος ό 'Αμεντέο. Καθώς οδηγούσα, ή σκέψι μου ήταν σε σένα! Μεταξύ τών άλλων σκεπτόμουν πόσο εύτυχισμένο θα μπορούσες να κάνης έναν άντρα, αν άπεφάσιζες να ξαναπαντρευτής!...

— Αλήθεια; ψιθύρισε ή 'Ελεωνόρα με κάποια έκπληξη. Κι' εγώ, καθώς οδηγούσα, σκεπτόμουν πρώτα τη Φιορέλλα μου κι' έπειτα σε σένα! Σε φανταζόμουν σε κανένα κοσμικό κέντρο της Ρώμης με συντροφιά όμορφες κυρίες... 'Αλλά, για να μιλήσουμε σοβαρά, μιά και μίλησες για σύζυγο αλήθεια, ξέρεις κανέναν που θα με ήθελε για γυναίκα του;

'Ο 'Αμεντέο δεν άπάντησε άμέσως. Πλησίασε περισσότερο κοντά της, την κύτταξε βαθειά μέσα στα μάτια, την άγκάλιασε ξαφνικά με θερμή και την φίλησε πάλι με πάθος. 'Ηταν ένα ζεστό και γεμάτο έρωτα φιλι που ποτέ της ή 'Ελεωνόρα δεν είχε ξαποκιμάση...

— Ξέρω κάποιον που θα ήθελε να βρη την εύτυχία κοντά σου, ψιθύρισε με συγκίνηση ό Νατσάρι. Κι' αυτός... είμαι εγώ!... Και τό φιλι που σου έδωσα, θεωρήσε το για τό φιλι τών άραβών μας!...

Με τόν πρωτότυπο αυτόν τρόπο, πλεχθηκε τό ειδύλλιο μεταξύ του 'Αμεντέο και της 'Ελεωνόρας, ειδύλλιο που είχε εύτυχισμένους, ειδύλλιο που είχε άπληχσι σ' νο τέλος και μεγάλη άπήχηση σ' όλη την 'Ιταλία. Διαρκώς μαζί όλη την 'Ιταλία, έρωτευμένοι κάτω πιά οι δυο έρωτευμένοι κάτ'ώρα πιά οι δυο έρωτευμένοι έλάτουν τὰ σχέδιά τους για τό μέλλον. Με τις εύχες όλων —έκτος ίσον— τών κοριτσιών που όνειροποσών τών κοριτσιών που σύζυγό λούσαν τόν 'Αμεντέο για σύζυγό τους— ό γάμος τους θα γίνει σε μερικούς μήνες στη Ρώμη.

Ο 'Αμεντέο Νατσάρι.

ήταν σημαντική, γιατί άμέσως τό όνομά της άρχισε να κάνει τό γύρο της 'Ιταλίας, ενώ παράλληλα οι 'Ιταλοί σκηνοθέτες, που σχεδόν την άγνοούσαν, άρχισαν να δείχνουν ένδιαφέρον γι' αυτήν.

'Ετσι, άμέσως μετά, πρωταγωνίστησε στο φίλμ «Αίσθησις» ένα δυνατό έρωτικό δράμα μεταξύ δυο άδελφών, με συμπρωταγωνιστή ένα απ' τὰ μεγαλύτερα σήμερα άνδρικά όνόματα της Ιταλικής όθόνης, τόν 'Αμεντέο Νατσάρι.

Από τό φίλμ, αυτό λοιπόν, χρονολογείται ή γνωριμία τών δυο στάρ. Από τότε ή όμορφιά της 'Ελεωνόρας είχε κάνει έντύπωσι στον διάσημο γόητα αλλά φύσει επιφυλακτικός με τις γυναίκες ό 'Αμεντέο, δεν εκδηλώθηκε άμέσως. Δεν έδωσε καμιά αισθηματική συνέχεια στη γνωριμία τους, αλλά και δεν έπαψε να την παρακολουθώ από μακριά και, χωρίς να φαίνεται, να την ύποστηρίζει με τό καλλιτεχνικό κύρος του. 'Ως νέα πρωταγωνι-

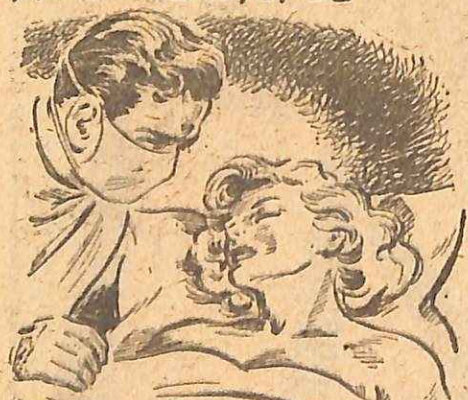

Η τρυφερή κι' αισθηματική 'Ιταλίδα στάρ 'Ελεωνόρα Ρότσι

Νέμπερα
Πιέζετ

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΠΡΩΤΕΣ ΒΟΗΘΕΙΕΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ...

Ένας «ταιριασμένος» γάμος...

Η όμορφη γκριζά λιμουζίνα, προχωρούσε αργά στην πλατεία ξενοική λεωφόρο. Στο τιμόνι ένας όμορφος μελαγχρινός νέος που κτύπαε μπροστά του ίσια, χωρίς να μιλάει, με βαρυεστημένο ύφος: δίπλα του, μια φτωχοντυμένη κοπέλλα, με τα μάτια της δακρυσιμένα. Κάπου-κάπου, γυρίζει και τον έβλεπε μ' ένα λαθραίο φοβισμένο βλέμμα. Δεν του μιλούσε. Τι να του πη;... Ένοιωσε τη βαρεμάρα του σ' όλη του τη συμπεριφορά. 'Η σκέψι τους βάριανε αναγκαστικά απάνω του σαν ασήκωτο αισθηματικό μολύβι... Δεν μπορούσε να την υποφέρει... Τό καταλάβαινε καλά η Μαρίνα. Μα τι να κάνει;... Κι' εκεί, ενώ προχωρούσαν μέσα στις πρώτες σκιές της νύχτας με την πλούσια γκριζά λιμουζίνα, η φτωχιά κοπέλλα που τότε δάσει αφοδόνιστα όλα, χωρίς να κρατήσει τίποτα για τον εαυτό της, άφησε το μυαλό της να πλανηθεί στο πρόσφατο παρελθόν, και να λυγίση τα υπέρ και τα κάτω... αυτά που την είχαν ενώσει με τον αγαπημένο της, κι' αυτά που κινδυνεύανε να τη χωρίσουν τώρα στα τελευταία...

...Δεν ήταν, βέβαια, ίδια μ' αυτόν... Κάθε άλλο. Ο Τέλης ήταν πλούσιος παιδί, μοναχοντιάς, με σπληνιμένες απάνω του ένα σωρό ελπίδες, μιας δόξαλης δυναστείας, ανωντάδων: Πατέρας, υπέρας, θείαδες, υπαρμπάδες, όλοι σ' αυτόν είχαν αναθέσει τα όνειρά τους... Ήταν ο κανονικός τους, ο γενικός κληρονόμος τους. Άνοιγτες μπροστά του, διάπλατες όλες οι πόρτες της ζωής... Κι' εκείνος, πήγε κι' έπεσε με τα μούτρα, στη φτωχιά, στην άσημαντη μοδιστοούλα, που του είχε σφανάξει έμ' απόγεμα στην όδον 'Ερμού!... Ήτανε την ώρα που σκόλαζε από το μοδιστράδικο της. Την πήρε από πίσω με το αμάξι του. Τι όμορφη λιμουζίνα!... Θαμπώθηκε η φτωχιά, καθώς έσκιζε βιαστικά τα στενοσόκακα της γειτονιάς της, προς το σπίτι της... Κι' έτσι, όταν σε μια στιγμή, φρονέρισε δίπλα της το όραιο αυτόκινητο, η Μαρίνα δεν υπέρεσε ν' αντισταθεί στον πειρασμό της γνωριμίας με κείνον που το ώδηγοσε... Τές φάνηκε πιά δόμορφος άκουα κι' από το αυτόκινητό του! Και τότε ανάπνεσε μ' όλη τη δύναμη της φτωχιάς της ψυχής, πούσε θαμπωθή έκταστικά...

Στην αρχή, ο Τέλης τη δέχτηκε με κάποια συγκίνηση. Ήταν όμορφη, γλυκιά, αφοσιωμένη. Μία κατάντη με μεγαλύτερο ενδιαφέρον από εκείνες τις άλλες πούσε συνήθιζε... τών σαλονιών και του ημικόσμου... Ύστερα όμως, σιγά-σιγά, βαρέθηκε. Τά ίδια και τα ίδια... Πέσανε απάνω του κι' οι συγγενείς του, που μάθανε το

μπλέξιμό του και το γαμίσανε το κεφάλι μ' ένα σωρό συμβουλές, γεμάτες λογική κι' εγωισμό: «Τι περιμένεις για να την άφισες;... Αυτά τα κορίτσια του λαού γίνονται ενοχλητικά όμα τα κρατήσεις πολύ κοντά σου... Κι' επί τέλους, αν νομίζεις, ότι την άδίκισσε, δόσotis κάτι, κι' απομάκρυνέ την από κοντά σου, προτού σου γίνη άδύσταχτο βάρος...».

Κι' ύστερα, σ' όν δρίζοντα της ζωής του νεαρού εκατομμυριούου είχε ανατείλει δόλοαμπρος ήλιος η γυναίκα «της σειράς του», που θά τον έκανε ευτυσιμένον, ενώνοντας τα λεφτά της με τα δικά του. Ένας γάμος δυό υπάρεζων ομοίων και δυό μεγάλων περιουσιών!... Αφρημένος ο Τέλης, είπε το «ναί» κι' αποφάσισε να κόψη μαλακά, ήπια, με τη Μαρίνα, για να παντρευτεί τη γυναίκα που τον είνανε πείσει ότι του ταίριαζε, την 'Ελσα...

Κι' απόψε της τότε όλα της φτωχιάς... Σ' εκείνον τον αποκαιριστημένο περίπατο προς τη Γλυφάδα, της εξήγησε, χρυσάνοντας δυό πιά πολύ γινότανε, το χάπι, ότι έπρεπε να χωρίσουν, επειδή τον πείσανε οι δικοί του να παντρευτεί... Τές πρόσθεσε με λεπτότητα, ότι ήτανε διατεθειμένος να συμβάλλει με κάποιον τρόπο και στη δική της άποκατάστασι...

— Τι θές να πης;... τον ερώτησε παγωμένη.

— Νά, είσαι φτωχό κορίτσι... της άπάντησε εκείνος. Ένα χρηματικό ποσόν, θά μπορούσε να σε βοηθήσει πιά εύκολα να βρης και σ' έναν άντρα από την τάξι σου, τίμιο, καλό...

— Θές να πληρώσεις;... του φώναξε βραχνά, με συγκρατημένη αγανάκτησι. Την είδε τόσο θυμωμένη, ένοιωσε πως την είχε τόσο βαθεία πληγώσει, που προσπάθησε να διορθώσει αυτό πούσε πη; — Με παρεξηγήσες;... της είπε. Δεν ήθελα να σε προσβάλω...

Τον κτύπαε μια στιγμή με τα δακρυσιμένα δόμοαυρα μάτια της, και τον παρακάλεσε: — 'Ας γυρίσουμε!...

Σε λίγο, την άσπρε στη γωνιά του έρημου δρόμου της. Την ώρα που κατέβαινε από το αυτόκινητο, η Μαρίνα τούδωσε τό γερό της και του είπε:

— Γεία σου, Τέλη... Σου εύχουαι να ζήσης ευτυσιμένον... 'Εγώ πάντα θά σ' αγκαλιάζω...

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΤΕΓΗ

Τά πάντα σήμερα, στην 'Αγγλία, θυμίζουν την προσέχη στέγη της βασιλίσσας 'Ελισάβετ. Οι αγγλικές μοιχαήνες κατέκριναν από εκείνες τις άλλες πούσε εκτίθενται από τώρα στις βιτρίνες των καταστημάτων. 'Α γύ: ένα σερέτιο τσαγιού από πορσελάνη. Και κάτω: ένα κρυστάλλινο σερέτιο...

αγαπάω, κι' από μακριά πάντα...

Την είδε να φεύγει μ' ένα παράξενο σφίξιμο στην καρδιά του...

Κι' όμως — πράμα περίεργο! — δεν έζησε ευτυσιμένος ο Τέλης: 'Η πλούσια γυναίκα που πήρε, δεν τούδωσε τον έρωτα, μ'ά μόνο τα λεφτά, πού, επί τέλους, εκείνος δεν τάχε καμιά ανάγκη... Ήταν όμορφη η 'Ελσα. Με μια χτυπητή όμορφιά που θαμπάνε. Κι' ύστερα, ήτανε χαϊδεμένη, μοναχοκόρη, συνθισμένη να τάνη όλα, με το καλοχτενισμένο κεφάλι της γεμάτο φαντασιοληξίες... Συνθισμένος από τον δολοκληρωτικό έρωτα της Μαρίνας, ο Τέλης ένοιωσε δίπλα στη γυναίκα της «τάδεως του», πούσε παντρευτή ένα είδος αισθηματικής άσφυξίας... Προσπάθησε να την αλλάξει, δεν τα κατάφερε. 'Η 'Ελσα του απάντησε με αθάδεια κι' εγωισμό... Κι' ένα απόγεμα, ο άντρας της την παρακαλούσσε άθεάτος και την πύσε σ' ένα απόμερο σπίτι, στην αγκαλιά του φίλου της!...

Αν την αγαπούσε, ο Τέλης μπορεί να τη σκότωνε... 'Η άπιστία της όμως τον έκανε να νοιώσει μόνον άηδία. Έφυγε δλοταχώς με το αυτόκινητό του. Στο μυαλό, στην καρδιά του, ξεπεταγότανε σαν ανάμνησι γλυκιά η άλλη η φτωχιά... Αυτή πούσε παραπεταγμένη, χωρίς τύψεις, χωρίς όκτο, για να πάν να κούνη την απόγνωση σ'ι της στο φτωχόσπιτο της γειτονιάς της, προσδομένη στον έρωτά της, με την ευτυχία της κουαί... με τα δεινά της κουαί... Τώρα μόλις συγκρίνοντας την με την άλλη, την πλούσια τη σπουδαία την έβλεπε πραγματικά μεγάλη, τη φτωχιά του αγαπημένη ο Τέλης... Πόσο μετάνιωανε πούσε άκούσει την άνοητη κι' υπεροπτική φωνή του άσκόπου συμφέροντος, κι' είχε υπέξει σ' αυτή την έλεεινή περιπέτεια του έντελως άκατάλληλου γάμου, που τον είχε τόσο βαθεία πληγώσει!...

Ξαφνικά, ήτανε τόσο άπρόοπτο! Δεν υπέρεσε να φρεναρή... Τό σώμα του κοριτσιού βρέθηκε κάτω από τις ρόδες του!... Από τό τράναγμα του τιμονιού, κατάλαβε πως την είχε δυνατά τυμπήσει... Πήδηξε κάτω, κι' έσκυψε, γεμάτος αγωνία, γονάτισε στο χώμα. Άναψε τον αναπτήρα του και τον πλησίασε στο χλωμό πρόσωπο εκείνης πούσε πέσει κάτω από το αυτόκινητό του...

— Μαρίνα!... μουρμούρισε με φρίκη. Μαρίνα, έσύ!...

Τά μαλλάκια της ήτανε ματωμένα, τα ματάκια της κλειστά... Την πήρε στην αγκαλιά του και την ανέδασε στο αυτόκινητό του.

Στο Σταθμό Πρώτων Βοηθειών, του δώσαν ελπίδες:

— Δεν είναι τίποτα εξαιρετικά σοβαρό... Μία μικρή διάσεισι, κάταγμα της δεξιάς ώμοπλάτης... Θά περάσει... 'Υπομονή θέλει μόνο...

Καθώς είχε σκύψει απάνω της, γεμάτος τύψεις, γεμάτος έρωτα, ο Τέλης την είδε να άνοίγει με κόπο τα μάτια της...

— Μαρίνα... της ψιθύρισε με πόνο. Γιατί τόκανες αυτό;...

Τα μαδιά χειλάκια της άργακουνθήκανε.

Μέσα στους πόνους της πρόφερε τα λόγια μισά θυμένα:

— Ήταν αδύνατο... να ζήσω... χωρίς εσένα!... Και θέλησα... να μού δώσεις... έσύ ο ίδιος... το θάνατο!... Γι' αυτό... έπεσα... κάτω... από το αυτόκινητό σου... Την αγκάλιασε, κλαίγοντας με άσυνκράτητους λυγμούς.

— Άχ, να ζούσε, να ζούσε, να ζούσε... — Θά σού δώσω την ευτυχία, Μαρίνα! της άποκρίθηκε. Αυτήν που δεν υπέρεσε να μού τη δώσει καμιά άλλη... Πού δεν θέλω να μού τη δώσει καμιά άλλη...

Ευτυχιωμένη εκείνη, έκλεισε τα ματάκια της χαμογελαστή... Τώρα πούσε την αγκαλιά του, ήθελε να ζήσει!...

Πόσο ήθελε να ζήσει...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Η Μαρίνα Ντήτριχ

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες ειδησεύσεις

★ 'Η Κλαίρη Μπλουμ, η άποκάτω του 'Αρλό στο τελευταίο του φιλμ «Τα φώτα της ράμης» θα είναι η παρτενέρ του Τζέιμς Μέησον στο φιλμ «'Η Σουζάνα στο Βερολίνο», που θα γυρισθεί από τον γνωστό σκηνοθέτη Κάρλο Ρήντ.

★ Ο παραγωγός του φιλμ «Τα παραμύθια του 'Αντερσον» Σάμουελ Γκόλντγουιν αποφάσισε να άφαιρέσει από το έργο του μια σκηνή, στην οποία η χορεύτρια Ρενέ Ζαμπίρ γδύνεται μπροστά στον Φάρελντ Γκρέυντσερ. Έκρινε την σκηνή αυτή άκατάλληλη για τα παιδιά.

★ Ο γιός του Φράνκ Σινάτρα, ηλικίας μόλις 8 χρόνων, θεωρείται σήμερα στην 'Αμερική ο πλανήτης φανόμοιο!

★ 'Η Μαίριλυν Μονρόε, άνεκτρούρη έχοντας η στή με το τελευταίο στήθος, 'Η Τζέην Ράσελ, που είχε 'έχειρη σήμερα τον τίτλο αυτό, κέρδισε έναν άλλο. Έγινε τώρα η γυναίκα με τις ώραιότερες γάμπες...

★ 'Η «Φόξ» ζήτησε από την «Ουνιέραλ» τον Τζεφ Τσάντλερ για το γύρισμα μιας ταινίας. 'Η «Ουνιέραλ» ως ανταλλάγμα θέλει να της δανείσουν τη Μαίριλυν Μονρόε. 'Αλλά η «Φόξ» άρνησε να ένοηθεί ότι η Μαίριλυν άξιζει τουλάχιστον δυό Τζεφ Τσάντλερ!

★ Ο 'Αλαν Βέμ, άστρολόγος του Χόλλυγουντ, προλέγει τα εξής στους διαφόρους άστερες, για το 1953:

Μάρλον Μπράντο: 'Εξαιρετική χρονιά, μία πολύ μεγάλη επιτυχία και ένα μεγάλο έρωτα.

Έστερ Ουίλλιαμς: 'Η συζυγική της ζωή θά περάσει κρίσιμες στιγμές.

Τζέην Ντέρεκ: Θά χάσει ένα ρόλο που έπιθυμούσε να παίξει από καιρό. Γενικά, οι έξη πρώτοι μήνες του 1953 του επιφυλάσσουν άρκετές άπογοητεύσεις.

Ντόρις Νταίη: Θά γυρίσει λιγότερα φιλμ, θά σημειώσει όμως, την μεγαλύτερη επιτυχία της καριέρας της: Κατά τα τέλη του έτους θά άποκτήσει παιδί.

Γκλέντ Όρντ: Ένα ταξίδι στην Εύρωπη θά ώφελήσει πολύ τις άστυνομικές του σχέσεις. 'Ας φυλαχτεί από μερικές λυκοφιλίες.

Σοβζάν Χαίηγουαρντ: 'Η υπερκόπως θά επηρεάσει το νευρικό της σύστημα. Ήδη θά σκιάσουν της οικογενειακής της ζωή, στο τέλος όμως, όλα θά διορθωθούν.

Άνν Μπλάθ: Το 1953 δεν προμηνύεται καθόλου ευχάριστο από επαγγελματικής πλευράς. Θά συναντήσει όμως τον άντρα τον όνειρόν της και ο γάμος της θά άναίσει πολλά σχόλια.

Φάρελντ Γκρέυντσερ: 'Η κινηματογραφική του καριέρα περνάει μια κρίσιμη καμπή.

Αέια Γκάρντνερ: Τόσο η καρδιά της, όσο και η συζυγική της ζωή θά διατρέξουν ολλούς

κινδύνους. Έννοιες σα της φερής και η ύγεια της.

Φράνκ Σινάτρα: Κάποια ένέργειά του θά τον κάνουν να χάσει πολλούς θαυμαστές και θαυμαστές.

Μαίριλυν Μονρόε: Μεγάλη αισθηματική άπογοητεύσι. Κατά τα τέλη του έτους, είδυλλιο με συνάδελφό της πολύ μεγαλύτερο στα χρόνια.

Κάθριν Γκρέyson: Θά σημειώσει έφετος τον μεγαλύτερο θρίαμβό της καριέρας της. Είδυλλιο και γάμος με ένα συνάδελφό της.

Τζών Γουαίην: Θά γυρίσει την γυναίκα του και θά της πληρώσει μία μεγάλη άπογοητεύσι, στο τέλος όμως θά συμφιλιωθεί μαζί της. Θά κάνει πολλά ταξίδια.

Βορτζίνια Μαγιο: Δεν θά άποκτήσει ούτε έφετος το παιδί που τόσο έπιθυμεί. Πολύ πιθανόν να υιοθετήσει ένα.

Τζέην Πάουελ: Θά παρουσιάσει το κοινόν όν έντελως νέα μορφή και θά άποκτήσει πολλούς νέους θαυμαστές.

Ελίζαμπετ Τάιλορ: Μετά τον τοκετό της θά χρειαστεί να προσέχη την ύγεια της. Θά κυκλοφορήσουν είς βάρος της κακόβουλες διαδόσεις.

Ντέμπορα Πέιτζετ: Τό άστρο της θά συνεχίσει την άνοδό του στο κινηματογραφικό στερέωμα.

Τόνυ Κούρτις: 'Η μία έπιτυχία θά διαδέχεται την άλλη. Βιτόριο Γκασμαν: Θά σημειώσει μεγάλες έπιτυχίες. 'Ας άποφύγει όμως τα τεροπορικά ταξίδια.

Σέλλεϋ Γουίντερς: 'Αν ο γάμος την έκανε πιά λογική, η μητρότης θά την κάνει μία ιδανική σύζυγο και μητέρα. Θά χρειαστεί όμως να χαλινάγωγη την ζήλεια της.

Τζούν Άνδερ: Το 1952 της έπεφύλαξε πολλές άπογοητεύσεις. Το 1953 όμως άρχίζει με τους καλύτερους οίονους.

Αάνα Τάρνερ: Κανένα νέο είδυλλιο θά ταξιδέψει πολύ και θά άπαυχήσει τον τύπο με μία δική της.

Η Μαρίνα Ντήτριχ παίζει στον κινηματογράφο επί είκοσι συνεχή χρόνια. Καθ' όλο αυτό το διάστημα και σήμερα άκόμη, θεωρείται μία από τις στή με τα τελευταία πόδια.

Έλεγαν σ' ένα Γάλλο ήθοποιό, θαυμαστή της Τζέλλια Λολομπριγκίτα πως έχει ένα πολύ δυστροπο χαρακτήρα. Κι' εκείνος τους απάντησε: «Μπορεί να είναι... καμμία, όπως θέλετε να μου την παραστήσετε. Πάντως έχει δυό πολύ γοητευτικές, καμπούρες!»

Κατά την Φρασούα 'Αρνούλ οι δάδες πιά έλκυσις τους από γαλλικό κινηματογράφου είναι κατά σειράν οι έξης: Φερναντέλ (έκτός συναγωνισμού), Πιέρ Φοναί, Ζάν Γκαμπιέν, Ζάν-Κλωντ Πασκάλ, Σερς Ρεζιανί, Μισέλ 'Ακλαίρ, Φίλιπ Λεμαίρ, Ντανιέλ Ζελάν, Ζάν Μαράι, Φρανσουά Περιέ, Κλωντ Ντωφν και Φερνάν Γκραβαί.

Στο φιλμ «'Η κυρία ντε...» ο Ρίτσορντ Ντέικινς έπαιξε ο έλινος ο σύζυγος της Ντανιέλ Νταριέ και ο 'Αρλ Μπουαγιέ ο... τρίτος άνθρωπος.

Συνοδευόμενοι από 14 μουσικά και 25 βαλίτσες, ο Ζάν Κιεπούρα και η Μάρθρα 'Εγκερθ έφυγαν με το γαλλικό ατμόπλοιο «'Ελευθερία για την 'Αμερική». Θά παρουσιάσουν στη Νέα 'Υρκη το νέο έγχρωμο φιλμ τους «'Η χώρα του μεδιάματος», που γύρισαν στο Σιάμ, μαζί με 20.000 φινγκιράν. Δεν θά άργήσουν δέ να έπιστρέψουν στην Εύρωπη γιατί πρόκειται να γυρίσουν μια όπερέτα στη Γερμανία και ένα δεύτερο φιλμ στη Γαλλία.

Η Ούρσουλα Τύς διέψυσε ότι πρόκειται να παντρευτεί τον Ρόμπερτ Τάιλλορ. Την διάψευσά αυτή την συνόδευσσε με την έξη δλώα: «'Αγαπίωστέ πολύ και δέ θα κάνουμε μία τέτοια κουταμάρα!»

Ο Ντάννυ Καίη έφτασε στην 'Αγγλία όπου θά γυρίσει το προσέχες του φιλμ «Χτύπα έσύ!».

ΠΑΤ ΚΕΝΕΤΥ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ιστορίες ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Άμάν! Να φύγω!

Έγώ καλά κάνω και δέν παω να χαίρετσω ανθρώπους που έχουν την έορτή τους. Τι μού ήρθε, λοιπόν, να παραβώ το νόμο που έχω τάξει στη ζωή μου; και να κάνω εξάιρεσι για το Φώτη; 'Εορτή τών Φώτων και όμως έμένα σκοτίστηκε ο νους μου και είπα:

Πρώτη φορά γιορτάζει ο Φώτης παντρεμένος, άένιτε να του εύχθης χρόνια πολλά. Κάθεσαι λυγικά και φεύγεις. 'Επ'όσον θά κάνουν όλοι.

Άρπαξα ένα κουτί σοκολατάκια και δρόμο. Φώτα, λουλούδια, γλυκά, λικέρ, ράδιο με πικ-άπ και τα παρόμοια. Και στη μέση ο Φώτης μ' ένα κοτζάμ τριαντάφυλλο στο πέτο. Είπα τα χρόνια πολλά, έσφιξα το χέρι, ο Φώτης είχε την έμπνευσι να με φιλήσει κι' όλας. Σκουπίστηκε.

— Εσείς πήρατε λυγικό; — Όχι, μυντάμι!

Κι' έπειρναν η ξανάπειρναν. Τέλος πάντων τα έζερετε, τι να σας τα λέω; 'Η αλήθεια είναι πως δέν έφευγαν όλοι όσοι καλοκαθίσαν. Μερικοί είχαν άποφασισμένον να το προσέχουν για ώρες. Δικαιώματός τους. Όμως έγώ είχα σκυλοδαρθεί κι' αισθανόμουν μία ψυχική πίεσι να φύγω. Δεν άντεχα άλλο. Λοιπόν, σηκώθηκα. Πήρα το δίδεν στενοχωρημένο ύφρος που παίρνουν όλοι όσοι θέλουν να το σκάσουν από τέτοιες ιστορίες, πρόσθεσα κι' ένα χαμόγελο και είπα στο φίλο μου:

— Λοιπόν, κύττα να θολευτής κάπου!

Κύτταξα να θολευτώ κάπου. Καρέκλες, καναπέδες, πολυθρόνες πιασμένες, με τρόπο άποφασιστικό. Βολεψήκα ορθός και φερμαρίξα μέχρι να σηκωθεί κανένας άφελής, να του πιάσει τη θέσι. Κάποιος θά σηκωνόταν. Και η ύπομνη μου άνταμειβόθηκε. Ένας κύριος πήγε στο ραδιογράμμο, να διαλέξει το δίσκο του γούστου του. Καρφώθηκε άμέσως. Κι' όταν γύρισε, με την άνοητη πεποίθησι πως η θέσι του θά τον περιμένε, έγώ έκανα το κορόιδο.

Ήρθε και μία πάστα κι' ένα λικέρ. Ήπια στην ύγεια του Φώτη. Είπα ευχαριστώ. Δυό τρείς, άφου έφαγαν την πάστα τους, σηκώθηκαν να φύγουν. Ο Φώτης τους χαίρεται έγκάρδια, είπε ευχαριστώ. Ήρθαν άλλοι έπισκέπτες. Εύχθηθηκαν τα χρόνια πολλά. Ο Φώτης είπε ευχαριστώ. Κι' αυτή η διαδικασία γινόταν μία δολοκλήρωσα. Έρχόντουσαν εύχέτες, έλεγαν τα χρόνια πολλά,

— Θά πιάς το χρόνο! 'Αποψε είσαι δικός μου.

Εκείνη τη στιγμή περνούσε από κοντά μας και η Σωσώ.

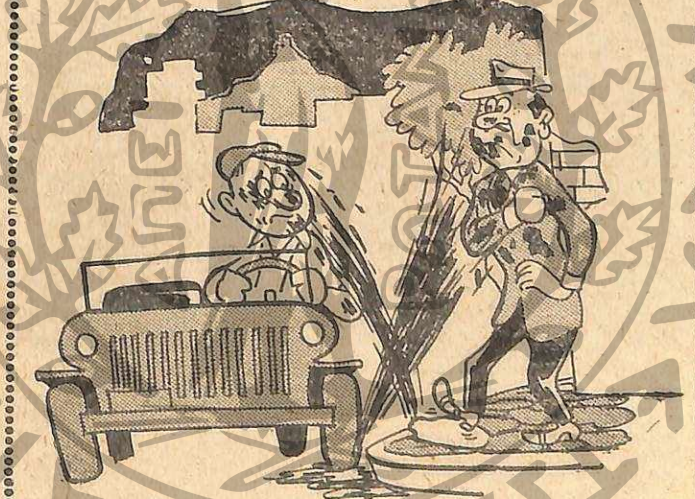
— Άκούε έδώ. Σωσώ: της έπτε ο Φώτης. Ο Φίρεος, λέει, θέλει να φύγει!

— Άστεία το λέει! Απάντησε έκείνη. Ο κύριος Φίρεος θά μείνει. Άποψε ένε δικός μας!

Πάντα είμαι δικός σας, κυρία μου. Άλλά...

— Δεν έχει άλλα. Θά μείνεις όποσδήποτε.

Χωρίς να καλοκαταλάβω, ο

— 'Οδόντα, αντί δόντος!...

Φώτης με πήρε από το χέρι και με άπλωσε σε μια πολυθρόνα που έρεθιζε άδεια.

—Από κείνη τη στιγμή μούφυγε το λίγο κέφι που μπορεί να είχα.

★

Οι κοντινοί μου έπιασαν κουβέντα για τα γνωστά θέματα που σχολιάζονται στις εορτές. Ένας κύριος ανακάλυψε πως τα χρόνια περνούν πολύ γρήγορα — νά, σαν χτές του φαινόταν πως ήταν ξανά η εορτή του Φώτη!

—Εσείς τι φρονείτε; με ρώτησε.

—Για ποιό ζήτημα;

—Λέω πως ο χρόνος φεύγει πολύ γρήγορα!

—Διαφωνώ! απάντησα. Έγώ θρίσκα πως φεύγει πολύ αργά. Έχω μιάμιση ώρα εδώ μέσα και νομίζω πως είμαι δέκα χρόνια!

Δέν έλεγα ψέμματα. Αυτή την έντοψη είχα και όλο έλεγα μέσα μου πως θα τα κατάφερα να φύγω. Στο μεταξύ επισκέπτες έρχοντουσαν, επισκέπτες έφευγαν. Το προσωπικό της σάλας άλλαζε, εκτός από τους μονίμους.

Αργά περνούσαν τα λεπτά της ώρας κι' εγώ αισθανόμουν πιά λιγότερη την ψυχική πίεση να δραπέτευσω. Τέλος πάντων, όταν πέρασε ακόμα μία ώρα σηκώθηκα, αποφασισμένος.

—Φώτη μου...

—Τι;

—Αί, άρκετά κάθισα. Δέν είμαστε καλά! 'Αν φύγης θα μου κακοφανή, να το ξέρης.

—Δηλαδή, δέν θα φύγω έντελώς. 'Η καρδιά μου θα είν' εδώ, το σώμα μου θα φύγει!

—'Ας τα αυτά τα δικολαδιστικά. Θά μείνεις!

Και με ξανάριξε διαίως στην πολυθρόνα.

«Βρέ τι έπαθα! Έλεγα μέσα μου. Τι ήθελα νάρθω να χαίρετήσω, ο έλαξ;» 'Ημουν σαν αιχμάλωτος, σαν φυλακισμένος που τοχουν έδωκε κάγκελλα γύρω-γύρω και δέν μπορεί να βγή έξω, ν' αναπνεύσει τόν άέρα της έλευθερίας.

Έτσι μούρχεται να σηκωθώ, να τόν τραβήξω από το τριαντάφυλλο του πέτου και να τόν φωνάξω:

—Είμαι έλευθερος πολίτης, κύριε ή όχι; Μπορώ να διαθέσω τόν εαυτό μου όπως θέλω; Λοιπόν, εγώ θέλω να φύγω, να βγω στο δρόμο και να πάω στο σπίτι μου να κοιμηθώ. Με ποιό δικαίωμα με φυλακίζεις; Έπαναστάτα, κάνω ήρωική έξοδο και μη δοκιμάσης να μ' έμποδίσης, γιατί άρπάξω αυτό το βάθρο που σου φέρνουν για δώρο και σου δώσω τόν κεφαλάι στα δύο. Κάνε τόπο να περάσω! Και δώσε θέλεις, ακολουθήστε με! Κ'άπο ή τυραννία!

Αυτά αισθάνομαι πως πρέπει να τόν πω. 'Αλλά σκέτομαι πως θα καταστρέψω την εορταστική ατμόσφαιρα και τη σχετική φιλία που με τόν Φώτη. Τόν Φώτη, που τώρα τόν βλέπω σαν έχθρο μου, δύναστη μου και κύρνανό μου.

Όμως, άς μην κινώ τόν πόλεμο. 'Υπάρχει και ή διπλωματία. Οι κατάδικοι που διαζώνται να θυούν καθαρό άέρα, δέν περιμένουν να τούς έρθη τόν χαρτί της απολύσεως, άδραπετεύουν. Αυτό άπό κανών. Νά, τώρα που άρχίζουν άά ζευγάρια και χορεύουν, τόν έρπυιο σχέδιο. Κι' έτσι, λοιπόν, λάσου-λάσου, θρίσκομαι στο χόλλι, ξεχωρίζω τόν παλτό μου ή ή ύπηρεσία έρχεται να με δοκιμήσει.

—Μπα; άκούω τη φωνή τού Φώτη. Μάς τόν σκάς. 'Υπουλα, λοιπόν;

Και με πιάνει από τόν μανίκι. —'Οχι! άπαντώ μασσημένα.

—Τότε γιατί φοράς τόν παλτό σου;

—Πάω ως τόν περίπτερο να πάρω τσιγάρα.

—Τσιγάρα έχω εγώ. 'Ολόκληρη κουτά!

—Ναι, με θέλω να τ' αγοράσω. Σε χρεώνω.

Μου έγάζει τόν παλτό και τόν δίνει στην ύπηρεσία.

—Κατίνε, κλειδώσε τόν στή ψουλάπα και φέρε μου τόν κλει-

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

Στό Τάμπριτζ της 'Αγγλίας έφτασε πρό ήμερών ό στρατηγός Ουίλλιαμ Τζόρτζ μαζί με την Κορεατοπούλα Λη-Φου-Τση, που γνώρισε και παντρεύτηκε, ένώ πολέμους στην Κορέα. Οι γονείς τού Ουίλλιαμ, που διακρίνονται στη μέση της φωτογραφίας μας, έπεφυλαξαν θερμή υποδοχή στην έξωτική νύφη τους. Ο Ουίλλιαμ που λατρεύει τη μητέρα του, της έφερε από την 'Ιαπωνία ένα ακριβό μαργαριτερένιο περιδέραιο, που φαίνεται ότι της άρέσει.

δλ! Μά δέν τόν κατάλαβες πως είσαι αιχμάλωτος άπόψε; λείει σε μένα.

—'Αμ πως δέν τόν κατάλαβα! —'Ο κύριος πήγε να μάς τόν σκάσει! πληροφορείται τη Σωσώ. Χόρεψέ τονε μιά σάμπα.

—Δέν ξέρω! διαμαρτύρομαι. —Δέν είνε δύσκολο, κύριε Φώτη. Ένα έημα μπρός. Ένα μπρός ένα πίσω! Νά ήταν όλα τα έηματα έμπρός, θα έρισκόμουν στο δρόμο κι' από κει γρήγορα στά πόδια. Κατά λάθος, ήταν με τίς άπόψεις τού Φώτη. Νά ή υποθήκη να φύγης. Έτσι καθώς κλωτσώ τα πόδια μου — γιατί, έδω που τόν λέμε, την ξέρω τη σάμπα — δίνω και μιά κλωτσιά στη Σωσώ. Κατά λάθος, τάχα. Ναι, θά μιά παράξενη άνακούφισι. Κι' ακόμα μεγαλύτερη, όταν δίνω άλλη μιά κλωτσιά στο Φώτη, που περνάει δίπλα μου. Είνε ή μόνη έκδίκησι που μπορώ να πάρω, γιά την ώρα. 'Η άλλη θα είνε όταν θα τούς κλωτσάω χωρίς να χορεύω.

★

Κι' έρχονται και φεύγουν. Τους ζηλεύω αυτούς που φεύγουν κι' ό Φώτης δέν κάνει καμμία προσπάθεια να τούς κρατήσει. Βλέπει, αυτούς δέν τους άγαπάει! Ένώ έμένα μ' αγαπάει και με κρατάει φυλακή.

Είνε έντεκα παρά είκοσι. Έχω άκριβώς τρείς ώρες και δέκα λεπτά εδώ μέσα, περικυκλωμένος άπό άόρατες σιδερένιες άλυσίδες. Νά, τώρα θ' άρχίσουν να στρώνουν και τόν τραπέζι μέσα. Θά με θάλουν σε μιά καρέκλα.

Πνίγομαι! Ένα άάρος σαν έράχος πλάκωνε τόν στήθος μου, έπαινε άσφυξία. Νά κάνω την έπανόστασι; 'Οχι. 'Η ιδέα της δραπέτευσως τυραννά τόν μυαλό μου. Θά φύγω, έστω και χωρίς παλτό. Και, να πάρη ό διάολος, έχει πιάσει και έροχη έξω.

—'Α! 'Οχι. Δέν έχω καμμία όρεξη ν' άρπάξω και καμμία πνευμονία, κύριε Φώτη, έπειδή έχεις την εορτή σου. Θέλω κι' εγώ να ζήσω χρόνια πολλά. Θά δουλέψω τόν πρώτο παλτό που θα έρω στο πόρτ-μαντώ κι' έλα να με έρθει!

Καθώς στρώνουν τόν τραπέζι, θρίσκα την ευκαιρία και πετάγομαι στο χόλλι. Άντρικά παλλά δέν θέλω. 'Η τάχουν δάξει στη κρεββατοκάμαρα ή είνε άπό κάτω. Πού καιρός γιά ψάξιμο. Οι στιγμές είνε πολύτιμες. Ένα γυναικείο γούνο παλτό πέφτει πρό-τό στα μάτια μου. Τό άρπάξω, χώνομαι μέσα και κάνω ν' άνοι-

ξω την πόρτα. 'Αλλά ένα άπελπισμένο ξεφώνισμα, σαν να στρίβω τόν τράμ, μου παγώνει τόν αίμα:

—'Η γούνα μου! Μου κλέβουν τη γούνα μου!

Νά σταθώ, να κάνω όπισθεν και να έξηγήσω στην κυρία που ξεφώνισε: πώς άκριβώς έχει τόν κανόν, γιά ν' άποκαταστήσω την ύπαληψί μου. 'Αλλά ή ιδέα πάλι στο σπίτι τού εορτάζοντος και να με δέση σε καμμία καρέκλα ό Φώτης, γιά να μ' έχη έντελώς δικό του, μούφερε άναστασία.

—'Εγινε μέσα μου μιά πάλη, διαρκείας έως τετάρτου τού δευτερολέπτου. Κι' ύστερα άνοιξα την πόρτα και ξεμπούκαρίσα στο δρόμο, μέσα στη βροχή. Σοπίσω μου άκούγα έήματα άνθρώπων που έτρεχαν και φωνές:

—Πιάστε τον! Πιάστε τον!

Με κυνηγούσαν. Άνοιξα ταχύτητα, έστρεψα τη γωνία, λαχναρισμένος. Νά τόν οι διακτες μου. Στο κυνήγι μπήκαν και άλλοι. Διαβάτες που έβλεπαν έναν άντρα να τρέχει σαν πανικόβλητος, φωνάζοντας: μιά γυναικεία γούνα έτρουά-κάρα και να κυνηγείται μανιασμένα άπό τούς έχθρους του. Τώρα με κυνηγούσαν κι' αυτοί, οι ξένοι, οι άγνωστοι και σ' αυτά μου βούζαν οι φωνές:

—Πιάστε τον! Κλέφτης!

Λαχάνια, άλλα έτρεχα, κουτά, ήλιθια, άλλα έτρεχα, χωρίς να ξέρω πού ηγαίνω, χωρίς να σκεφτώ γιά μιά στιγμή πόσο γελοίος ήμουν. Στρίψω την άλλη γωνία και να ένας πόλισμαν. Μόλις με δάλεψε κι' άκούει τις φωνές, σφυρίζει με τη σφυρίχτρα τού κι' έρχεται να με συλλάβει:

—'Αλτ! Στάσου!

Έγώ κάνω να κόψω δεξιά γιά να τόν άποφύγω. Γλυστρώω όμως στο δρεμένο πεζοδρόμιο και έαπλώνομαι φαρδώς-πλατύς χάμω. Με συλλαμβάνουν.

Γύρω μου έχουν μαζεψή ένα σωρό φάτσες. Μ' έχουν περικυκλώσει. Νά και ό Φώτης. Νά κι' άλλοι εορτάσμοι.

—Τι συνέβη; ρωτάει ό πόλισμαν, που μ' έχει άδράξει άπό την πλάτη της γούνας.

—Έκλεψε τη γούνα της γυναικας μου! φωνάζει με κομμένη τη φωνή άπό την τρεχάλα ένας άπό τόν κύκλο.

—Μπράβο Φρίξο! λείει σάρκα-στικά και ό Φώτης. Δέν τόν περίμενα άπό σένα!

—Μέσα ό κλέφτης! δρόνεται μερικοί.

—Νά σάς έξηγήσω, κύριε πόλισμαν! λέω εγώ, Δέν ήθελα να

κλέψω τη γούνα της κυρίας τού κυρίου!

—Βρέ ή γούνα είνε της κυρίας τού κυρίου ή δέν είνε;

—Είνε. 'Αλλά γιατί είνε; Έ-γώ, κύριε πόλισμαν...

—Πάμε να τή πής στο τμήμα! Και ή κραταβία τραβάει γιά τόν τμήμα. Έγώ στη μέση, με τη γούνα. 'Ο πόλισμαν να με κρατάει και να μου δίνει και καμμία άδηση να έπισπεύσω τόν έθιμα. Και γύρω μου οι άλλοι. 'Ωραίο θέαμα!

—Τι είνε τούτος έδω; ρωτάει ό άξιωματικός της ύπηρεσίας, που έλέπει έναν κύριο με μαύρο μουστακάκι και γυναικεία γούνα.

—Την έκλεψε άπό ένα σπίτι.

—Μιμ! έξυπνη δουλειά. Και τη φόρεσες κι' όλας!

—Γιά να μην κρυώνω στη έροχή.

—Τόν έφέρετε τούτον έδω; ρωτάει ό ύπαστυνόμος τόν Φώτη.

—Ναι. 'Ηταν φίλος μου!

—Συγχαρητήρια γιά τούς φίλους σας. Λοιπόν, ό φίλος άπό δώ στο κρατητήριο. 'Η γούνα θα μείνει στο τμήμα. Και αύριο ναρ-θίτε σεις να πιστοποιήθ ότι ή γούνα είνε της γυναικας σας, γιά να τήν πάρετε και να υποβάλετε και μήνυσι.

—Τι λέτε, κύριε ύπαστυνόμει! Και πως θα γυρίσω ή γυναικα μου στο σπίτι, με τέτοιον καιρό;

—'Ας φορέση τόν παλτό που πετάγομαι εγώ. Τόχει κλειδωμένο ό Φώτης στη ντουλάπα του.

Τέλος πάντων, με κάτι παρακάλια και κάτι θεσπιάσεις τού Φώτη και τών άλλων, ό κ. ύπαστυνόμος τού παραδίνει τη γούνα.

—'Ο κύριος της κυρίας τήν τινάει:

—Χάλια τήν έκανες παλάνθρω-πει! λείει. Θά ζητήσω άποζημίωση. Φεύγουν. Κι' ό Φώτης μαζί, που μου πετάει την τελευταία του κουβέντα:

—Κρίμα τήν έκτίμησι που σου είχα! Με ρεζιλίψες!

—Χρόνια πολλά τού άπαντάω σαστισμένος.

—'Ο ύπαστυνόμος διατάζει να με κατεβάσουν στο κρατητήριο. Αί, όσο νάνε έδω μέσα είνε πιά εύχάριστα. Αισθάνομαι σαν έλεύθερος! Λέω στον πόλισμαν:

—Θέλω να ιδώ τόν κ. διοικητή!

—Δέν είν' έδω, άλλα θάρρη. Έχει πάει να χαίρετση κάποιο Φώτη!

Αυτή ή πληροφορία μου δίνει κάποια αισιοδοξία. Μιά ώρα άργότερα ό πόλισμαν με είδοποιεί πως ό κ. διοικητής ήρθε. Ζητώ να έμφανισθώ ένωπιόν του.

—Γιά τή γούνα! μου λέει.

—Μάλιστα. 'Αλλά γιατί; Έγώ κύριε διοικητά μου, δέν ήγναίνα ποτέ να χαίρετση άνθρωπο που γιορτάζει. Έφέτος...

—'Αρχίζω να τού διηγούμαι την ιστορία της θραυδας.

—Κι' ό Φώτης δέν σ' άφησε να φύγης! λείει εκείνος.

—'Οχι. Και μου κλειδώνει και τόν παλτό. Και κάνω τούτο, κάνω τ' άλλο...

—Και πού να σ' άφήση να φύγης!

—Πού, κύριε διοικητά; —'Ως που είδα κι' άπέειδα, άρπαξα τη γούνα που έρέθηκε μπροστά μου και... 'Ιδού εγώ ένωπιόν σας.

—Σε καταλαβαίνω, παιδί μου! μου λέει με συμπάθεια ό κ. διοικητής και με χτυπάει στην πλάτη. Κι' εγώ άπό Φώτη γυρίζω, έχω πάει γιά πέντε λεπτά, άπ' τις όχτώμιση και μόλις τώρα κατάφερα να ξεφύγω. Άειντε στο καλό... Άειντε σπίτι σου να ήσυχάσης!

—Έλευθερος, κύριε διοικητά; —Ναι. 'Αλλά όπό τόν όρον ότι δέν θα έναχαίρετση Φώτη!

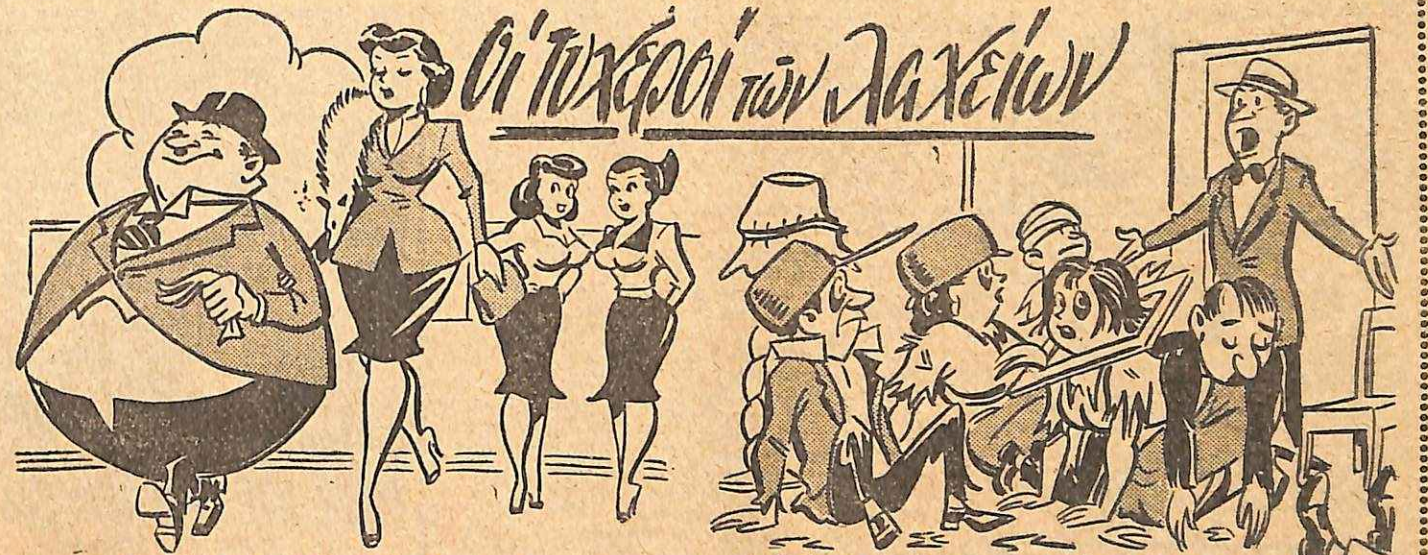
—Μήτε Φώτη, μήτε Παναγιώτη, μήτε Άναξίμανδρο! 'Αλλά με τόν παλτό μου τί θα γίνει;

—Θά στείλω ένα όργανο να σου τόν φέρη άμέσως!

★

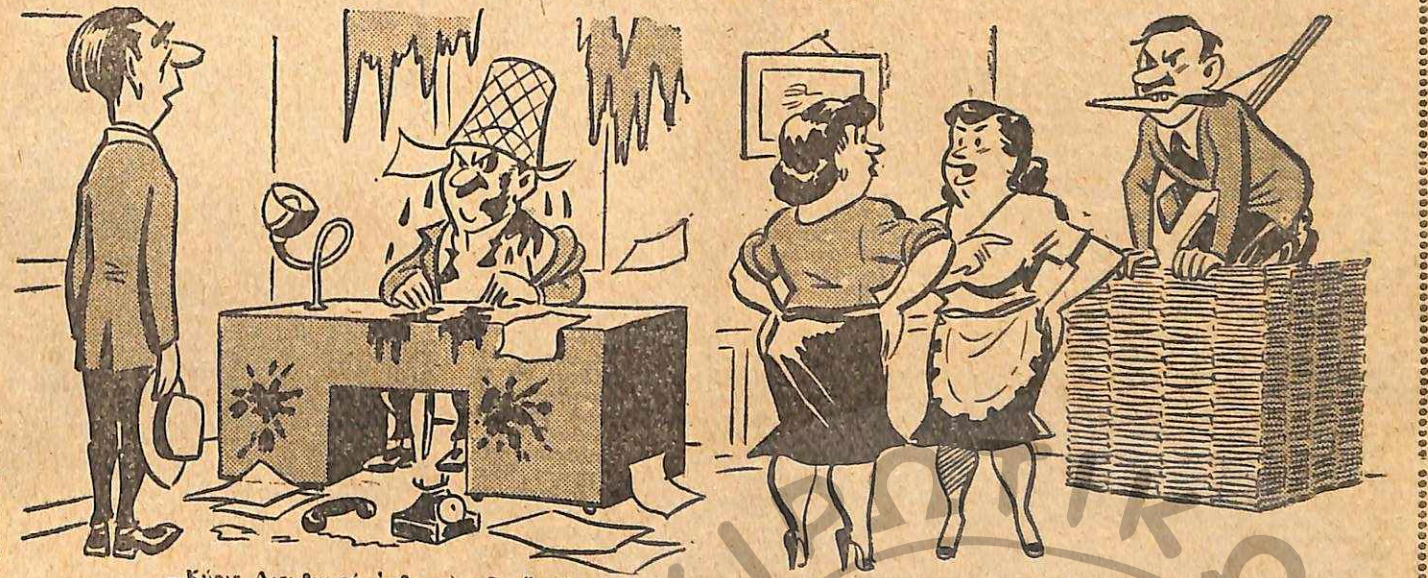
Γύρσα στο σπίτι μου κατά τις τρείς τόν πρωί. Κρεβάτάκι μου! 'Ωραίο μου κρεβάτάκι... Σκύω και τόν άσπάζομαι. 'Επί τέλους, έλευθερος!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

—Είχε δέν είχε ή Κική, τόν κέρδισε τόν... κουμπαραί!..

—'Θ' αποφασίσετε καμμία φορά ποιά άπ' τις δυο είκογένειες θα κάτω στο διαμέρισμα που κερδίσατε άπό μισό-μισό;...

—Κύριε Διευθυντά, ήρθα να σάς ζητήσω συγγνώμην!.. Φάρα ήτανε πού μου τηλεφώνησαν πως κέρδισα στο λαχείο!..

—'Ετσι ξεμεροβραδύζεται, κυρά-λένη μου, μέχρι να δούμε τί θα τα κάνουμε τα λεπτά. Φοβάται, βλέπεις, τούς κλέφτες!..

Μπλόκο!..

—Σωφέρ, κορνάρησε, σε περικαλώ, και πλερώνω εγώ τόν πρόστιμο! Έλάω να γυρίσουν να με δούνε με ριχές-μερικές στη γαιτονιά!.

A black and white photograph showing a dark-colored horse standing on a raised platform or scale. A person wearing a hat and a light-colored shirt with dark trousers stands to the left of the horse, looking towards it. The background is a simple, light-colored wall with some architectural details. The image has a grainy, historical quality.

Αδυναμία έδικοιρα

12

ΠΡΑΚΤΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

Ο κ. ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ, πλούσιος, έμπορος.
Ο κ. ΤΡΑΥΛΟΓΙΑΝΝΗΣ, μέγας οικονομικός παράγων, ΕΝΑΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ, Ένας Καταστηματάρχης, Ένας Κλητήρας.

ΣΚΗΝΗ 1η

(2 ένα κατάστημα ειδών τέχνης).
ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ (μπαίνοντας): Γεια σου, αγαπητέ Χρήστο!
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑΡΧΗΣ: Καλώς τόν κ. Πελοπίδα! Πώς από δω;
ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ (σκεπτικά και βαρυσημένα): Νά, βρέ παιδί μου... θέλω να βρω ένα δώρο!
ΚΑΤΑΣΤΗΜ.: Δώρο; Κύριε Πελοπίδα μου, με συγχωρήσέ με, αλλά δεν σε ξέρω για τόσο κουβαντά!
ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ: Ναι, έχεις δίκιο, ποτέ μου δεν υπήρξα κορόιδο. Πάντοτε ξόδεψα συνετά την κάθε μου δραχμή...
ΚΑΤΑΣΤΗΜ.: Συνετά; Και βάλει! Έγώ σ' έχω θαυμάσει πολλές φορές...
ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ: Έσύ θα με θεωρήσει τσιγκούνη, όπως όλος ο κόσμος. Αλλά δεν είμαι τσιγκούνης, αγαπητέ μου. Για τόν απλούστατο λόγο, ότι ο τσιγκούνης είναι άναξιοπρεπής. Ένώ εγώ είμαι άξιοπρεπής!
ΚΑΤΑΣΤΗΜ.: Αυτό δεν τ'ο κατάλαβα καλά, κύριε Πελοπίδα μου...
ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ: Θά τ'ο καταλάβεις άμέ-

σως. Τώρα, πριν έρθω εδώ, καθόμουν στού Ζαχαράτου. Κάπνισα τέσσερα τσιγάρα, γιατί δεν έννοω να στερήσω τόν έαυτό μου από καμμία επιθυμία του. Αλλά και τις τέσσερις φορές, άναψα από τ'α τσιγάρα τόν διπλανών θαμώνων, ενώ είχα στην τσέπη μου ένα ολόκληρο και άθικτο κουτί σπέρτα! Σ' έρωτώ: Έβλαψα κανένα; Αυτοί τ'α είχαν πού τ'α είχαν σπαταήσει τ'α σπέρτα τους. Γιατί να σπαταλήσω κι' εγώ τ'α δικά μου; Χωρίς να βλάψω έκείνους, ώφελήθηκα εγώ!... Δεν τούς έσελέμησα όμως τ'α τσιγάρα. Κάπνισα άξιοπρεπώς τ'α δικά μου.

ΚΑΤΑΣΤΗΜ.: Πολύ λογικό! Αλλά... ή προσφορά τού δώρου δεν ταιριάζει μ' αυτή την αύστηρά νοοτροπία, κ. Πελοπίδα. (Χαμογελάει πονηρά): Μήπως ή εξαίρεσι γίνεται για κανένα πολύ γοητευτικό «φλεοτάκι»;

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ: "Α, μπά!... Δεν ίσχυρίζομαι βέβαια πως είμαι άσκητης, αλλά ρυθίζω με άπολύτως πρακτικόν πνεύμα ακόμη και τ'ας αίσθηματικές ύποθεσεις μου. Σε μία χαριτωμένη μικρούλα που ψυχολογεί τ'ο λιπαρόν και φαλακρόν γήρας μου, ήθελα να τ'ης χαρίσω ένα δαχτυλίδι, ενώ είχε σκωληκοειδίτιδα... Τ'ης προσέφερα, λοιπόν, τ'ας δαπάνες τ'ης χειρουργείας, αντί να τ'ης αγοράσω τ'ο δαχτυλίδι!

ΚΑΤΑΣΤΗΜ.: Πολύ πρωτότυπο δώρο! ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ: Δεν μου όρέσει ποτέ τ'ο άσκοπο δώρο και τ'ο μάταιο έξοδο.

ΚΑΤΑΣΤΗΜ.: Ναι, αλλά στο μαγαζί μου, μόνο άσκοπα δώρα θά βρήτε, κ. Πελοπίδα! Έγώ δεν πουλάω ηλεκτρικά σίδερα!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ: "Η περίπτωση είναι διαφορετική. Γιορτάζει ο φίλος μου ο Γιάννης ο Τραυλογιάννης, που τού έχω μια πολύ μεγάλη ύποκριση. Κι' αυτός έχει άδυναμία σε ό,τι άχρηστο ύπάρχει στη ζωή. Σ' έργα τέχνης, ταμπλώ, παληά αντικείμενα, κομψοτεχνήματα και τ'α λοιπά. Γι' αυτό ήρθε στο μαγαζί σου. Άσε με να έρευνήσω. (Ψάχνει επίμελως). Αυτή εδώ ή «γκραβούρα» πόσο κάνει;

ΚΑΤΑΣΤΗΜ.: Όχτακόσιες πενήντα χιλιάδες. Δεν είναι τίποτα σπουδαίο.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ: "Η χαλκογραφία όχι, αλλά οι όχτακόσιες πενήντα, είναι πάρα πολύ σπουδαίες!

ΚΑΤΑΣΤΗΜ.: Πάντως δεν ύπάρχει τίποτα φτηνότερο στο μαγαζί!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ: Αυτό εδώ τ'ο σπασμένο άγαλματάκι από πορσελάνη...

ΚΑΤΑΣΤΗΜ.: Αυτό είναι γνήσιο Κινέζικο απ' τ'α καλύτερα και θά είχε πολύ άκοιδα. Αλλά, όπως βλέπετε, είναι απα-

σμένο σε τρία κομμάτια. Δεν μπορείτε, βέβαια, να... τ'ο κολλήσετε και να τ'ο στείλετε για δώρο!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ: Τί σε νοιάζει έσένα; Έσύ πόσο τ'ο πουλάς, αυτό να μου π'ες.

ΚΑΤΑΣΤΗΜ.: Τί να τ'ο πουλήσω, κ. Πελοπίδα; Είν' άχρηστο τώρα πιά.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ: Άχρηστο είναι... όλ' αυτά τ'α παλιοπραγματα που έχεις εδώ μέσα, άλλ' αυτό σ' έμένα μπορεί να είναι χρήσιμο. Πόσο κάνει;

ΚΑΤΑΣΤΗΜ.: Τίποτα!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ: "Οχι. Θά σου δώσω ένα τάλληρο για τ'ο χαρτί και για τ'ο σπάγγο. Δεν σου είπα, ότι είμαι άξιοπρεπής;

ΣΚΗΝΗ 2η

(Στο γραφείο τού κ. Τραυλογιάννη)

ΤΡΑΥΛΟΓΙΑΝΝΗΣ: Είσατε υπάλληλος τού κ. Πελοπίδα;

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Μάλιστα, κ. Τραυλογιάννη. Δυστυχώς...

ΤΡΑΥΛΟΓΙΑΝΝΗΣ: Τί είπατε; ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Τίποτα... Είπα «δυστυχώς» γιατί φοβάμαι ότι, αν μάθω τ'ο διάβημά μου προς έσας, θά με άπολύση κι' έμένα.

ΤΡΑΥΛΟΓΙΑΝΝΗΣ: Έξηγηθήτε, κύριε!

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Συμβαίνει κάτι τραγικό. Ο κ. Πελοπίδας σας αγόρασε, ως δώρον για τήν αύριανή γιορτή σας, ένα πολύτιμο άγαλματάκι. Είναι σ' αυτό τ'ο πακέτο που κρατά. Και τ'ο έστειλε με τόν κλητήρα τού γραφείου μας, ένα ηλικιωμένο οικογενειάρχη και πατέρα έξη παιδιών.

Στ'ο δρόμο, ό δυστυχής αυτός άνθρωπος, γλύστοψε και τ'ο άγαλματάκι έσπασε.

Αν τ'ο πή στον κ. Πελοπίδα, θά άπολυθή άμέσως και τ'α παιδιά του θά μείνουν χωρίς ψωμί. (Βορκώνει). Έκλαιγε με λυγμούς κι' έπεσε στα πόδια μου να-ρθώ να σας παρακαλέσω, γιατί αυτός δεν τολμάει να έμφανισθώ!

ΤΡΑΥΛΟΓΙΑΝΝΗΣ (συγκινημένος): Θέλετε, δηλαδή, να πώ, ότι δεν παρέλαβα σπασμένο τ'ο άγαλματάκι; Μά είναι απλούστατο, κύριε!

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Σας είμεθα εύγνώμονες. Σώσατε μία οικογένεια!...

ΣΚΗΝΗ 3η

(Στο γραφείο τού κ. Πελοπίδα)

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ: Έν τάξει, όλα; Τ'ο κλόπο» πήγε καλά;

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Μάλιστα κ. Πελοπίδα. (Στόν κλητήρα του): Έσύ τώρα πρέπει να π'ας... να τόν εύχαριστήσης πού σου έσωσε τήν οικογένεια.

ΚΛΗΤΗΡΑΣ: Μάλιστα, κύριε. Φεύγω άμέσως. Και μην άνησυχήτε!

(Χτυπά τ'ο τηλέφωνο)

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Μπρός... Τόν κ. Πελοπίδα; Ορίστε.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ: Λέγετε... "Ο ίδιος!

ΚΑΤΑΣΤΗΜ.: Κύριε Πελοπίδα, συνέβη κάτι που πρέπει να τ'ο μάθετε έγκαιράς. Αυτό τ'ο σπασμένο άγαλματάκι πού σας έδωσα, ήτανε τού κ. Τραυλογιάννη και μάς τ'ο είχε άφίσει εδώ για να τ'ο κολλήσουμε. Τί θά γίνει τώρα;

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ (κατακόκκινος): Βρέ γε-οίε, δεν ξέρεις τίνος πράγματα πουλάς τ'ο μαγαζί σου; Και μου π'ηρες ένα ολόκληρο τάλληρο; Θά σε καταγγείλω!...

ΚΑΤΑΣΤΗΜ.: Για σταθήτε! Μην άνησυχήτε, κ. Πελοπίδα. Τ'ο ξανάστειλε με τόν κλητήρα σας για να κολληθώ.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ (άγρια): Δώσε μου τόν κλητήρα μου.

ΚΛΗΤΗΡΑΣ: Ορίστε...

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ: Τ'ο άνοιξε τ'ο πακέτο;...

ΚΛΗΤΗΡΑΣ: "Οχι! Όπως τ'ο είχαμε μου τώδωσε και μουδωσε κι' ένα εικοσάρι «πουρμπουάρ».

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ: Δώσε τις δέκα στον καταστηματάρχη για να π'η, ότι τ'ο ένα από τ'α δυό άγαλματάκια — τ'ο δικό μου φυσικά — χάθηκε ή έσπασε κι' έγινε χίλια κομμάτια.

ΚΛΗΤΗΡΑΣ: Ποιά δύο; Ένα είναι.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ: Ξέρει αυτός. Και να μ' εύγνώμη π'ας τού πού από ένα άχρηστο, σπασμένο και ξένο άγαλμα, έβγαλε ολόκληρες δεκαπέντε χιλιάδες δραχμές! Κι' έσύ να μ' εύγνώμη πού έδωσες δέκα. Τζάμπα και βερσέ!

ΚΛΗΤΗΡΑΣ: Μάλιστα, κύριε.

(Αυλαία)

ΕΠΙΛΟΓΗ

Ο ΛΕΣ οί γυναίκες πού εργάζονται όρθιες ή καθίστες, πού κινούν τ'α χέρια ή τ'α πόδια τους ή πού, αντίθετα, μένουν άκίνητες, αισθανονται πάντα σχεδόν πόνους στόν τράχηλο, στις ώμοπλάτες, στα νεφρά κλπ. Για ποιά λόγο;

Αυτό όφειλεται στο ότι όλες σχεδόν οί εργασίες απαιτούν τήν κίνηση ώρισμένων μελών ή αρθρώσεων. Ένώ, αντίθετα, καταδικάζουν όλες τις άλλες σε άκίνησία. Στις περιοχές, λοιπόν, πού μένουν άκίνητες, δημιουργείται ένας μυϊκός ψευδο-τέτανος, πού έμποδίζει τήν κανονική κυκλοφορία τού αίματος. Κι' όπως είναι αυτόνομο, ή συνήθεια κι' οί ανάγκες τ'ης καθημερινής εργασίας επιδεινώνουν αυτή τήν κατάσταση, χωρίς να λογαριάζουμε τις διάφορες επαγγελματικές παραμορφώσεις, πού προκαλούνται από τήν ώρισμένη θέση πού παίρνει τ'ο σώμα μας κατά τις ώρες τ'ης εργασίας, (κυρτή ράχη, διόγκωση τού τράχηλου, μερική άτροφία ή υπερτροφία, αρθρική άγκύλωση κλπ.).

Αλλά τ'ο κακό δεν σταματάει έκει μόνο. "Η κακή στάσις τού σώματος μας ύποχρώνει ν' άνανπνέωμε με τήν κοιλιά, δηλαδή, μόνο με τις κατώτερες πλευρές, ενώ τ'ο άνωτερο μέρος τών πνευμόνων δεν δέχεται καθόλου σχεδόν άέρα.

Κι' επειδή διατηρούμε αυτή τή στάσις και κατά τις ώρες τών γευμάτων, τ'ο στομάχι μας συμπιέζεται από τούς μύς τού στήθους και ή πέψις τών τροφών δεν γίνεται πιά κανονικά.

Σε άλλες περιπτώσεις, ή έλαττωματική στάσις τού σώματος κατά τις ώρες τ'ης εργασίας προκαλεί τήν ύπερλειτοργία ή τήν άνωμαλη λειτουργία διαφόρων οργάνων, όπως τού ήπατος, τών πνευμόνων, τού έντερικού σωλήνος κλπ.

Προσέθετε σ' όλα αυτά τόν άντίκτυπο πού έχει κάθε δια-σάρευσις τών λειτουργιών τού οργανισμού μας πάνω στο νευρικό σύστημα και θά άντιληφθήτε πόσες βλάβες μπορεί να προκαλέσει ή άντικανονική στάσις τού σώματος.

Με λίγα λόγια, ή έλαττωματική στάσις τού σώματος έχει άμεση επίδρασι στην υγεία μας, αλλά και σ' αυτή επίσης τήν... ηλικία μας. Μάς κάνει να γεριάμε πριν τ'ης ώρας μας

Οί αριθμοί τών εικόνων άνταποκρίνονται στους αριθμούς τών άσκήσεων.

και τ'ο πράγμα αυτό έχει ιδιαίτερη σημασία για τις γυναίκες. Αλλά πως μπορούμε να ξαναβρούμε τ'α νεϊάτα μας και να τ'α διατηρήσουμε;

"Η καλύτερη μέθοδος γι' αυτό, μάς λένε οί ειδικοί είναι τ'ο τέντωμα. Μ' αυτό ζωντανεύουμε τούς μύς και ταυτόχρονα απελευθερώνουμε τις αρθρώσεις από τις διάφορες επιβλαβείς ύο-σιες πού συσσωρεύονται σ' αυτές.

Για να καταλάβετε σε τί συνίσταται τ'ο τέντωμα, πρέπει να προσέξετε ένα σκυλί ή μία γάτα τήν ώρα πού ύπνουν.

Αλλά κι' έμεις επίσης αισθανόμαστε τήν ανάγκη να τεντωθούμε, έπειτα από μία άναγκαστική άκίνησία, πού κοάτησε πολλές ώρες. Τεντώνουμε τότε τ'α χέρια μας προς τ'α πίσω, άνιψώνουμε με όρημ ή τ'ο κεφάλι και ταυτόχρονα άνορθώνουμε τ'ο στήθος μας, για να ξεμουδιάσουμε και να κάμωμε τ'ο αίμα να τρέξη γρηγορότερα μέσα στις φλέβες μας.

Υπάρχουν δύο τρόποι τεντώματος: τ'ο ένστικτώδες τέντωμα και τ'ο λογικό.

Α. Τ'ο ένστικτώδες τέντωμα

"Όταν ύπνινάτε κάθε πρωί, μην προσπαθήτε να περιορίσετε τ'α χασμουρητά σας. Τ'ο χασμουρητό είναι μία άνταντακλαστική κίνηση τών μιών τού προσώπου και τού λαιμού, πού σας επιτρέπει να πάρετε μία βαθειά άναπνοή. "Ο άέρας εισχωρεί τότε ως τις βαθύτερες πνευμονικές κυψελίδες, τις διαστέλλει, τις τροφοδοτεί με όξυγόνο και συμπαρασύρει κατά τήν έξοδο τού όλα τ'α βλαβερά στοιχεία πού έχουν συγκεντρωθή μέσα σ' αυτές.

Αλλά δεν άρκεί αυτό. Θά ύποβοηθή-σετε και θά ένισχύσετε ταυτόχρονα τ'α αυτόματα τεντώματα πού αισθανόσαστε τήν επιθυμία να κάμετε. Αυτά τ'α τεντώματα έντοπίζονται ως έξης:

- Μηροί, κνήμες, πέλμα, δάχτυλα.
- Χέρια. Στροφή προς τ'α έξω.
- Άνορθωσις τού θώρακος με ταυτόχρονο λυγισμό τ'ης σπονδυλικής στήλης προς τ'α πίσω, σε τρόπο πού να σχηματισθούν δυό μικρά γουδιάσματα στα νεφρά.
- Τράβηγμα τ'ης κοιλιάς προς τ'α μέσα, με άντιστοίχη άνύψωσι τού θώρακος.
- Στροφή τού τράχηλου άριστερά, δεξιά, έμπρός, πίσω.

ΤΟ ΤΕΝΤΩΜΑ τ'α θαλασσαν ΝΕΩΤΕΡΕΣ

Σε τί συνίσταται και πως πρέπει να γίνεται

Τ'α τεντώματα αυτά γίνονται αυτόματα, χω-οι να τ'ο θέλουμε και γι' αυτό λέγονται και ένστικτώδη

Β. Τ'ο λογικό τέντωμα

Τ'ο τέντωμα αυτό έχει μελετηθή προσε-γνικά από ειδικούς ύγειονόμους και άν-ταποκρίνεται στι διάφορες ανάγκες τού οργανισμού μας. Νά ποιες είναι οί άσκή-σεις:

1) Πέστε με τ'α τέσσερα όπως ή γάτα (οί παλάνες και τ'α νύατα πρέπει ν' άκουμπούν στο πάτωμα). Στη στάσι αυτή, θά κυρτώσετε τή ράχι σας προς τ'α έπάνω και θά τήν λυγίσετε προς τ'α κάτω δέκα φορές.

2) "Ορθία. Τ'α νέρια στη ράχι. Εισπνεύετε βαθειά. Κρατήστε όσο μπορείτε περισσότερο τόν άέρα, σφίγγοντας τήν κοιλιά και άνορθώ-νοντας τόν θώρακα. Βγάλτε ήρεμα τόν άέρα πού εισπνεύσατε.

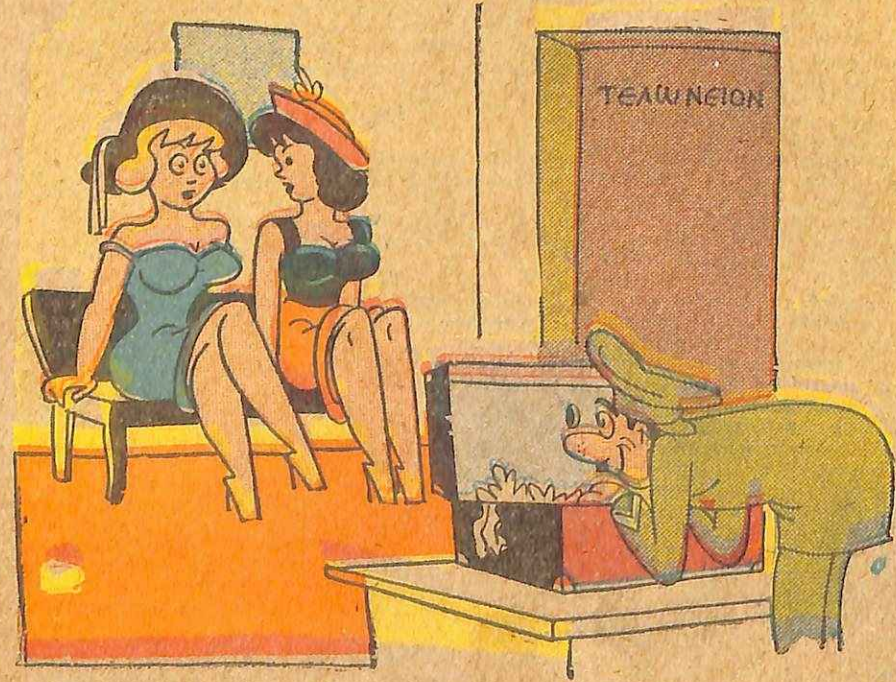
Πάρτε μία πολύ βαθειά άναπνοή. Θ' αρχίσετε κατόπιν να χτυπάτε τ'α πλευρά σας με τις άκρες τών δακτύλων σας χωρίς να ξεφου-σκώσετε τ'α πνευμόνια σας. Θά βγάλετε ύστερα τόν άέρα πού εισπνεύσατε. Μ' αυτό τόν τοό-πο διευκολύνετε τ'η διείσδυσι τού άέρος μέσα στις πνευμο-νικές κυψελίδες.

3) Σαπλωθήτε στη ράχι. Τ'ο δεξιό χέρι στόν τράχηλο. Σηκώ-στε τ'ο άριστερό πόδι, πιάστε τήν άκρη του με τ'ο άριστερό σας χέρι και τραβήξτε τ'ο όσο μπορείτε περισσότερο προς τ'ο μέρος τού στήθους. Θά κάμετε τις ίδιες κινήσεις με τ'ο άρι-στερό χέρι. "Η άσκηση αυτή είναι εξαίρετη για τήν εύκαμψία της σπονδυλικής στήλης.

Στην ίδια στάσι. Λυγίστε τ'ο άριστερό πόδι. Πιάστε τόν ά-στανάλο με τ'ο άριστερό σας χέρι και τραβήξτε τήν κνήμη προς τ'α μέσα. "Η ίδια άσκηση με τ'ο δεξιό πόδι.

4) Βάλτε τ'ο ένα σας πόδι πάνω σ' ένα έπιπλο. Σηκώστε τ'α νέρια σας σε τρόπο πού να σχηματίσετε ένα V. Εισπνεύσα-τε τεντώνοντας τ'α νέρια σε όσα ύπορείτε περισσότερο προς τ'α πίσω. Βγάλτε τόν ά-έρα φέροντας τ'ο δεξιό νέρι στο άριστερό πόδι και λυγίζοντας άνάλογα τ'ο σώμα σας. Εισ-πνεύετε και πάλι και κατό-πιν βγάλτε τόν άέρα φέρον-τας τ'ο άριστερό σας νέρι στο δεξιό πόδι.

5) Άρνηκή στάσις όπως και στην προηγούμενη άσκη-ση. Κρατώντας πάντα τ'ο ά-ριστερό πόδι πάνω στο έπι-πλο, λυγίστε τ'ο κορμί σας σε τρόπο πού να πιάσετε με τ'ο άριστερό σας νέρι τήν άκρη τού δεξιού σας ποδιού. Θά κατεβάσετε κατόπιν τ'ο άριστερό σας πόδι από τ'ο έπιπλο. Θά βγάλετε πάνω σ' αυτό τ'ο δεξιό με τ'η σειρά του, και θά λυγίσετε τ'ο κορ-μί σε τρόπο πού να πιάσετε με τ'ο άριστερό σας χέρι τήν άκρη τού δεξιού σας ποδιού.

— Σαν πολύ άργεί αυτός να ψάξη τ'η βαλίτσα σου... Λες να ανακλύψει τίποτα;...

Ἀγῶνες κάτω ἀπ' τὰ δεσμά

...και χωρίς να πάρει απάντηση, του δήγησε, ότι γίνεται σκέψη για στάσου από την Αιγύπτου — με πλοίο επιφανείας — διαδρομή κυριολεκτικά, εκπαιδευτικές όλες για συμπεριφοράς και διάρκειας, Σκίρτορα η ψυχή του δεσποτή και των συντρόφων του, από ένα ανέκδοτο, που τον ενόχλησε. «Όπως γραφίκα στο προηγούμενο τεύχος μας, ό υποτροφία Πανεπιστημίου είχε δημιουργήσει στην Κύπρ, μία ό υποτροφία καλύτερες «Βασικές διαφυγής», που έγιναν σε κατεχόμενη από τον Ελβετό χώρα, κατά τη διάρκεια του πολέμου.

Ἔφυγε ὁ Μπαρδόπουλος κι' ὕστερα ἀπὸ δυὸ βδομάδες — Ἰανουά-

Οι Ἰταλοὶ ἀναστατώθηκαν. Οἱ Γερμανοὶ μπηκάν σ' ἐπιφυλακῇ. Οὔτε οἱ πρῶτοι ὅμως, οὔτε οἱ δευτέρου, ἤξεραν τί ἀκριβῶς συνέ-

— Αύριο τὸ πρωῒ, πρέπει νὰ φύγω γιὰ τὴν Ἀθήνα, εἰς τοιαῦτα μέρη τῆς παραλίας πρὸς ὁσεγγίση τὸ πλοῖο. Μόλις τὸ ἀτικὰ...

— Καί γιά τὰ δύο αὐτά, ἀναλαμβάνω ἐγὼ τὴν εὐ-

.....
 υπολοχαγός, καὶ ὁ γιάτρος Κ. Μπέτσος, πρώην υπιάτρος. Τους στή-

(Ἡ συνέχεια ὀπίσθεν)

22

Η εργασία και ο γάμος

Θα ασχοληθούμε σήμερα με ένα θέμα που αφορά πάρα πολλές γυναίκες. Πρόκειται για τις νέες που εργάζονται.

Κανείς δεν θα μπορούσε να ισχυριστεί, ότι η εργασία είναι άσχετη με το γάμο. Οι στατιστικές δείχνουν τουναντίον, ότι οι νέες που εργάζονται, έχουν πολύ περισσότερες πιθανότητες να παντρευτούν από εκείνες που δεν εργάζονται. Αυτό το ξέρουν άλλωστε και οι ίδιοι. Κι υπάρχουν νέες που εργάζονται όχι τόσο γιατί έχουν ανάγκη, όσο γιατί ελπίζουν πως με την εργασία θα βρουν ευκολότερα έναν καλό σύζυγο.

Και δεν έχουν άδικο. Νομίζουμε, λοιπόν, πως η καλύτερη σύσταση που μπορεί κανείς να δώσει σε μία νέα, είναι: Φρόντισε να εργαστείς! Μ' αυτό τον τρόπο, αυξάνετε σε μεγάλο βαθμό τις πιθανότητες ν' αποκατασταθείτε. Η εργασία είναι το καλύτερο μέσον για να βρείτε τον καλύτερο σύζυγο.

Στη σημερινή κοινωνία, η εργασία της γυναίκας εμπνέει εμπιστοσύνη στον άντρα. Και κάτι άλλο ακόμα: αποτελεί έγχυση για την οικονομική ευημερία του σπιτιού, πράγμα που δεν είναι χωρίς ενδιαφέρον για πολλούς άντρες.

Υπάρχει και κάτι άλλο, που δεν είναι λιγότερο σημαντικό: Η γυναίκα που εργάζεται, αποκτά μια διαφορετική προσωπικότητα, από εκείνη που είχε πριν, ενώ συγχρόνως η πείρα της από τη ζωή, την φέρνει πιο κοντά στον άντρα. Μ' απλούστερα λόγια, δεν βρίσκεται πια στα σύννεφα. Ξέρει να βλέπει τη ζωή όπως είναι, να εκτιμά τις δυσκολίες και να υπολογίζει τις δυνατότητες, χωρίς να παρασύρεται από τη φαντασία της, όπως άλλοτε.

Έτσι μπορεί να γίνει ένας πραγματικός και ανεκτίμητος σύντροφος για τον άντρα της και να συντελέσει θετικά στην πρόοδο και την ευημερία της οικογένειάς της.

Δεν λείπουν, φυσικά, εκείνοι που επικαλούνται κάθε είδους επιχειρήματα, για να καταδικάσουν την εργασία της γυναίκας. Σύμφωνα με τους ισχυρισμούς τους, η γυναίκα που εργάζεται, παραμελεί το σπίτι της, δεν ενδιαφέρεται για την ανατροφή των παιδιών της και χάνει η ίδια τη θηλυκότητά της.

Οι άναχρονιστικές όμως αυτές αντιλήψεις, δεν ανταποκρίνονται στην πραγματικότητα. Η αλήθεια είναι, ότι οι εργαζόμενες γυναίκες αγαπούν περισσότερο το σπίτι τους, από εκείνες που δεν εργάζονται και που το θεωρούν σαν φυλακή κι' ότι βρίσκουν πάντα τον απαραίτητο χρόνο για ν' ασχοληθούν με τα παιδιά τους.

Όχι λιγότερο ασύστατος είναι ο ισχυρισμός, ότι χάνουν τη χάρη και τη γοητεία του φύλου τους. Εκείνο που χάνουν, είναι η επιτήδευσί κι' η αμεριμνησία της γυναίκας, που δεν έχει υποχρεώσεις και δεν βαρύνεται μ' ευθύνες. Χάνουν ακόμη την εμφάνισή της στολισμένης κούκλας, γιατί δεν έχουν πια τον καιρό να καθώνται ώρες ολοκληρές μπροστά στον καθρέφτη τους. Γίνονται όμως από απλές, πιο φυσικές και πιο ισορροπημένες.

Ένα άλλο επιχείρημα εκκινών που καταδικάζουν την εργασία της γυναίκας, είναι το εξής: Η γυναίκα που εργάζεται, παρατηρούν, δοκιμάζει ένα σωρό πειρασμούς και κινδυνεύει περισσότερο από εκείνη που δεν εργάζεται να παροτρυνθεί από το κύμα της ανηθικότητας που επικρατεί στην εποχή μας.

Το αντίθετο, όμως, είναι σωστό. Η εργασία αποτελεί θώρακα έναντι της ανηθικότητας. Δεν παρακινεί τη γυναίκα σ' αυτήν, αλλά τουναντίον τη συγκρατεί και την προστατεύει.

Όσον αφορά τους πειρασμούς, αυτοί υπάρχουν παντού στη σύγχρονη ζωή. Η εξοικείωσι της γυναίκας με τους άντρες, άλλωστε, την κάνει να μπορεί να ξεχωρίσει ανάμεσα σ' αυτούς τον σοβαρό από τον επιπόλαιο, τον σταθερό από τον άστατο, τον ευθύ και ειλικρινή από τον υποκριτή και τον δολίο.

Κι' οι κίνδυνοι του συγχρωτισμού; Μα είναι άστείο και να τους αναφέρουμε. Στην εποχή μας, καμιά γυναίκα δεν ζει κλεισμένη ανάμεσα στους τοίχους του σπιτιού της.

Θα προσθέσουμε ένα άλλο επιχείρημα υπέρ της εργασίας της γυναίκας, ακόμη και στην περίπτωση που δεν αμειβεται ικανοποιητικά, εξασφαλίζει μια κάπως σταθερή βάση ζωής. Έτσι, το πρόβλημα της αποκατάστασής σας, γίνεται λιγότερο δύσκολο από πριν.

Αυτό όμως δεν σημαίνει πως ο γάμος πρέπει να πάψει να σας ενδιαφέρει. Κάθε άλλο! Άλλα δεν είσαστε υποχρεωμένη να παντρευτείτε με κλειστά τα μάτια, όπως θα κάνατε αν δεν εργαζόσαστε.

Η εργασία σας σας δίνει την ευχέρεια να σταθμίσετε καλά τα γεγονότα, να εξετάσετε, να συγκρίνετε και να σκεφθείτε. Άρκει, βέβαια, να μην το παρακάμετε, γιατί το πιθανότερο είναι τότε, ότι θα μείνετε στο ράφι!...

Στο σημείο αυτό, θεωρούμε απαραίτητο να σας προφυλάξουμε από δύο θανάσιμα αμαρτήματα.

Το πρώτο είναι το να εργάζεστε μόνο και μόνο για να μπορέσετε να παντρευτείτε.

Το άλλο είναι το να σηκώνετε τη μύτη ψηλά, ακριβώς επειδή εργάζεστε.

Στο πρώτο απ' αυτά, πέφτουν πολλές νέες, είτε έχουν ανάγκη για να εργαστούν, είτε όχι. Και στην μία και στην άλλη περίπτωση, χρησιμοποιούν την εργασία τους σαν παγίδα. Όλες τους οι προσπάθειες τείνουν στο πως θα μπορέσουν να τυλίξουν στα δίχτυα τους έναν από τους συνδεδεμένους τους.

Μερικές από τις γυναίκες αυτές της κατηγορίας, ρίχνουν διδοχικά τα δίχτυα τους σ' όλους τους συνδεδεμένους τους. Και το αποτέλεσμα είναι, ότι ταπεινώνονται κι' εξευτελίζονται συνεχώς, για να καταλήσουν στο τέλος ο περιγελασμένοι.

Το άλλο αμάρτημα είναι επίσης ολέθριο. Πολλές γυναίκες, επειδή εργάζονται, αποκτούν έναν περίεργο εγωισμό, λες κι' η εργασία τους τις έκανε να περάσουν σε μια ανώτερη βαθμίδα. Περιφροούν, λοιπόν, το σύμπαν κι' είναι τόσο βέβαιες για την καλή τους τύχη, που δεν νοιάζονται καθόλου γι' αυτήν.

Κάποτε, βέβαια, καταλαβαίνουν το σφάλμα τους. Άλλα τότε είναι πια αργά. Δεν τους μένει τότε τίποτ' άλλο παρά να θηνούν πάνω στα ερείπια της ματαιοδοξίας και του πληγωμένου εγωισμού τους.

Πλούσια σκυλιά

Αν είσαστε πλούσιος, πόσα χρήματα θ' αφήνατε κληρονομία στο αγαπημένο σας σκυλί; Πάντως, λιγότερα από τα 4.500 δολάρια που κληρονομήσε η Λάσσι, μια σκύλα στη Ματαγουσέτη, από τον άφαντικό της. Το ποσό αυτό προορίζεται για την περιποίησι και συντήρησι της. Φανταστείτε λοιπόν πόσο θα καλοπεράσει, σ' όλη την υπόλοιπη ζωή της!

Οι συγγενείς μιας Αμερικανίδας, της μίς Μάκ Ντέριουτ, προσέβαλαν τη διαθήκη της, με την οποία άφησε 17.000 δολάρια στο σκύλο της. Άλλα έλασαν τη δική.

Τέλος, μια άλλη Αμερικανίδα, στο Σικάγο, άφησε 22.000 δολάρια στα δύο σκυλιά της.

Δεν την κτύταζε

Ο συνήγορος της πολιτικής άγωγής κούνησε το δάχτυλό του στον μάρτυρα:

— Ήταν ή δεν ήταν μόνος ο κατηγορούμενος μέσα στο αυτοκίνητο; ρώτησε.

— Όχι δεν ήταν μόνος, είπε ο μάρτυς. Μαζί του ήταν και μια κυρία...

Ο δικηγόρος φάνηκε ικανοποιημένος...

— Όπως το σκέφθηκα, είπε. Και υποθέτω ότι θα την κτύταζε αντί να κινδυνεύει μπροστά του;

— Δεν τη κτύταζε καθόλου, απάντησε ο μάρτυς. Ήταν η γυναίκα του!

*

— Η γυναίκα μου κι' εγώ συνεχούμεθα τόσο καλά, που είμαστε σαν ένα μόνον πρόσωπο.

— Είσαι τυχερός! Έγώ με τη γυναίκα μου φτιάχνω δέκα πρόσωπα!

— Δεν καταλαβαίνω...

— Η γυναίκα μου είναι το 1 κι' εγώ το 0!...

*

— Πώς κάνει ο φόρος, στον πληθυντικό;

— Φαλιμέντο!...

*

Η κυρία Ευαγγελία χτύπησε την πόρτα του γειτονικού σπιτιού που ήταν το σπίτι του μικρού Νικάνη. Κανείς όμως δεν φάνηκε να της ανοίξει. Κατάλαβε τότε ότι η γειτονισιά της — η μητέρα του Νικάνη — δεν θα βρισκόταν στο σπίτι. Έτοιμαζόταν λοιπόν να φύγει όταν άνοιξε σιγά-σιγά η πόρτα και στο κατώφλι φάνηκε ο Νικάνης.

— Είσαστε μόνος μέσα; τον ρώτησε η κυρία Ευαγγελία.

— Μάλιστα απάντησε ο Νικάνης. — Η μαμά είναι στο νοσοκομείο κι' ο μπαμπάς, ή Μαρία, ή Πόπη, ο Γεωργάκης κι' εγώ βρισκόμαστε όλοι εδώ... μόνος!...

*

Ένας πρώην εργάτης που είχε ξαφνικά αποκτήσει περιουσία κάλεσε σε γεύμα δύο παλιούς του γνωρίσιμους.

— Άλλα πριν έρθετε, τους είπε, ν' αλλάξετε τα πουνάμισά σας.

— Όταν οι δύο καλεσμένοι έμειναν μόνος, ο ένας είπε στον άλλο:

— Κάτι παραξενές ιδέες που αποκάνε, λοιπόν, όσοι βγάζουνε λεφτά. Τι θα καταλάβει τώρα ο Γιώργος, αν βάλω εγώ το δικό σου πουνάμισο κι' εσύ το δικό μου;...

*

— Σήμερα ποσπέρασα την κυρία Νεοπλουτίδου στο δρόμο, αλλά εκείνη δεν με είδε... Υποπτεύομαι ότι ή συμπεριφορά της αυτή ήταν σκόπιμη! Με αντιλήφθη αλλά προσποιήθηκε πως δεν με είδε!

— Όχι! Δεν το παραδέχομαι αυτό! Μόλις τον τελευταίο καιρό πλούτισε και είναι πολύ νωρίς ακόμα για να ξέρη πως δεν πρέπει να φέρεται!...

*

— Είσαι βουτηγμένος στα χρέη ως το λαιμό και αγόρασες αυτοκίνητο;

— Διάβολε! Δεν καταλαβαίνεις, λοιπόν, ότι πρέπει να έχω τα μέσα της διαφυγής;

*

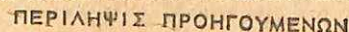
Ο Άγιος Πέτρος τηλεφωνεί στην Κόλασι:

— Έμπροσ! Κόλασι έχει; Μου στέλνετε, παρακαλώ, έναν διαρρήκτη;

— Έχασα τα κλειδιά του Παραδείσου!...

Ο τυχερός του λαχείου των Συντακτών: Βρε γυναίκα, είχαμε τέσσερις συγγενείς και δεν τώδερα!...

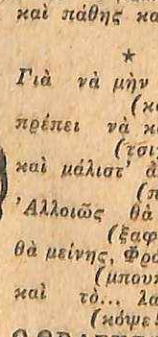

4ov

Ο δούκας της Βουργουνδίας τον κύτταξε, με έκπληξι. Δέν μπορούσε νά πιστέψη στ' αὐτιά του. Τοῦ εἶχε προτείνει τόσες φορές ὡς τότε νά τοῦ ἐμπιστευθῇ τῇ Φλώνα, ἀλλ' ὁ Μερσερό εὗρισκε πάντα τὸν

TO ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Ο ΟΡΑΣΥΒΟ

ροῦ, πού συντρίβει ὅλα τὰ ἄλλα. Λυπάμαι, ὥστόσο, γιατί τὰ λόγια σας μὲ κάνουν νὰ

λῆ, θὰ φτιάξετε μιὰ ἀπέραντη αὐτοκρατο-
ρία, πρὶν θὰ εἶνε πολὺ μεγαλύτερη ἀπὸ ἐ-

την πτώσι, μιὰ δὲ εἰδικὴ μάσκα προστατεύει
πέσουν πάν

φτιαγμένη κατὰ τρόπον ὥστε νὰ μαλακῶνῃ
τὸ πρόσωπό τους ἀπὸ τὰ κλαδιά, ἂν τύχῃ καὶ
σὲ δέντρα.

ΚΑΝΑΛΕΖΕΣ ΛΑΕΙΠΤΩΤΙΣΤΡΙΕΣ
 'Ο Καναδάς είναι το μόνο απ' όλα τα κράτη που διαθέτει σήμερα ένα σώμα αλ-ξίπτω-
 στριών. Οι βορραίες νέες που το αποτελούν είναι όλες άδελφές και βαριάτα συμ-
 πμένες. Το σώμα αυτό προορίζεται για την παροχή πρώτων βοηθειών στους μαχη-
 στήν προχωρημένων γραμμών. 'Η στολή τους είναι φτιαγμένη κατά τρόπον ώστε να μαλακώνη
 την πτώση, μιά δε ειδική μασσα προστατεύει το πρόσωπό τους από τὰ κλαδιά, αν τύχη και
 πέσουν πάνω σε δέντρα.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΟΛΟΝ

Η διαίτα κατά της άπνειας

Περιορίστε το άλατι στο φαγητό σας

Όπως απέδειξαν οι έρευνες που έγιναν τελευταίως από Αμερικανούς επιστήμονες, μία κατάλληλη διαίτα αποτελεί τον καλύτερο, ασφαλέστερο και αποτελεσματικότερο τρόπο καταπολέμησης της άπνειας.

Αν λοιπόν δυσκολεύεσε να κοιμηθεί, αποφεύγετε κυρίως δυο πράγματα: τα αμυλώδη και το πολύ άλατι. Η καινούργια και απλή μέθοδος θεραπείας της άπνειας δίνω φάρμακα, που συνιστά ο δόκτωρ Μ. Μύλλερ, του «Νοσοκομείου Αγία Ελισάβετ» της Ουάσιγκτον, στρογγύλεται αποκλειστικά στον περιορισμό του αλατιού.

Κάθε τρόφιμο που καταναλίσκετε, περιέχει εκ φύσεως μία ποσότητα αλάτων. Ο οργανισμός μας δεν χρειάζεται κανονικά περισσότερο από 5 γραμμάρια άλατα την ημέρα. Κι όμως οι περισσότεροι άνθρωποι προσθέτουν 10—30 γραμμάρια μαγειρικό άλατι στο φαγητό τους, επιπλέον των φυσικών αλάτων που περιέχουν ήδη τα τρόφιμα.

Ο δόκτωρ Μύλλερ λοιπόν πειραματίστηκε με 20 άτομα, που υπέφεραν από άπνεια και νευρική κατάσταση. Ένας από αυτούς είχε τότε νευρική υπερένταση, ώστε δεν κατόρθωνε να συγκεντρωθεί αρκετά για να διαβάσει. Άλλοι τρεις πάλι βασανίζονταν από δυνατούς πονοκεφάλους, που μεγάλωναν το μερτικό τους.

Ο δόκτωρ Μύλλερ επέτρεψε μόνο 0.5—2 γραμμάρια άλατι ημερησίως στον καθένα τους. Έπειτα λοιπόν από μία βδομάδα, οι 17 από αυτούς άρχισαν να δείχνουν σημεία της γνωστής εκείνης σωματικής κοπώσεως και γαλακτώσεως που οδηγεί στον ύπνο. Και τους έπαιρνε ο ύπνος μέσα σε ένα τέταστο της ώρας αφού έφευγαν στο κρεβάτι. Η άπνεια τους είχε πιά θεραπευθεί, δίχως φάρμακα.

Μόνο στους 3 από τους 20 δεν απέδωσε ικανοποιητικά αποτελέσματα η μέθοδος του περιορισμού του αλατιού στην τροφή. Ωστόσο, ένας άλλος γι-ατρός, Άγγλος, όπαδός της ίδιας μεθόδου πιστεύει ότι θα θεραπεύονταν κι αυτοί από την άπνεια, αν έπαιρναν επιπροσθέτως ασβεστόν, γαλακτικό όξύ, βιταμίνη C και σύμπλεγμα βιταμινών Β (ιδίως θειαμίνη).

Σε μία πρόσφατη επιστημονική ανακοίνωσή του, υποστηρίζει ότι η νευρική υπερένταση κι η άπνεια υποχωρούν, σε όλες ανεξαιρέτως τις περιπτώσεις, με τον περιορισμό του αλατιού και τη νορήνη της ασβεστοίου, γαλακτικού οξέος και βιταμινών. Βεβαιώνει υαλίως ότι έκανε ήδη το πείραμα στον εαυτό του, με απόλυτη επιτυχία.

Και να πως εξηγεί την ενέργεια αυτής της απλής μεθόδου: Ο ύπνος μας ρυθμίζεται από ένα ειδικό «κέντρο» που βρίσκεται στα βάθη του έγκεφάλου και που επηρεάζεται άμεσα από τη χημική σύσταση του αίματος.

Κάθε φορά που ο έγκεφαλος στέλνει με το αντίστοιχο νεύρο σε ένα μύν μία διαταγή να λειτουργήσει, εκλύονται ώρισμένες χημικές ουσίες στο σπινθηρόν έ-παφής του νεύρου και του μυός. Μία από τις ουσίες αυτές είναι το ασβεστόν.

Σ' όλο το διάστημα της ημέρας διεγείρονται συνεχώς και λειτουργούν διάφοροι μύς του σώματός μας. Έτσι, εκλύεται από τις άκρες των νεύρων μια ποσότης ασβεστοίου, που γίνεται σιγά-σιγά σημαντική. Όλο αυτό το ασβεστόν περνάει στο αίμα και μεταφέρεται ως το έγκεφαλικό κέντρον του ύπνου.

Όταν λοιπόν συγκεντρωθεί αρκετό ασβεστόν στο σημείο αυτό, ο έγκεφαλος παύει αυτόματα να στέλνει νευρικές παραρμήσεις στους μύς. Χωλαρώνεται τότε ολόκληρο το σώμα κι έργεται ο ύπνος.

Για να επηρεασθεί όμως το κέντρον του ύπνου από το ασβεστόν, πρέπει επίσης να «ευαισθητοποιηθεί» από μία άλλη χημική ουσία, το γαλακτικό όξύ, που εκλύεται επίσης κατά την δράση των μυών. Μόνο τότε ή συγκέντρωση ασβεστοίου φέρονει τον ύπνο.

Τέλος, ώρισμένες βιταμίνες, που συντελούν στη συγκράτηση του ασβεστοίου από τους ιστούς, εξασφαλίζουν την κανονικώτερη λειτουργία του πολυπλόκου αυτού μηχανισμού του ύπνου.

Στο διάστημα του ύπνου, σταματούν οι κινήσεις των μυών κι ή παραγωγή ασβεστοίου και γαλακτικού οξέος, διαλύονται δε σιγά-σιγά κι απομακρύνονται από τον έγκεφαλο οι ουσίες που είχαν ήδη σχηματισθεί. Όταν λείψουν τελείως, ευπνύαμε και ξαναρχίζουμε την καθημερινή ζωή μας.

Αν λοιπόν υποφέρετε από άπνεια, δοκιμάσετε να την καταπολεμήσετε με την απλή αυτή διαιτητική μέθοδο του δόκτωρ Μύλλερ και του Άγγλου συναδέλφου του. Άλλωστε, ο περιορισμός του αλατιού είναι ωφέλιμος κι από πολλές άλλες απόψεις — όπως έχουμε γράψει επανειλημμένως.

Δεν εννοούμε ωστόσο ότι πρέπει να φτάσει κανείς στο άλο άκρον και να καταργήσει τελείως το άλατι, γιατί είναι αδύνατο να λειτουργήσει κανονικά ο οργανισμός μας δίχως μία ώρισμένη ποσότητα αλατιού.

Συμβουλές για το έλκος

Να οι συμβουλές που δίνει ο Αμερικανός δόκτωρ Ουίλλιαμ Τρέϊνις στους έλκοπαθείς, για να... συμπεριληφθούν με την τάξη τους και να ζήσουν υαλίως στην ζωή:

- 1) Τηρήτε αυστηρά τις ώρες των γευμάτων σας. Τα φαγητά σας να είναι απλά παρασκευασμένα. Αποφεύγετε τα μπαχαρικά. Απαγορεύονται τα ζεστά φαγητά.
- 2) Αποφεύγετε τα οινόπνευμα, τώδη ποτά και το κάπνισμα.
- 3) Μένετε στο κρεβάτι 8—10 ώρες στο εικοσιτετράωρο.
- 4) Μην κάνετε πρόσθετη δουλειά στο σπίτι σας, έξω από τις ώρες του γραφείου σας.
- 5) Μάθετε να χαίρεστε το σπίτι σας και την οικογένειά σας. Αποφεύγετε τα παιχνίδια ή τα σπορ που προκαλούν υπερένταση.

Συνάχι και υποθυρεοειδισμός

Αν παθαίνετε συχνά κρυολογήματα, όχι σοβαρά, που διαρκούν όμως επί εβδομάδες και συνοδεύονται από πονοκεφάλους, είναι πιθανόν να πάσχετε από υποθυρεοειδισμό, να έχετε δηλαδή ανεπάρκεια των εκκρίσεων του θυρεοειδούς αδένος.

Άλλο χαρακτηριστικό σύμπτωμα αυτής της κατάστασης είναι το τρέξιμο ενός διαστήματος από τη μία, μετά την έκθεση σε υπερβολική ζέση ή κρύο. Πάντως, για τη θετική διάγνωση, χρειάζεται μέτρησης του βασικού μεταβολισμού.

Η ωχρότης δεν δείχνει αναιμία

Σύμφωνα με μία έρευνα που έκανε ο δόκτωρ Τζόν Γιορνκιν, του Πανεπιστημίου του Λονδίνου, σε 1200 μαθητές σχολείων, τα χλωμά παιδιά δεν είναι περισσότερο αναιμικά από κείνα που έχουν κανονικό χρώμα. Γιατί δεν

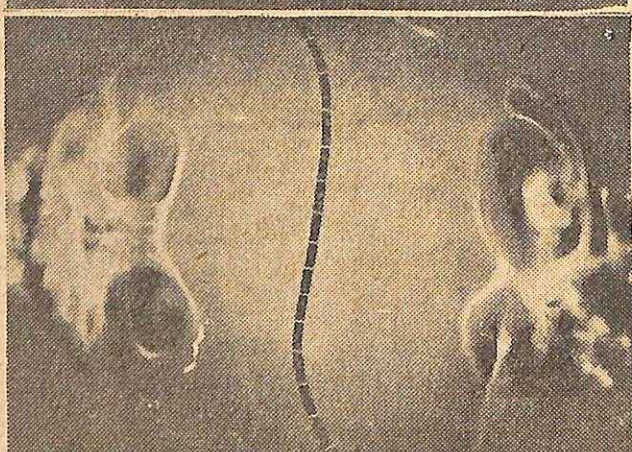
υπάρχει σχέση μεταξύ του χρώματος των χειλιών και των ελκάρων άφ' ενός και άφ' άλλου της περιεκτικότητας του αίματος σε αιμοσφαιρίνη. Ωστόσο, τα ωχρά παιδιά έρέθηκαν κατά μέσον όρον 2½ κιλά ελαφρότερα και 2 πόντους κοντήτερα από τα άλλα. Το σφίξιμο του χεριού τους ήταν πύδ αδύνατο κατά 1 κιλό. Φαίνονταν ότι είχαν λιγώτερο καλή θρέψη, δεν ήταν όμως επιδεκτικότεροι στις μολύνσεις της μήτρας και του λαιμού άφ' τα ροδοκόκκινα παιδιά. Είχαν έξ ίσου καλή όραση και δόντια και όχι λιγώτερη άνοχη.

Ίατρικές συμβουλές

Τους μήνες που έχουν Ρ φαίνονται στην αγορά τα στρείδια και τα μύδια. Τα μαλάκια αυτά είναι οι φορείς, πολλές φορές, του τυφοειδούς πυρετού. Για το λόγο αυτό, μην τρέψετε να τα βάζουν σε καθαρό νερό που τρέχει.

Προσοχή κυρίες μου. Το καλό χρώμα του προσώπου έχει πάντοτε σχέση με την χώνευση! Οι πρόγονοί μας, για το παραμικρό, μετεχειρίζοντο το κλώσμα. Μία σημερία αυτό λημονήθηκε. Εξέθρο-νισθη κι άντεκατέστη από τα πολυώνυμα καθαριστικά, που, τις περισσότερες φορές, δεν είναι τίποτε άλλο, παρά καταστροφή για το στομάχι.

Μην φαντάζεστε ότι ή ψωρία-σις είναι ασθένεια των φτωχών και των ακαθάρτων. Από ψωρία-σις προσβάλλεται όλος ο κόσμος, ακόμα κι οι πλούσιοι κι οι πιο καθαροί. Είναι μία άρρώστια που κανέναν δεν άρνιει. Μην τρέψετε λοιπόν, μη την κρύψετε και τρέψτε στον δερματολόγο σας.

ΔΥΣΚΟΛΕΣ ΕΓΧΕΙΡΗΣΕΙΣ

Πρό ήμερών έγινε στο Σικάγο μία δύσκολη έγχείρηση για τον διαχωρισμό των δυο Σιαμαίων αδελφών Ρούντεν και Ρότσερ, που ήταν ενωμένοι στο κεφάλι ακριβώς, όπως οι δυο αδελφούλες Ρόζ-Μαρί και Λότε Κνάκ της Γερμανίας. Η έγχειρηση αυτή κράτησε δώδεκα ολόκληρες ώρες και τώρα ο μόν Ρούντεν είναι βέβαιον ότι θα επιζήσει, ο Ρότσερ όμως έχει ελάχιστα έλπιδες. Το ζεύγος Κνάκ ωστόσο δεν δέχεται να έγχειριστούν οι δυο κορες τους, αν δεν έγγυηθούν οι γιατροί ότι ή έγχειρηση θα πετύχει. Οι μεγαλύτεροι επιστήμονες της Γερμανίας λοιπόν εξέτασαν τα παιδιά αυτά, αλλά μόνο ο διασημός νευροχειρουργός δόκτωρ Ρέγκεν διασέβασε τους Κνάκ ότι ο χωρισμός θα επιτύχει, αν γίνει στο σημείο ακριβώς που δείχνει ή ακτινογραφία.

Διαλέγουμε μόνοι μας ΤΗΝ ΩΡΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ ΜΑΣ

Μία περίεργη επιστημονική θεωρία

Ποίν από λίγον καιρό, άφη-γείται ή άγγλική έφημερίδα «Κρόνικλ», ένας άνθρωπος παρουσιάστηκε σε μία ασφαλιστική εταιρεία του Λονδίνου και ζήτησε ν' ασφαλισθεί για ένα σημαντικό ποσό. Η εταιρεία κινητοποίησε άμέσως μία ομάδα ειδικών επιστημόνων, που εξέτασαν με κάθε δυνατή προσοχή αυτό τον άνθρωπο και συμφώνησαν όλοι ότι ήταν υγιέστατος. Έπειτα από μερικές ημέρες, όμως, ο άνθρωπος αυτός πέθανε από φυσικό θάνατο κι ή εταιρεία υποχρεώθηκε να πληρώσει το ποσό της ασφαλείας στους κληρονόμους του.

Έξ άφορμής αυτού του περιστατικού, ο δόκτωρ Χωτσνέκερ εξέδωσε την παρασμένη έδωμάδα ένα περίεργο βιβλίο, με τον τίτλο: «Η διάρκεια της ζωής μας εξαρτάται από τη θέλησή μας». Μέσα δε σ' αυτό υποστηρίζει ότι ο άνθρωπος που ανυψώθηκε ανήκε στην κατηγορία των ασθενών, που ή άρρώστια τους δεν όφείλεται σε φυσική αίτια.

Κατά τον Άγγλο επιστήμονα, οι άνθρωποι αυτής της κατηγορίας αντιπροσωπεύουν το μισό του συνολικού αριθμού των ασθενών. Οι γιατροί στους οποίους καταφεύγουν δεν υπορούν να τους υποδείξουν κανένα φάρμακο, για τον άπλου-στατο λόγο ότι δεν κατορθώνουν να προσδιορίσουν την άσθένειά τους. Και δεν το κατορθώνουν γιατί ή άρρώστια τους βρίσκεται περισσότερο στο μυαλό τους παρά στο σώμα τους.

Κατά τον δόκτορα Χωτσνέκερ, εμείς οι ίδιοι διαλέγουμε άσυνείδητα την έποχή της άσθενείας μας, το είδος της και τη σοβαρότητά της και τη διάρκεια της πορείας της και την εξέλιξή της. Περβαίνομε επίσης την έποχή που, άσυνείδητα και πάλι, άποφασίζουμε να πεθάνουμε. Κι' όχι μόνον αυτό. Διαλέγουμε ακόμη κι' αυτό το είδος του θανάτου μας!

«Μέσα μας γράφει ο δόκτωρ Χωτσνέκερ, υπάρχουν δυο θεμελιώδη ένστικτα, που προσδιορίζουν την κατάστασή της ζωής μας και τη διάρκεια της ζωής μας. Το ένα είναι δημιουργικό, το άλλο καταστροφικό. Όταν άρρωσταίνουμε, υπερισχύει το καταστροφικό, για κάποιο λόγο που υπάσχει μέσα στο άσυνείδητό μας, αλλά που τον άγνωστούμε. Έπειδή ή κούρασήκαμε π.χ. ν' άγωνιζώμαστε για το ψωμί μας ή για τη θέση μας, γιατί έχουμε άνάγκη από άγάπη και δεν μπορούμε να την βρούμε ή άντιθέτως, έπειδή άπογοιτευθήκαμε από μία άγάπη μας ή, τέλος, γιατί δεν επιθυμούμε να ζήσουμε περισσότερο...»

Ο Άγγλος επιστήμον άναφέρει την περίπτωση μιας γυναίκας, που ήταν τυφλή σχεδόν από καταρράκτη και που ή κατάσταση της άκουσε να καλυτερεύει σταθερά από τότε που γύρισε ο άντρας της. Οι δυο σκύνοι ζούσαν πριν στις Άνδεις, όπου ο άντρας της έπιδόταν στο κυνήγι άγρίων ζώων.

αν και πουλιά. Η γυναίκα του, όμως, δεν μπορούσε να υποφέρει αυτή τη μοναξιά και μέσα στην ψυχρή της διεξαγωγή μια σφοδρή πάλη μεταξύ της επιθυμίας της να ξαναγύριση στον πολιτισμένο κόσμο και του πόθου της να μείνει κοντά στον άντρα της.

Στο τέλος, πήρε την άπόφαση να φύγει. Άλλά λίγον καιρό άργότερα, έπαθαν τα μάτια της κι ή κατάσταση της χειροτέρευσε τόσο πολύ, ώστε έχασε σχεδόν το φως της!

Μία μέρα όμως γύρισε ο άντρας της. Από τότε, ή κατάσταση της άσθενούς άρχισε να παρουσιάζει σταθερή και συνεχή βελτίωση.

Κατά τον δόκτορα Χωτσνέκερ, ή τάση προς τη φυγή και ή έλλειψη έμπιστοσύνης στον εαυτό μας, μας προδιαθέτουν στην άσθένεια. Πολλοί σωματικοί π.χ. άρρώστησαν γιατί σε μία στιγμή, έχασαν την έμπιστοσύνη στον εαυτό τους και ζήτησαν μία διέξοδο για να βγούν από το άδιέξοδο της αμβολίας και της μικροψυχίας τους. Άπ' αυτή την κρίσιμη στιγμή έπωφεληθήκε ή σωματική, για να κυλή μέσα στον οργανισμό μας.

Ένα άλλο τυπικό παράδειγμα μας δίνει ή πνευμονία. Πολλοί άνθρωποι παθαίνουν αυτή την άσθένεια, γιατί πανικόβληθηκαν προς στιγμήν, βλέποντας μία άπότομη μεταβολή του καιρού.

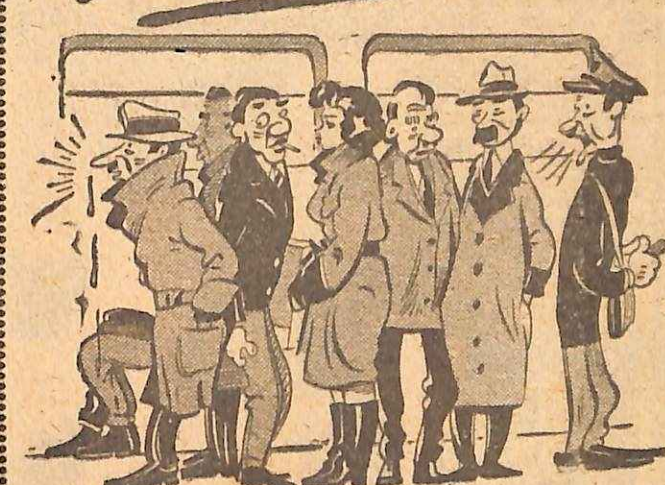
Οι άλλες, κατά τον δόκτορα Χωτσνέκερ, είναι προσπάθειες αυτοκαταστροφής που κάνουμε, όμως, παρά τη θέλησή μας. Ουδέποτε εμφανίζονται, αν δεν προϋπάρχει μία διαταραχή του συναισθηματικού μας πεδίου. Ένας άνθρωπος που είναι ευαίσθητος σ' ένα ώριμένο είδος τροφής, δεν έχει άλλεργικές εκδηλώσεις, παρά μόνον αν συμβαίνει να φιλονικεί συχνά με τη σύζυγό του, αν ή άτμόσφαιρα του γραφείου του έχη καταστή άνυπόφορη, από διενέξεις, αντίζηλιες κτλ., αν έθιση στη φιλοτιμία του, αν άπογοιτευθήκε για τον ένα ή τον άλλο λόγο κτλ.

Άλλοι, σε παρόμοιες περιπτώσεις, παθαίνουν νυσήματα του άναπνευστικού συστήματος, έλκη του στομάχου, νευρικές εξαντλήσεις κ. ά.

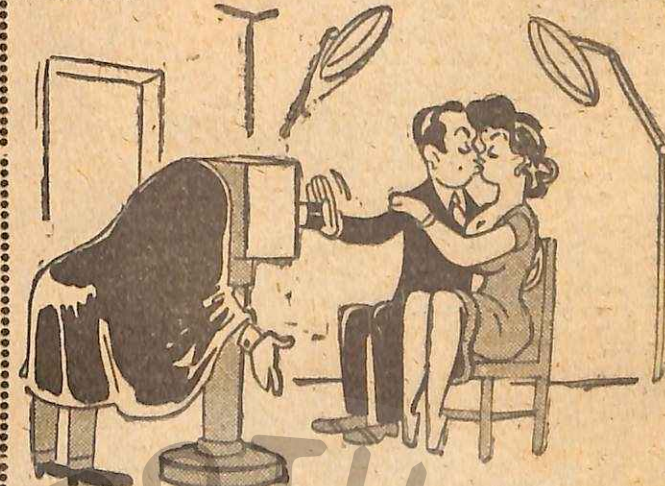
Άλλά και στα δυστυχήματα έπίσης υπάσχει μία κάποια προδιάθεση, κατά τον δόκτορα Χωτσνέκερ. Από τις στατιστικές αυτές προκύπτει ότι τα 4/5 των ανθρώπων π.χ. που παρυσύθηκαν από αυτοκίνητα είχαν παθεί και πριν παρόμοια άτυχήματα ή παθαίνουν και άτυχήματα ή παθαίνουν και πάλι έπειτα από μικρό ή μεγάλο διάστημα. Έτσι ή έντύπωσή μας είναι ότι τα άτυχήματα κυνηγούν τους ίδιους ανθρώπους. Κατά τον Άγγλο επιστήμονα όμως, συμβαίνει το αντίθετο: ώρισμένοι άνθρωποι κυνηγούν τα άτυχήματα ή, αν προτιμάτε, έλκονται από αυτά, όπως, οι πεταλούδες από το φως.

Κατά τον δόκτορα Χωτσνέκερ, έξ άλλου, πεθαίνομε όταν πραγματοποιήσουμε τους πόθους μας και δεν έχουμε πιά να κάμουμε τίποτε άλλο στη ζωή ή όταν σχηματίσουμε την πεποίθηση ότι δεν μπορούμε πιά να τους πραγματοποιήσουμε και, για το λόγο αυτό, δεν αισθανόμαστε την επιθυμία να ζήσουμε περισσότερο.

Τελωτοθεραπεία

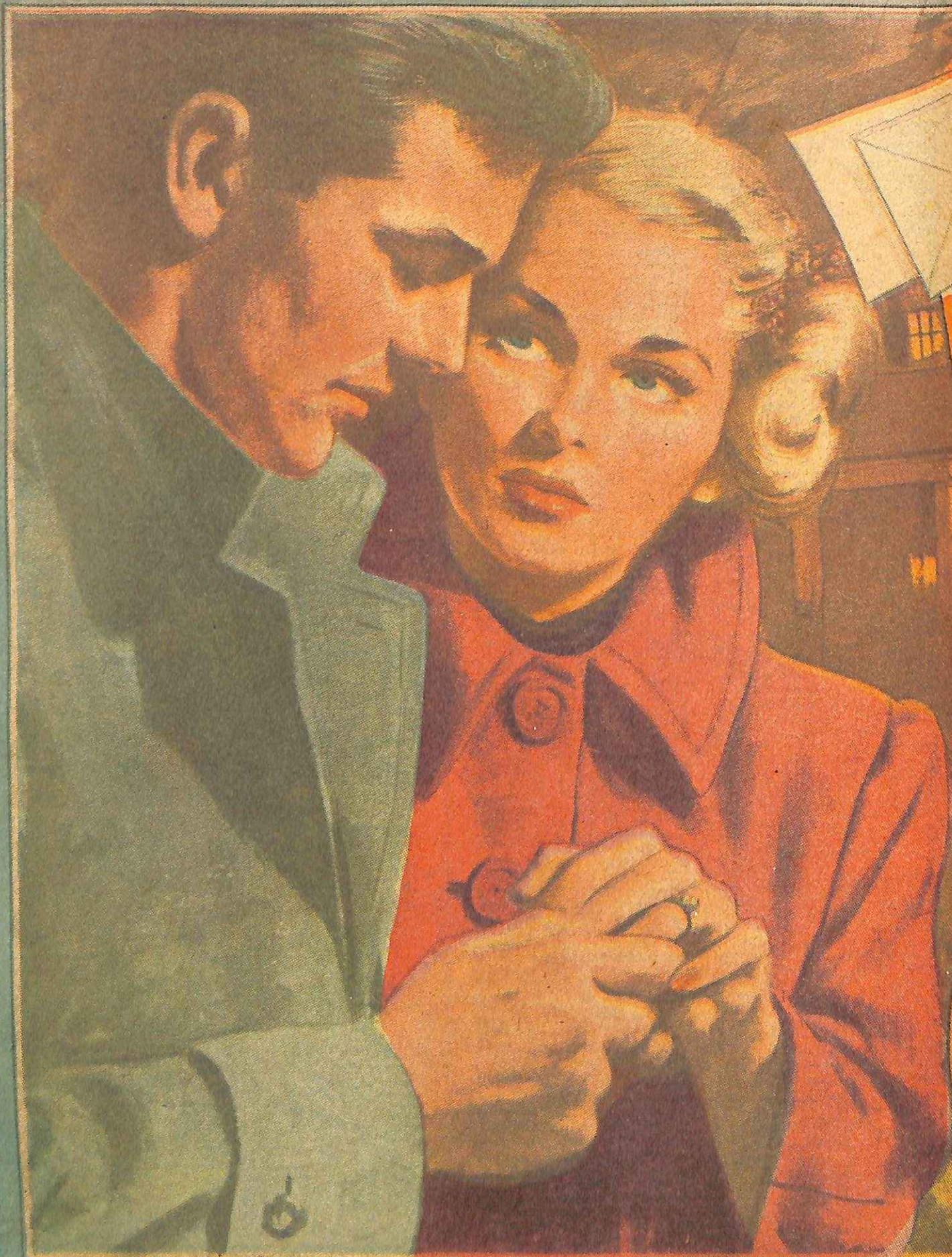
Ο κύριος με τό... σταγονόμετρο, να προχωρήσει στο διάδρομο!...

Ο φωτογράφος: Περίεργο!... Πώς θα μπορούσε έτσι να φανεί ο φακός...

Μάθε το κουλάδι σου, κύριε! Έφινε ή κοπέλλα που καθόταν δίπλα σου!...

ΜΙΚΡΟ ΑΡ ΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

Η Άννα πήρε το γράμμα και το άνοιξε. Ήταν από τον Ρομπέρ. Αναγνώρισε αμέσως το γραφικό του χαρακτήρα και τα χέρια της άρχισαν να τρέμουν ελαφρά απ' τη συγκίνηση. 'Επί τέλους, ο Ρομπέρ είχε αποφασίσει να της γράψει ένα μεγάλο γράμμα. Από πόσον καιρό, το περίμενε η Άννα! Ποθούσε ένα έρωτικό γράμμα, πολυσέλιδο, με ωραίες, συγκινητικές, ρομαντικές φράσεις, γεμάτες ποιήσι, που γοητεύουν κι αιχμαλωτίζουν. 'Επί τέλους, το κρατούσε στα χέρια της το έρωτικό αυτό γράμμα και ήταν απ' το Ρομπέρ.

Είχε φύγει κάποιο βράδυ γιατί ένας γνωστός του τον είχε καλέσει στη Λυών για δουλειές. Πρίν όμως, είχε πάει στο σπίτι της Άννας, κρατώντας ένα μπουκέτο γαρύφαλλα για τη μητέρα της. Μόλις την είδε, τη χαιρέτησε με σεβασμό και της είπε σοβαρά:

— Κυρία, αγαπώ την κόρη σας! Θάθελα να την παντρευτώ... Μου δίνετε τη συγκατάθεσί σας;...

Αυτό έγινε πολύ απλά. Η Άννα απόμεινε με το στόμα ανοικτό, ενώ η Ντίνα, η μητέρα της, κάπως ανησύχησε. Μά ο Ρομπέρ χαμογελούσε, περιμένοντας την απάντησή της. 'Ετσι απλά... Η έκπληξή της Άννας δεν βάσταζε πολύ, γιατί την διαδέχθηκε η δυσανεμία και η απογοήτευσή της. 'Οχι, δεν τάχε φανταστή έτσι τα πράγματα! 'Ο Ρομπέρ ήταν έρωτευμένος μαζί της, αυτό το είχε αντιληφθεί από καιρό: τη συνόδευε όταν έβγαζαν μαζί απ' το γραφείο και μάλιστα κάποτε πήγαν και σ' ένα κοινό μπάρ και ήπιαν τ' απεριτίφ. 'Επειτα, την πήγαινε ως την πόρτα του σπιτιού της και της έλεγε:

— Γεια σου, Άννα, αύριο πάλι!...

Ένα χαμόγελο, ένα σφίξιμο του χεριού και τίποτ' άλλο. Η Άννα κατάλαβε με τον καιρό πως κι αυτή ένοιωθε για το Ρομπέρ συμπάθεια, μολοντί θυμωσε λίγο μαζί του, γιατί της φερόταν έτσι. Τέλος πάντων δεν θα ήταν δα και τόσο σπουδαίο, αν σε κάποιο σκοτεινό μέρος, της ψιθύριζε: «Σ' αγαπώ» ή αν της χάιδευε λίγο τα μαλλιά ή κι αν ακόμα της έκλεβε ένα φιλή απ' τα χείλη! Και ξαφνικά, εκεί που η Άννα δεν το περίμενε, η απροσδόκητη επίσκεψη του Ρομπέρ, τα γαρύφαλλα για τη μητέρα της και η πρόταση του γάμου!

Ο Ρομπέρ εξήγησε στην κυρία Ντίνα τις δουλειές του, τους λόγους που είχε να πάει στη Λυών για μερικούς μήνες και η κυρία Ντίνα τον δέχθηκε πολύ συμπαθητικό, λογικό και σοβαρό και η Άννα έχελασε για την ώρα τα ρομαντικά της όνειρα και τα χάδια στα μαλλιά. Την στιγμή που έφευγε, ο Ρομπέρ της έσφιξε δυνατά το χέρι και της είπε με την ίδια απλότητα:

— Γεια σου, αγαπητή μου. Να με θυμάσαι συχνά. Και την κύτταξε γλυκά στα μάτια.

— Ναι, Ρομπέρ, θα σε θυμάμαι, απάντησε η Άννα. 'Ενοιωθε μιάν ανάσωση συγκίνησης.

«Θα μου γράφει, σκέφτηκε όταν έφυγε ο Ρομπέρ, θα μου γράφει περίοχα έρωτικά γράμματα». Και να πού, τώρα, κρατούσε στα χέρια της, το πρώτο του γράμμα, μια σελίδα γραμμένη γι' αυτή, την Άννα! Άνοιξε λοιπόν το γράμμα κι άρχισε να διαβάζει με την ελπίδα, η απόλαυση κάθε έρωτική λέξη. Μά εκείνο το «Αγαπητή μου Άννα» στην αρχή την πάγωσε. Διάβασε ήρεμα κι όσο προχωρούσε το πέισμα, ο θυμός, η απογοήτευσή και ξανά ο θυμός, την έκαναν να ξεφωνίσει και να πέσει κλαίοντας στο κρεβάτι της. Η μητέρα της τάχασε, όταν την είδε.

— Τί έπαθες, Άννα; τη ρώτησε άνησυχη.

Ερωτικά ΓΡΑΜΜΑΤΑ

— Κύττα, διάβασε, διάβασε και σύ! της απάντησε, ανάμεσα στα δάκρυά της.

Όσο διάβαζε η κυρία Ντίνα, χαμογελούσε.

— Λοιπόν; είπε στην κόρη της, διπλώνοντας προσεχτικά το γράμμα. Για ποιο λόγο κλάις; Είναι ένα γράμμα απ' το Ρομπέρ, ένα ωραίο γράμμα... Τί άλλο θέλεις;...

— 'Ωραίο γράμμα το λες αυτό; απάντησε η Άννα, γελώντας τώρα σαρκαστικά. 'Ετσι γράφουν σε μία απλή γυναίκα;...

— Μά τι θάθελες, δεν μου λές; Φράσεις ρομαντικές, φλογερές, που είν' ανόητες και δεν λένε τίποτα;...

— Μητέρα, εσύ δεν μπορείς να καταλάβεις! Είμαστε νέοι, είμαστε έρωτευμένοι, ναι ή όχι; Που είναι λοιπόν οι τρυφερές, οι γλυκές εκφράσεις; 'Εσύ δεν μπορείς να καταλάβεις... 'Ανήκεις σ' άλλη εποχή... Οι καιροί άλλαξαν πιά... φυσικά κι' ο έρωτας...

— Το έρω και λυπάμαι γι' αυτό... Σήμερα στὸν έρωτα δεν κυριαρχεί το άγνο αίσθημα... αλλά το συμφέρον... Προτιμώ τα έργα απ' τα παχια λόγια κι' ο Ρομπέρ σου δείχνει τον έρωτά του με σοβαρότητα, με αγνότητα... Αυτό έρω να σου πω κι' ένα γράμμα τέτοιο στην εποχή μου θα μου φαινόταν περίφημο!...

Η Άννα σήκωσε τους ώμους της με περιφρόνηση και δεν είπε τίποτα. Πέρασαν οι μέρες και δεν απάντησε στο Ρομπέρ, που εξακολουθούσε να της γράφει, μ' τα γράμματα του έμεναν κλειστά, γιατί η Άννα μίση τ' άνοιγε για να τα διαβάσει. Στο τέλος, κάποια μέρα, η κυρία Ντίνα έδωσε στην κόρη της ένα πακέτο γράμματα, δένενα με μία παλιά κορδέλλα.

— Πάρε, της είπε. Απόψε αντί να διαβάσεις ανόητες έρωτικές ιστορίες, διάβασε αυτά τα γράμματα...

— Τί είναι πάλι αυτά;

— Η άλληλογραφία του πατέρα μου και της μητέρας μου, όταν ήταν άρραδωνισμένοι...

— Μ' αυτό θέλεις να μου πής πως ο παππούς και η γιαγιά ήσαν να γράφουν έρωτικά γράμματα;

— Διάβασε και θα δεις, της απάντησε η μητέρα της. Το βράδυ, η Άννα άνοιξε, στην καμάρια της, το πακέτο με τα γράμματα κι' άρχισε να τα διαβάσει. Το άλλο πρωί, έδωσε πίσω στη μητέρα της το πακέτο.

— Λοιπόν; σου άρεσαν; τη ρώτησε εκείνη.

— Αν μου άρεσαν; φώναξε η Άννα. Με κοροϊδεύεις, μητέρα; Αυτάμει πολύ, αλλά γελάει, καθώς τα διαβάει. Μιά φράση από πάντων, πάντα η ίδια, που εκκλινει κάθε γράμμα του παππού και της γιαγιάς μ' έκανε να σπαρταρώ από τα γέλια... Θέλεις να σου πω, και τώρα ένα δυνατό σφίξιμο χεριού απ' τον αγαπητό σου 'Αλέξανδρο... Τα ίδια έγραφε και η γιαγιά...

— Ο πατέρας μου, απάντησε χαμογελώντας η κυρία Ντίνα, όταν γιορτάσαμε τους χρυσούς γάμους του, είπε πως λατρευε τη γιαγιά σου, όπως τον καιρό που ήταν άρραδωνισμένοι.

— Ανοησίες! φώναξε η Άννα. 'Ακούε εκεί: «Ένα δυνατό σφίξιμο χεριού!» Μά, μητέρα, δεν καταλαβαίνεις πως έτσι ο έρωτας δεν μπορεί να υπάρξει; Δίχως φλογερά λόγια, δίχως ένα «σου στέλνω γλυκά φίλια»...

— Κάνεις λάθος. Ο παππούς σου και η γιαγιά σου δεν έστελναν ποτέ ο ένας στον άλλο «γλυκά φίλια», ούτε έγραφαν φλογερά έρωτικά λόγια κι' όμως η μεγάλη, η βαθιά, η υπέροχη αγάπη τους κράτησε έξηντατρία ολόκληρα χρόνια... 'Εζησαν πάντα ευτυχισμένοι.

— Η Άννα έσκυψε το κεφάλι... ψιθύρισε, 'Αλήθεια, μαμά; 'Εξηντατρία χρόνια... Μά τότε η αληθινή αγάπη δεν έχει ανάγκη από έρωτικές... φλυαρίες. Νομίζεις λοιπόν, ότι μ' αγαπάει στ' αλήθεια ο Ρομπέρ;

— Ναι, τρελλοκόριτο! Σε λατρεύει!...

Το πρόσωπο της Άννας έλαμψε από χαρά. Και πέφτοντας στην αγκαλιά της μητέρας της, φώναξε με συγκίνηση:

— Μά, τότε είμαι πάρα πολύ ευτυχισμένη!...

ZAN ΠΙΕΡ ΖΟΥΒ

— 'Ο Θεός ξέρει!...
— Τι να κάνουν λοιπόν; Δεν μ' αρέσει, έμένα, ν' ανακατεύωμαι σ' α' αυτά τα υ-
σθήρια...

— Μα πρέπει να τον εμποδίσουμε! Θα
τον παρακολουθήσουμε και θα δούμε τι
θέλει να σκαρώσει... Έσύ μείνε εδώ και
κίτταζε απ' το φεγγίτη. Έγώ θα τρέξω
στον πύργο να ειδοποιήσω κανένα... τον κ.
Μοργκάν ή τον κ. Καραντέκ.

— Ναί, τρέξε γρήγορα! Μην αργήσης
να γυρίσεις, γιατί εγώ δεν είμαι σ' ασφάλ-
εια εδώ! 'Αν μ' ανακαλύψει ο αφεντικός,
αν βγί και μου ριχτεί... και του κατεβή ή
ιδέα να δοκιμάσει σε μένα το μαχαίρι της
καρμανιόλας...

— Μη φοβάσαι, θα κάνω φτερά. Σ' ένα
τέταρτο το πολύ. θάγω γυρίσει... Τσιμου-
διά έσύ για να μη σε καταλάβει ο Ζάν
Μώρ!

Κι' ο ένας εγγάτης έφυγε τρέχοντας.
Χρειάστηκε ώστόσο περισσότερο καιρό
απ' όσο υπολόγιζε, για να μεταδώσει την
ειδηση.

Στον πύργο, είχαν όλοι κοιμηθί πιά. Τα
φώτα ήταν σβυστά. 'Ο εγγάτης ξύπνησε
το θυρωρό.

— Τι γυρεύεις, τέτοια ώρα; γκρίνιασε
έκεινος.

— Πρέπει να δώ άμέσως τον Καραντέκ
ή τον κ. Πιέρ.

— Συμβαίνει λοιπόν τίποτε σοβαρό;
— Πολύ σοβαρό μάλιστα! Κι' αν δεν
ανοίξεις άμέσως, θα την έχης άρχημα!

Από ένα χρόνο τώρα, ο θυρωρός είχε
συνηθίσει σε τόσα μυστήρια, ώστε δεν έ-
φερε άλλη αντίρρηση κι' άνοιξε την πόρτα.

'Ο χωρικός μπήκε τρέχοντας.

— 'Ε, σταμάτα! του φώναξε ο θυρωρός.
Είνας δική μου δουλειά! Ξέρω πού κοιμά-
ται ο Καραντέκ. Θα πάω να τον ξυπνήσω,
κι' εκείνος, αν χρειαστή, θα ειδοποιήσει τον
κ. Μοργκάν... Μπορεί όμως και να λείπει ο
κ. Μοργκάν, γιατί νομίζω πως δεν τον είδα
σήμερα, όλη μέρα.

'Ο θυρωρός μπήκε στον πύργο, και ε-
ναντίρισε σε λίγα λεπτά μαζί με τον Κα-
ραντέκ. 'Ο εγγάτης πήρε τον τελευταίο κα-
τά μέρος και του διηγήθηκε με λίγα λόγια
τί είχε δη αυτός κι' ο σύντροφός του.

— 'Α, τον κακομοιρή! είπε ο Καραντέκ.

Μα δεν έπρεπε να τον άφίστε... έπρεπε να
σπάσετε την πόρτα του υπογείου, να τον
πιάσετε και να τον δέσετε! Μα δεν κατα-
λάβατε λοιπόν πως είναι τρελλός και πως
έφτασε τη λαιμητόμο για τον εαυτό του;...

— Τρέχω να βρω τον κ. Μοργκάν. Έσεις
γυρίστε στο υποστατικό και φροντίστε να
εμποδίσετε αυτή τη συμφωρά... αν μνην ά-
κούη καιρός!

'Ο θυρωρός είχε άπατηθή, νομίζοντας
πως δεν βρισκόταν στον πύργο ο Πιέρ. 'Ο
νέος φρόντιζε να μην απομακρυνθί καθό-
λου απ' τη Λευκή, από φόβο μήπως έπι-
χειρήσει τίποτε εναντίον της ο Ροσκώφ —
που τον άναζητούσε από μέρες ο Φλανκάρ.

Σε πέντε λεπτά, ο Πιέρ, είχε ντυθί.

— Πρέπει να τον σώσουμε, το δυστυχι-
σμένο! είπε.

Κι' έτρεξε προς το υποστατικό, μαζί με
τον Καραντέκ. Πρόφτασαν στο δρόμο τον
εγγάτη κι' έφτασαν μαζί του στο υποστα-
τικό. Είχε βγί στο μεταξύ το φεγγάρι.

Μπαινοντας στην αϋλή, είδαν το δεύτε-
ρο εγγάτη να τρέχει προς το μέρος τους,
χειρονομώντας ζωηρά και φωνάζοντας:

— Δεν θα τον ποιάδετε!...

'Ο ένας τους πήρε απ' την αποθήκη ένα
χοντρό και βαρύ ξύλο κι' έσπασε μ' αυτό
την πόρτα του σπιτιού. 'Ακόμα πιο εύκο-
λα παραβίασαν και την πόρτα του υπο-
γείου.

'Η σκάλα φωτιζόταν απ' τα άναμένα κε-
ριά. Οι τέσσερες άντρες κατέβηκαν τα
σκαλοπάτια με λίγα πηδήματα. Και στα-
μάτησαν, βγάζοντας μία φωνή φοίκης, στο
θέμα που αντίκρισαν...

Κάθε γωνία του υπογείου φωτιζόταν απ'
τ' άναμένα κεριά. Ση μέση, ύψωνταν οι
δυο άποτρόπαιες στήλες της λαιμητόμου.
Και στην κορυφή τους έκαιγαν άλλα κε-
ριά, κάνοντας να λάμπει το λεπτό που είχε
φτιάσει ο Ζάν Μώρ.

'Ο κολληγος ανέβηκε στο ικρίωμα, τη
στιγμή που οι τέσσερες άντρες παραβία-
ζαν την εξώπορτα. Έφριξε μία τελευταία

ματιά στο μηχανήμα, για να βεβαιωθί πως
ήσαν όλα εν τάξει.

Τη στιγμή που οι άλλοι άνοιγαν την
πόρτα του υπογείου, αυτός τοποθετούσε
το κεφάλι του ανάμεσα στις δυο σανίδες.

Είχε άκούσει το θόρυβο απ' τις πόρτες
που έσπαζαν, αλλά δεν είχε δώσει προσο-
χή. Μολοντί είχε σκεφθί να κρύψει στο υ-
πόγειο το άπαισιο έργο που σκαδίαζε,
δεν συλλογίστηκε όμως καθόλου πως οι νε-
οφερμένοι θα μπορούσαν να έπέμβουν και
να τον σώσουν απ' το θάνατο που είχε προ-
ετοιμάσει. Γι' αυτό, άδιαφόρησε τελείως
για το θάσισμό τους.

Όταν λοιπόν, οι τέσσερες άντρες έφτα-
σαν στο υπόγειο, είδαν το κεφάλι του Ζάν
Μώρ να προβάλλει απ' την τρύπα της λαι-
μητόμου, με τα μάτια του γουρλωμένα και
άπληνη, τα χείλη του μισανοιχτά και το
πρόσωπό του κατακόκκινο — όπως πάντα,
στις κρίσεις της τρέλλας του.

Έκαμαν ένα βήμα πίσω, κατάπληκτοι,
περίτρομοι. Δίστασαν μερικές στιγμές. Μα
ο δισταγμός τους αυτός ήταν άρκετός για
να μεταβιβάσει τη σωτηρία ενός ανθρώπου!

Τη στιγμή που ο Μοργκάν όρμωσε για
να σταματήσει το Ζάν Μώρ, εκείνος τρά-
βηξε το σχοινί, που κατέληγε στο σιδερέ-
νιο σύρμα που συγκρατούσε το μαχαίρι.
Το βαρύ, λεπιδί γλίστρησε προς τα κάτω,
τόσο γρήγορα ώστε φάνηκε σαν μία σπί-
θα, απ' την άνατανάλαση της λαμψέας των
κεριών.

'Ακούστηκε ένα ξερό χτύπημα, ύστερα
ένας άλλος κρότος, υπόκωφος, και κατό-
πιν κάτι σαν έκτόξευση νερού από άντλία.
Το ξερό χτύπημα ήταν απ' το λεπιδί, που-
πεσε μ' όλο του το βάρος. 'Ο υπόκωφος
κρότος προήλθε απ' το πέσιμο του κεφα-
λιού του Ζάν Μώρ στο υγρό έδαφος του υ-
πογείου. Κι' η έκτόξευση του νερού ήταν
στην πραγματικότητα ο πίδακας του αί-
ματος που τινάχθηκε απ' το φοβερό
τραύμα.

'Ο Ζάν Μώρ είχε τιμωρηθί μόνος του,
με την ποιητή που δεν θα έφάρμαζε εναντίον
του η ανθρώπινη δικαιοσύνη, έδωσαν ήταν
ανεύθυνος για τις πράξεις του θύμα μάλ-
λον παρά δολοφόνος!

Οι χωρικοί προσπάθησαν ν' άνεβούν τη

σκάλα, να φύγουν. Μα έτρεμαν τόσο τα
γόνατά τους, ώστε σωδιάστηκαν χάρω,
τραυλίζοντας:

— 'Αχ, Θεέ μου!... 'Αχ, τρομάρα
μας!...

Μα κι' ο Καραντέκ κι' ο Πιέρ είχαν τα-
ραχθί τόσο πολύ, που άναγκάστηκαν να
καθήσουν κάπου. Τα μάτια τους θολώσαν.
Νόμιζαν πως έβλεπαν κάποιο τρομερό ό-
νειρο. Δεν μπορούσαν να πιστέψουν πως
βρισκόταν στην πραγματικότητα.

— Τι φοβερό δράμα!... ψιθύρισε ο Μορ-
γκάν.

'Ο Καραντέκ ανατρίχιαζε και σκέπαζε
τα μάτια του με τα χέρια του.
Το άκεφαλο κορμί του κολληγος είχε κυ-
λήσει κάτω, σπάρταζε λίγο κι' ύστερα έ-
μεινε ακίνητο. Το ίδιο και το κομένο κεφα-
λι, αφού έκαιε μερικούς σπασμωδικούς
μορσασμούς.

Τέλος ο Καραντέκ κι' ο Μοργκάν έσδυ-
σαν τα φώτα κι' άνέβηκαν στο σπίτι. 'Ε-
βαλαν τους χωρικούς να ύποσχεθούν πως
δεν θα βγάλαν λέξη για όσα είχαν δη. 'Ε-
κείνοι το έδωσαν. Κι' ήταν τόσο ο
τρόμος τους, ώστε δεν θα ξεχνούσαν τον
όρκο τους, ως τότε τους απήλασσαν απ'
αυτόν.

Έκλεισαν καλά την πόρτα του υπογεί-
ου, για να μη μάθει κανείς ό,τι είχε συμβή.
'Επειτα έφυγαν όλοι απ' το υποστατικό.

Οι χωρικοί είχαν καθοδηγηθί να λένε σ'
δσους θα τους ρωτούσαν για το Ζάν Μώρ,
ότι ο κολληγος θ' άπουσίαζε κάμπουσες μέ-
ρες. 'Ετσι, θ' άποφεύγονταν οι ύποψιες.

'Ο Καραντέκ γύρισε στον πύργο.
'Ο Μοργκάν έφυγε άμέσως για το Ραμ-
πουνιέ για ν' άναφέρει στον κ. Πουλβερέλ
τον τροχνικό θάνατο του κολληγος.

Μα, για να μη διαταραχθί απ' την έ-
πέμβαση της δικαστικής άρχης ή άνεπίση-
μη έρευνα που έκαναν ο Φλανκάρ κι'
αυτός, για να μείνι άνεξηγητο προσωρινά
το μυστήριο των έγκλημάτων του Φουσε-
ράλ, ο Πιέρ άνάφερε στον άνακριτή μόνον
όσα έπρεπε: Του είπε πως είχε μάθει τυ-
χάως την πρόθεσι του Ζάν Μώρ και πως
δεν είχε ποιάδει να την εμποδίσω. Δεν
του φανέρωσε όμως πως ήξερε τη φοβε-
ρό θλάβεια του κολληγος, ούτε του είπε ποι-
ές σνέσεις ύπήσαν μεταξύ του Ζάν Μώρ
και του Ροσκώφ.

'Ετσι, κανείς απ' τους κατοίκους της
περιοχής του Φουσεράλ δεν ύποψιάστηκε
πως είχε κάμει ο Ζάν Μώρ τα τρία έγκλη-
ματά, για τα όποία έξακολουθούσαν όλοι
να μιλάνε με φοίκη...

Θ.
'Ας εναυυρίσουμε όμως στο Φλανκάρ,
που τον άφίσαμε για λίγο, όταν περιγρά-
ψαμε το άνατριχιαστικό τέλος του άκούσι-
ου, συνενόου του Ροσκώφ.

Άμέσως μετά τη συνουμία του με τον
κόμπτα ντε Μιουόν και με τον Πιέρ Μορ-
γκάν, ο άστυνόμος είχε όυνει, για ν' άνα-
ζητήση το Ράσο γιατό.

Πρώτα απ' όλα, έπρεπε να βεβαιωθί
πως ο γιατρός δεν έμεινε πιά στο Φουσε-
ράλ. Κι' αυτό ήταν εύκολότατο: 'Εστει-
λε δυο χωρικούς διαδοχικά να τον ζητή-
σουν στο σπίτι του με την πρόφασι πως
είναι άρρώστους. 'Η άδελφή του λοιπόν ά-
πάντησε και σ'αυτός δυο ό,τι ο γιατρός έλει-
πε σε ταξίδι κι' ό,τι θάκανε πολλές ήμέ-
ρες να γυρίση.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

ΣΟ ΝΟΝΙΚΑ
Γάμει
Στην κόρη του άγαπητού μου φίλου Κ.
Κάδουρα Λίλη δώσαν άμοιραία ύπόσχεσι
γάμου μετά του κ. Γ. Λαμπριδίου εύχομαι τα-
χείαν στέμνι. Δελφινίανης

Έκδόσεις
Μόλις έκυκλοφόρησε από τον έκδοτικό ο-
κον 'Αλκιονίδη ο δεύτερος και τελευταίος τό-
μος της 'Εγκυκλοπαίδειας του Παιδιού της
κ. Αντιγόνης Μεταξά. Πρόκειται περί του
πρωτοτυπώτερου και καλύτερου, του ό-
παιδικού έργου, δια των πρώτων τόμων, του ό-
ποιου έγράφον οι ένθουσιώδστερες κριτι-
κές. Είς άρρά με άλφραδτική κατάστασιν και
λεξομαμμένα με σαφήνεια και απλότητα, περι-
λαμβάνει όλες τις γνώσεις που άδιαφέρουν
το σύγχρονο παιδί. 'Η έπιτυχής και έγχρω-
μος εικονογράφος συμπληρώνει την εξαίρε-
τικήν άριότητα του μοναδικού αυτού βιβλίου.

ΜΙΑ ΕΞΥΠΝΗ ΠΡΩΤΟΤΥΠΙΑ
Το πιο πρωτότυπο δώρο για μία ώραία
κυρία είναι ένα ώραίο άνθος που διατη-
ρείται μέσα σ' ένα μπουκαλάκι με άρωμα-
μα! Το άνθος, χωρίς στην ειδική συνθε-
σι του άρώματος, διατηρείται φρεσκάτα-
το. 'Η πρωτοτυπία αυτή λανσάρεται από
μία βιομηχανία άρωματοποιίας του 'Αμ-
βούργου.

Στις 15 Δεκεμβρίου 1537,
ο Πάπας Παύλος ο 3ος,
άφου του κάκου προσπάθησε
έπί δυο περίπου χρόνια να
πείση το Βασιλιά της 'Αγ-
γλίας 'Ερρίκο τον 8ο να ε-
ναυυρίση στους κόλπους της
ρωμαϊκής εκκλησίας, έξέδω-
σε μία βούλλα με την όποια
τον άφώριζε και διέτασε την
έκθρόνισί του.

'Η βούλλα αυτή, ώστόσο,
είχε θεωρητική άξία. 'Ο Παύ-
λος ο 3ος καταλάβαινε πως
δεν μπορούσε να στηρίξη μόνο σ'
αυτήν τον άγώνα του
έναντιον του άποστάτου Βασιλιά της 'Αγγλίας. Σκέφτη-
κε, λοιπόν, να παρακινήση τον αυτοκράτορα της Γερμα-
νίας Κάρολο Κουίντο σε πόλεμο εναντίον της 'Αγγλίας
και την άποστολή αυτή έμπιστεύθηκε στον καρδινάλιο
Πόλ, που ήταν άγγλικής καταγωγής και εξάδελφος του
'Ερρίκου 8ου. ('Ο καρδινάλιος Πόλ καταγόταν από την
οικογένεια των Πλανταζένε, που βασίλευαν πάνω από
300 χρόνια στην 'Αγγλία).

'Ο 'Ερρίκος 8ος δεν μπορούσε τότε να κάμει τίποτε
στον καρδινάλιο Πόλ, που βρισκόταν έξω από το έδαφος
της 'Αγγλίας. Άποφάσισε, λοιπόν, να στραφή εναντίον
των συγγενών του. Μερικές ήμέρες έπειτα από την έκδο-
σι της παπικής βούλλας, συνελήφθησαν ο άδελφός του
καρδινάλιου λόδος Μόνταγιου και τρεις εξάδελφοί του,
ο μαρκήσιος του 'Εζετερ, ο σερ 'Εντουαρντ Νέβιλ
και ο σερ Νικόλαος Κάρνυ. Οι δυο πρώτοι απ' αυ-
τούς άποκεφαλίστηκαν στο Τάουερ Χιλ στις 29
Δεκεμβρίου του 1538 και ο τρίτος στις 3 Μαρτίου
του 1539.

Κατά την ίδια εποχή συνελήφθη επίσης η Μάρ-
γκαρετ Πλανταζένε κόμισσα
του Σώλσμπαου, που ήταν
υπέρα του καρδινάλιου.

Άλλά το δικαστήριο, που
την δίκασε, έκρινε ότι οι έναν-
τίον της κατηγορίες ήταν ά-
σύστατες και την άθώωσε.

'Εξω φρενών γι' αυτή την
άπόφασι ο 'Ερρίκος, την πα-
ρέπεμψε σε άλλο δικαστήριο.
'Αλλά κι' αυτό επίσης την έ-
κθρυνε άθώα.

'Ο 'Ερρίκος ο 8ος έξακο-
λουθούσε, ώστόσο, να την
κοσάτη φυλακισμένη στον
Πύργο του Λονδίνου. Είχε ά-
ναθέσει συγχρόνως στον έμ-
πιστό του Κρόμβελ να βολι-
δοσκοπήση τα μέλη του Κοι-
νοβουλίου για να εξακριβώση
αν θα ήταν πρόθυμα για να
καταδικάσουν την κόμισσα
Σώλσμπαου.

Οι άπαντήσεις τους, όμως,
δεν τον ίκανοποίησαν.
'Άλλ' ο αίσιοδωπς βασιλη-
άς, ήταν άποφασισμένος να
παραδώση με όποινδήποτε
τρόπο τη γνησιή κόμισσα
στο δέμιο. 'Η σκέψι αυτή
δεν τον άφινε να ήσυχάση.

Από το άδιέξοδο που βρι-
σκόταν, τον έδωλε, τέλος, ο
Κρόμβελ. 'Η κόμισσα του
Σώλσμπαου, του είπε, άνηκε
στην βασιλική οικογένεια.
Μπορούσε, λοιπόν, να την καταδικάση ο ίδιος ο Βασιλη-
άς χωρίς να έχη άνάγκη να την παραπέμψη σε δικαστή-
ριο.

'Άλλ' η άπόφασί του θα ήταν άραγε άνέκκλητη; 'Η
μήπως η κόμισσα θα μπορούσε να την προσβάλη και να
ζητήση την άκύρωσί της;

'Ο 'Ερρίκος 8ος θέλησε να είνι ήσυχος κι' απ' αυτή
την πλευρά κι' άνέθεσε και πάλι στον Κρόμβελ να ζη-
τήση τις γνώμες μερικών άνωτάτων δικαστικών. 'Η άπάν-
τησι τους ήταν σαφής: 'Ο βασιληάς, είπαν, δεν έχει κα-
νένα δικαίωμα να καταδικάση κανένα, είτε έπρόκειται για
μέλος της βασιλικής οικογένειας είτε όχι, γιατί αυτήν
την άρμόδιότητα είχαν μόνον τα δικαστήρια. 'Από τη

Γυναικικές ΠΟΥ ΠΕΘΑΝΑΝ ΣΤΟ ΙΚΡΙΩΜΑ

Η κοροτόμηση της κομήσης του Σώλσμπαου

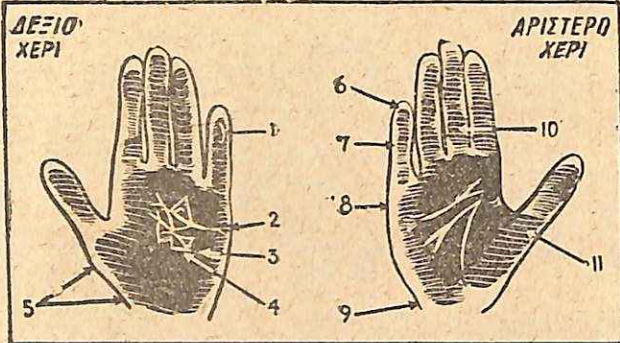
Η κόμισσα Σώλσμπαου άρχισε να τρέχει μέσα στην αϋλή του
Πύργου, άποφεύγοντας το δέμιο...

ζώνη του και της έκοψε το κεφάλι...

'Η σκηνή ήταν φρικαλέα κι' ανατριχιαστική! Οι χω-
ρικογράφοι δε της έποχής άναφέρουν ότι δυο από τους
παρίσταμένους λιποθύμησαν κι' ότι πολλοί άλλοι έμειναν
πολλές μέρες στα κρεβάτια τους για να συνέλθουν από
την ταραχή τους...

Τον είχε βασανίσει με την πολυλογία της

'Ο Τζων Μπράκ, κάτοικος του Χέδστον (Τέξας) άφησε
πεθαίνοντας στη γυναίκα του 86 χιλιάδες δολάρια με τον
δρο, ότι δεν θα μιλάει παρά μόνο όταν την ρωτούν. 'Η κυρία
Μπράκ άνήκεσε να εισπράξη αυτό το ποσό.

Οι παλάμες μας έχουν πολλές γραμμές. Οι κυριότερες απ' αυτές είναι: Η συναισθηματική ή της καρδιάς, που είναι η πρώτη γραμμή από το μέρος των δακτύλων. Παράλληλα σχεδόν μ' αυτή, βρίσκεται η έγκεφαλκή ή διανοητική. Η γραμμή της ζωής ή της υγείας αρχίζει από το μεταξύ του αντίχειρος και του δείκτη διάστημα και προχωρεί προς τον πήχυ του χεριού.

Η ιατρική χειροσκοπία

Οι ένδειξεις της για την υγεία και τη διανοητική μας κατάσταση

Η έπιστήμη, αφού κα- ταδίκασε τα αθαίστα συμπεράσματα της χειρομαντείας, ξαναγύρισε στη μελέτη του χεριού. Στα σύγχρονα διαγνωστικά και ψυχοφυσικά ινστιτούτα, η μελέτη του χεριού συμπληρώνει την εξέταση του ατόμου και μπορεί να παράσχει πολύτιμες ένδειξεις τόσο για την κατάσταση της υγείας του, όσον και για τις διανοητικές του ικανότητες και τις ψυχικές του τάσεις.

Δημιουργήθηκε έτσι ένας ιδιαίτερος κλάδος της ψυχοφυσικής διαγνωστικής, η καλούμενη ιατρική ή χειροσκοπία, που στηρίζεται πάνω σε αυστηρά επιστημονικά δεδομένα και που, αντί ν' ασχολείται με μαντικές προβλέψεις, προσπαθεί τουναντίον να μας δώσει μια ακριβέστερη εικόνα του ατόμου.

Είναι αυτόνοτο, ότι η ιατρική χειροσκοπία βρίσκεται ακόμη στο πρώτο της στάδιο. Δεν πρέπει, λοιπόν, να περιμένουμε απ' αυτήν να μας πληροφορήσει για όλα. Γιατί η έπιστήμη προχωρεί με άργα βήματα και χρειάζεται πολλά πειραματικά, για να μπορέσει να διατυπώσει, χωρίς τον κίνδυνο να κάνει λάθος, έναν κανόνα.

Ας περιορισθούμε λοιπόν, στα σημερινά συμπεράσματά της και ακριβέστερα σ' εκείνα που φαίνονται απολύτως βέβαια και ασφαλή.

Η ιατρική χειροσκοπία μας πληροφορεί, πρώ-

τα-πρώτα, όπως είπαμε για την κατάσταση της υγείας μας. Οι κυριότερες ένδειξεις της είναι οι ακόλουθες:

1) Μικρός δάκτυλος πολύ κοντός, σχετικά με τους άλλους, (άριστερό χέρι, 6). Ανεπάρκεια του αδένος της υποφύσεως. Υπερευαισθησία. Νευρικός.

2) Μικρός δάκτυλος συνεστραμμένος (άριστερό χέρι 7). Νευροαρθριτική προδιάθεση.

3) Γούδιασμα του εξωτερικού άκρου της παλάμης (άριστερό χέρι 9). Αδυναμία του εντερικού σωλήνος και ιδίως του λεπτού έντερου.

4) Παλάμες γρώματος, ρόζ. Αρθριτική κατάσταση, στις που έχει ως συνέπεια: α) Γενική ανεπάρκεια των ενδοκρινών αδένων. β) Μεγάλη ήπια ή ανεπάρκεια. γ) Ατονία του νευρικού συστήματος, με συχνές εναλλαγές διαθέσεως.

5) Μικρές πτυγώσεις (προεξοχές και γουδιάσματα) στο σημείο της συνδέσεως του αντίχειρος με την παλάμη, (άριστερό χέρι, 11). Αναφυλακτική προδιάθεση, που μπορεί να προκαλέσει την εμφάνιση διαφόρων δερματοπαθειών, άσθματος κλπ.

Ας δούμε τώρα ποιές ένδειξεις μας παρέχει η εξέταση του χεριού για τη διανοητική ή ψυχική κατάσταση του ατόμου.

Να ποιές είναι οι περισσότερες αξιοσημείωτες:

1) Πρώτη φάλαγγ του μέσου δακτύλου πολύ μακρά (άριστερό χέρι, 10).

Ικανότης διανοητικής αυτοσυγκεντρώσεως, που επιτρέπει μια γόνιμη επίδοσι σε παντός είδους πνευματικές ένασρολήσεις.

2) Λεπτή και μακρά κάθετη γραμμή πάνω στην τρίτη φάλαγγα του δεξιού μικρού δακτύλου, (δεξιό χέρι, 1). Τανύτης αντίληψης, Διαισθητικές ικανότητες.

3) Έλαφρά προεξοχή της παλάμης κάτω από το μικρό δάκτυλο, (άριστερό χέρι, 8). Ικανότης προσομοίωσης σε διαρκώς ανανεούμενα θέματα.

4) Συναισθηματική γραμμή που βρίσκεται πολύ ναυηλά στην παλάμη, (δεξιό χέρι, 2) Έγώισμος, που υποκρύπτει, όμως, μεγαλοψυχία και γενναιοφρονες τάσεις. Βρίσκεται σε άτομα, που, παρά το ψυχρό παρουσιαστικό τους, είναι ικανά για πράξεις αλτρουισμού και αυτοθυσίας.

5) Έγκεφαλκή γραμμή, που καταλήγει σε αιμοειδείς διακλαδώσεις προς το μέρος του δείκτη, (δεξιό χέρι 3). Αυτοπεποίθηση και πρωτοτυπία, που καθιστούν δυνατή την κοινωνική και υλική επιτυχία.

6) Τετραγώνιο (ήνα η προεξοχή) στο μέσον της παλάμης, (δεξιό χέρι, 4). Διορατικές ικανότητες.

7) Εύλυγιστα δάκτυλα: Γενική εύλυγισία. Ικανότης σε λεπτοεργικές εργασίες.

8) Μικροί θύλακες, σαν σταγονίδια, στις τελευταίες φάλαγγες των δακτύλων: Μεγάλη ικανότης άφης. Μουσική δεξιότητα.

9) Νύχια σε σχήμα τετραγώνου ή ορθογώνιου: Εύκολη και μεθοδική άφομοίωσις. Πρακτικές ικανότητες.

10) Γωνιώδεις προεξοχές στο εξωτερικό άκρο της παλάμης, (δεξιό χέρι, 5). Ταχεία και ένστικτώδης αντίδρασις.

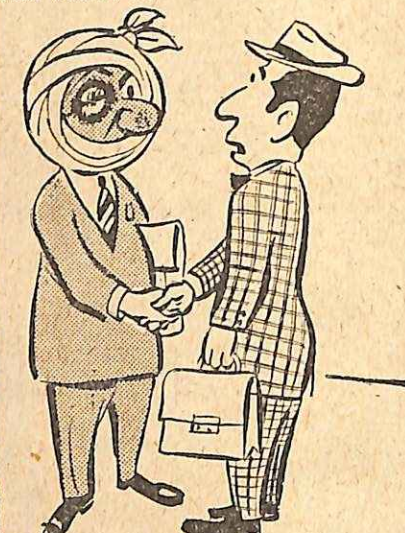
11) Ράχη της παλάμης με ρυτίδες: Φυσική αντοχή, μνήμη, δραστηριότης.

Καρκίνος στο μάτι

Ο ραδιενεργός φωσφόρος χρησιμοποιείται για την ανακάλυψη καρκινωμάτων μέσα στο μάτι. Πράγματι, όταν υπάρχει κάποιος όγκος, γίνεται ισχυρότερη η έκπομπή ακτίνων γάμμα από το βολβό του ματιού. Μετά τη χορήγηση ραδιενεργού φωσφόρου, η νέα αυτή μέθοδος μπορεί να εφαρμοσθεί όταν ένα θόλωμα του ματιού από γλαύκωμα δεν επιτρέπει την εξέταση του εσωτερικού του.

Μη στενοχωριέσαι, παλιέ μου φίλε! Κάποτε βρέθηκα κι' εγώ στην ίδια θέση!...

Θα μίλησες ασφαλώς στη γυναίκα σου για το ταξίδι που σχεδιάζουμε να κάνουμε στο Παρίσι!...

ΠΑΡΕΣΗΓΗΣΙΣ

Ο γιατρός: Πώς κοιμάσαι τα βράδια;
Ο ασθενής: Έτσι, γιατρέ μου!...

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ που αδυνατίζει ΤΟΥΣ ΑΣΤΕΡΕΣ

Τά φλέρτ του «Ταρζάν» κι' ο κοντός παραγωγός

Η άφουγη σιλουέττα είναι το σπουδαιότερο επαγγελματικό προσόν για μια «στάρ» του κινηματογράφου. Αν ωστόσο αντίληφθ, ότι κινδυνεύει να το χάσει δεν υπάρχει λόγος ν' απελπισθ. Η «Λέσχη της Υγείας» του Τέρρυ Χούντ, μπορεί να διορθώσει τα πράγματα...

Νά γιατί η πελατεία του Χούντ περιλαμβάνει τα διασημότερα ονόματα του Χόλλυγουντ: Ολίβια ντε Χάβιλαντ, Τζαν Φονταίν, Ίνγκριντ Μπέργκιαν, Μάρεν Νήτριχ, Μπέττυ Γκραϊνμπλ, Βέρα Έλλεν, Ρίτα Χαίγουντ, Μάρην Ο' Χάρα, Λίντα Κρίστιαν, Άντα Λουπίνο, Λέλι Κάρον, Άνν Μίλλερ, Σέλλεϋ Γουίντερς, Ρωλέτ Γκοντάρ, Άνν Σόθερν, Τζην Κρέιν, Πάππερ Λώρη, Σίρλεϋ Τέμπλ, Μαρίλιν Μάζουελ, Μίτζι Γκρήν, Λούσιλ Μπάλ, κ. ά.

Άλλα κι' οι άρσενικοί ήθοιοι: Φέιφελντ ντ' Μπάρνερ, Άνν Χάσον τ' «Γραμμή» τους, αν δεν θέλουν να ψυχράνουν τις θαυμάστριές τους. Έτσι, ο Βαν Τζόνσον, ο Κλάρκ Γκράινμπλ, ο Ρόμπερτ Τάιλλερ, ο Έντμουντ Ο' Μπράιεν, ο Φάρλεϋ Γκρέιντσερ, ο Τζόννυ Βαϊσμίλλερ, ο Ρίτσαρντ Γουίντμάρκ, ο Γκάρι Κούπερ, ο Φρέντρικ Μάρς, ο Λέξ Μπάρκερ, ο Κλίφτον Γουέμπ, ο Τζέσσε Ρομέρο και τόσοι άλλοι, έχουν περάσει, σε διάφορες εποχές από τη «Λέσχη της Υγείας».

Ο Τέρρυ Χούντ έχει εγκαταστήσει το κατάστημά του στο βουλεβάρτο Λα Τσιενέγκα του Λος Άντζελες, όπου βρίσκονται τα 14 μεγαλύτερα ρεστωράν αυτής της πόλης. Πρόκειται περί συμπτώσεως: Πολλοί το αποκλείουν και υποστηρίζουν, ότι ο Χούντ διάλεξε επίτηδες αυτό το δρόμο, για ψυχολογικούς λόγους: Αφού τηλαδθ μια ήθοιοις φάη... το καταπέτασμα, σκέπτεται με τρόπο πως μπορεί να παχύνει, και στην κατάλληλη εκείνη στιγμή, αντικρύζει την έπιγραφή της «Λέσχης της Υγείας», που προσφέρεται για την σόση απ' αυτό τον κίνδυνο. Αμέσως, λοιπόν, τηλεφωνεί στο Χούντ και όρίζει ραντεβού...

Εκτός από τους ήθοιοιους και των δύο φύλων, είναι και τόσοι άλλοι που πηγαίνουν στη «Λέσχη της Υγείας» για ν' αδυνατίσουν: νοικοκυρές, συγγραφείς, παραγωγοί, διευθυνταί, γιατροί, δικηγόροι, αεροπόροι, καθηγηταί κολλεγίων έπιστήμονες, κλπ.

Υπάρχουν δύο αίθουσες «χαμάμ», για τους άντρες και για τις γυναίκες, δυο γυμναστήρια και δυο δωμάτια του μασάζ.

Η ανδρική αίθουσα του χαμάμ είναι ζωηρά φωτισμένη, γιατί οι παραινγωγοί, οι διευθυνταί, κι' οι ήθοιοι ακόμη, προτιμούν να μη χάνουν την όρα τους. Ενώ παίρνουν το ατμόλουτρό τους, Διαβάζουν λοιπόν σενάρια, μελετούν τους ρόλους των, κλπ. Ο Βαν Τζόνσον βεβαιώνει, ότι εργάζεται περίφημα εκεί μέσα μακριά απ' τους θορύβους του σπιτιού, τα κουδούνισματα του τηλε-

φώνου, και τις φωνές των παιδιών...

Αντίθετα, η γυναικεία αίθουσα φωτίζεται μόνο με μια μικρή πράσινη λαμπίτσα. Στην αρχή, είχε κι' αυτή δυνατό φωτισμό, όπως η ανδρική. Άλλ' ο Χούντ ανέκαμψε γρήγορα, ότι οι γυναίκες προτιμούσαν το ήμισος — ίσως από υπερβολική σεμνοτυφία.

Ο Τέρρυ Χούντ δεν έχει καμιά «θαυματουργή» συνταγή αδυνατίσματος. Η μέθοδός του συνίσταται σε συστηματικές ασκήσεις, δίαιτα, μασσάζ και φινλανδικά ατμόλουτρα. Πληρώνεται δέ 45 δολάρια για μια ολοκληρωή κούρα.

Τα φινλανδικά ατμόλουτρα διαφέρουν απ' τα συνηθισμένα: Οι ατμοί παράγονται με το στάξιμο νερού πάνω σε πυρωμένες πέτρες, φαίνεται δέ, ότι έτσι γίνονται ωφέλιμώτεροι. Μπορεί, άλλως τε, νάχη κι' άλλες, απόδοτες πρακτικές εφαρμογές αυτή η μέθοδος: Κάποτε π. χ. ο Χούντ βρήκε τον κωμικό του ραδιοφώνου Χένρυ Μόργκαν... να ψήνη λουκανικά πάνω στις πυρωμένες πέτρες!

Όταν ένας πελάτης του έχη θέλσει κι' απόφασι να αδυνατίσει, ο Χούντ μπορεί να ελαττώσει το βάρος του κατά 2 - 5 κιλά τη βδομάδα, χωρίς κίνδυνο της υγείας του. Αυτό συνέβη και στην περίπτωση της Σέλλεϋ Γουίντερς. Ο Χούντ ήταν ενθουσιασμένος μαζί της. Τού έκανε ωστόσο έντιμωσι πως, όταν έφευγε με τ' αυτοκίνητό της, ανέπτυσσε τρελή ταχύτητα, αδιαφορώντας για τα σήματα της Τροχαίας. Και μια μέρα της συνέστησε να προσέχη για να μη σκοτωθ. «Καλύτερα να σκοτωθώ — απάντησε εκείνη — παρά να νικηθώ απ' τον πειρασμό και να μτώ σ' ένα από τα ρεστωράν που βλέπω γύρω! Δεν έχω. Βλέπετε ίσως θέλεις...».

Ο Ρόμπερτ Τάιλλερ, όταν έπαιζε σ' ένα φίλμ το ρόλο ενός πυγμάχου, πήγαινε κάθε βράδυ στη «Λέσχη της Υγείας» για να ξεκουράσει το σώμα του που πονούσε απ' το υπόδ' όλη την ημέρα.

Στην περίπτωση του Λέξ Μπάρκερ, το πρόβλημα ήταν διαφορετικό: Ένώ προσοριζόταν για το ρόλο του Ταρζάν, δεν είχε την κατάλληλη σωματική διάπλασι. Μέσα σε λίγες βδομάδες λοιπόν, ο Χούντ κατάρθωσε ν' άφαιρέσει 8 πόντους από το γύρο της κοιλιάς του και να τους προσθέσει στην περιμέτρο του στήθους του.

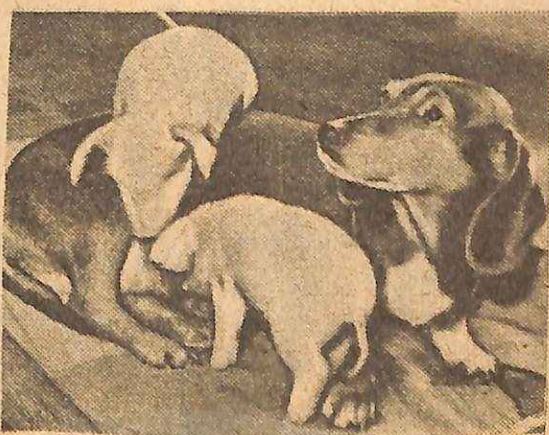
Ενώ έκανε αυτή την κούρα, ο Μπάρκερ — που ήταν τότε άνυπαρκτος — προσπαθούσε να «τα ψηλώσει» με τις κοπέλλες που βρίσκονταν απ' το άλλο μέρος του διαφράγματος που χωρίζει το ανδρικό απ' το γυναικείο δωμάτιο μασσάζ. Έν' απόγευμα, λοιπόν, έστρελλάθηκε με μια άγνωστη από τη φωνή της. Ο μιά άγνωστη από τη φωνή της, τον τράβηξαν τόσο πολύ τα... 100 κιλά της, ώστε θεραπεύθηκε απ' αυτή τη συνήθειά του να ερωτοτροπεί με άρατες «ωραίες!».

Άλλοτε πάλι — στις αρχές του τελευταίου πολέμου — ένας παραγωγός, που προκάλυψε πάντα τα είρηνικά πειράγματα για το μικρό αναστήμα του, ζήτησε απ' τον Τέρρυ... να τον κάνει ψηλότερο, γιατί ήταν πολύ πιδ κοντός απ' τη φιλεναδίστα του. Πραγματικά, αφού έπ' 6 εβδομάδες τον υπέβαλε σε ειδικές ασκήσεις ο Χούντ κατάφερε να τον κάνει κατά 4 πόντους πιδ ψηλό. Το αποτέλεσμα όμως, ήταν... να τον πάρουν στρατιώτη, ενώ ως τότε — του είχαν δώσει απαλλαγή, γιατί ήταν πολύ κοντός!

ΓΥΝΑΙΚΑ — ΧΑΣΑΠΙΣ ΣΑ

Η «Γίλζε Σούλτε», ηλικίας 17 χρόνων, που διατηρεί ένα μεγάλο κρεπωλείο στο Χόμπουργκ της Γερμανίας, είναι η μοναδική γυναίκα - χασάπισσα του κόσμου. Απεφοίτησε εδώ και λίγους μήνες από την ειδική σχολή, από την οποία περνούν υποχρεωτικά όλοι οι νέοι κρεπωλές της Γερμανίας.

ΣΚΥΛΑ — ΤΡΟΦΟΣ

Σ' ένα αγρόκτημα της Έλβετίας, μια γουρούνα έφερε στον κόσμο δεκαεξάδυμα. Οι μαστοί της όμως ήταν ανεπαρκείς για ν' ανταποκριθούν στις ανάγκες μιας τέτοιας γενιάς, και ο ιδιοκτήτης του αγροκτηματος αναγκάστηκε να πάρη δυο από τα νεογέννητα γουρουνάκια και να τα βάλη μαζί με μια σκύλα, που είχε γεννήσει κι' εκείνη πριν από λίγον καιρό. Όπως βλέπετε λοιπόν, στη φωτογραφία μας, η σκύλα δέχτηκε με προθυμία τον ρόλο της τροφού που της ανέθεσαν!...

ΧΙΜΠΑΤΖΙΝΑ ΝΤΑΝΤΑ

Η χιμαπατζίνα Ζανέτ, που ανήκει στον Αμερικανό θηριοδασέα Μπόρρ, δεν είναι μόνο μια πρώτης τάξεως φωτογραφία, αλλά και μια εξαιρετική... νοκοκωρά. Στη φωτογραφία μας την βλέπετε να περιποιείται την κόρη του αφεντικού της, Αλεξάνδρα, που δέχεται με προθυμία τα φροντίδες της.

ΑΓΟ MAGICO Οικονομία του σπιτιού

Ιστορικό διήγημα

Ω χρή μέσα στο ολόμαυρο φόρεμά της, η Ίνφάντη της Ισπανίας, σταμάτησε το βλέμμα της πάνω σ' ένα πίνακα που παρίστανε δυο παιδάκια. Ήταν ντυμένα με μεγάλη πολυτέλεια κι' είχαν το χρώμα της υγείας στα πρόσωπά τους και τη λάμψη της χαράς στο βλέμμα τους.

— Έχετε πολύ όμορφα παιδιά, αγαπητέ μου ζωγράφε!... ψιθύρισε.

Χώρα από πέντε χρόνια, δεν είχε γίνει ποτέ μπέρεα. Κι' αυτός ο πίνακας της έφερνε ένα σωρό αναμνήσεις.

Αλλά και τη γυναίκα με την ήρεμη και γλυκιά ομορφιά, που την αποτύπωνε ολόενα στους πίνακές του. Γιατί αυτή ήταν το μοντέλλο του κι' η πληγή των υπέροχων εμπνεύσεών του.

Την εποχή εκείνη, μια επιδημία μάστιζε τις Κάτω Χώρες. Ήταν μία μορφή χολέρας που ξεσπάστρε τα θύματά της μέσα σε λίγες ώρες.

Ο Ροϋμπενς

Ο Ροϋμπενς έφτιαχνε με αργές και προσεκτικές κινήσεις το πορτοφόιο της.

— Υψηλοτάτη, τελειώσαμε για σήμερα, της είπε έπειτα από κάμποση ώρα.

Η Ίνφάντη κατέθηκε από την υψηλή έδρα όπου ποζάρει και ξανάριξε μία ματιά στον πίνακα με τα δυο παιδάκια.

— Πρέπει να φύγω, είπε αναστενάζοντας.

Θα σας συνοδεύσω, υψηλοτάτη... Καθώς περνούσαν από τον κήπο είδαν την Ισαβέλλα, τη σύζυγο του ζωγράφου, που προχωρούσε προς το μέρος τους. Γύρω της έπαιζαν δυο αγόρια κι' ένα κοριτσάκι.

— Νόμιζα πως είχατε μόνο δυο αγόρια, είπε έκπληκτη η Ίνφάντη.

— Τόσα έχω, υψηλοτάτη, απάντησε ο Ροϋμπενς. Η μικρή που βλέπετε είναι κόρη της αδελφής της γυναίκας μου, που έχει παντρευτεί τον Ντανιέλ Φουρμάν. Αλλά την έχουμε σαν παιδί μας...

— Είσατε πολύ ευτυχισμένος, κύριε Ροϋμπενς, είπε η πριγκίπισσα. Έχετε μια νέα και πολύ όμορφη γυναίκα και δυο ναριτωμένα παιδάκια. Τι άλλο θα μπορούσατε να επιθυμείτε...

Η Ισαβέλλα χαμογέλασε περήφανα κι' ευχαριστήθηκε. Ήταν από δέκα εβδομάδες παντρεμένη με το Ροϋμπενς. Κι' ο άντρας της την έλάτρευε, όπως την πρώτη ημέρα του γάμου τους. Δεν έβλεπε σ' αυτήν μόνο τη σύζυγο και τη μητέρα των παιδιών του,

Όπως η Ισαβέλλα άλλοτε, έτσι και η Ελένη τώρα, ήταν το πολυαγαπημένο μοντέλο του Ροϋμπενς...

Η δυστυχισμένη Ισαβέλλα έπεσε ένα βράδυ στο κρεβάτι της με μεγάλο πυρετό. Η αγωγή της άλλης ημέρας, δεν την βρήκε στη ζωή. Αλλά μαζί της είχε φύγει κι' η ευτυχία από το σπίτι εκείνο...

Ο θάνατός της βύθισε το Ροϋμπενς σε μεγάλη λύπη. Μόλις κατάφερε να βάλει κάτω στο στόμα του και τις νύχτες έμενε άγρυπνος, αναζητώντας εκείνη που δεν θα ξαναγύριζε ποτέ πια κοντά του.

«Ο θάνατος της Ισαβέλλας σκότωσε μέσα μου τη χαρά της ζωής και τη δύναμη της δημιουργίας, σκεφτότανε. Μου είναι αδύνατο πια να εργαστώ... Αν μείνω στην Αμβέρσα, μέσα στο σπίτι όπου ζήσαμε τόσα χρόνια ευτυχισμένοι, είμαι χαμένος!...»

Η Ίνφάντη που θαύμαζε το μεγάλο ταλέντο του, έμαθε από τους φίλους του το σπαραγμό της ψυχής του κι' αποφάσισε να τον βοηθήσει. Τον κάλεσε, λοιπόν, μία μέρα κοντά της και του είπε:

— Μου χρειάζεται ένας καλός προσβετής για να τον στείλω στον αδελφό μου, το Βασιλιά της Ισπανίας και σκέφτηκα πως κανείς δεν θα μπορούσε να με υπηρετήσει με μεγαλύτερη αφοσίωση από σας.

Ο Ροϋμπενς δέχτηκε πρόθυμα κι' έφυγε άμεσα για τη Μαδρίτη. Από έ-

κεί πήγε αργότερα στο Λονδίνο...

Και στις δυο αυτές πόλεις έφερε σε αίσιο πέρας τις αποστολές που του είχε αναθέσει η αντιβασίλισσα των Κάτω Χωρών. Αλλά δεν κατάφερε πια να ζωγραφίσει όπως πρώτα. Η εμπνευσί του είχε στερέψει.

Γύρισε, τέλος, στην Αμβέρσα έπειτα από άπουσία, που κράτησε πέντε σχεδόν χρόνια.

Τα παιδιά του, στο μεταξύ, είχαν μεγαλώσει. Κι' η Ελένη Φουρμάν έπitsu. Είχε γίνει τώρα μία πολύ όμορφη νέα.

Ο ζωγράφος δεν χόρταινε να την κυττάζει... Δεν έμοιαζε, βέβαια, της Ισαβέλλας. Αλλά ήταν το ίδιο γοητευτική. Και, πράγμα περίεργο, του ξανάδινε την αγάπη για τη ζωή και τον πόθο της δημιουργίας...

Σε λίγο, κατάλαβε πως την αγαπούσε. Αλλά άμεσα ντραπήκε για το αίσθημά του. Η Ελένη ήταν ένα παιδί μπροστά του.

Η σκέψη της, ωστόσο, δεν τον άφινε να ήσυχάζει. Και, μία μέρα, πήγε να βοηθήσει τη Σουζάνα, τη μεγαλύτερη αδελφή της και της είπε:

— Είμαι πενήντα τριών χρόνων. Το μεγάλο μου σπίτι στο Βάτπερ είναι άδειο, γεμάτο μόνο με αναμνήσεις... Έχετε μαντέψει πως τα αίσθηματά μου για την Ελένη... Φαντάζεστε πως μπορώ να ζητήσω το χέρι της, μ' όλη τη μεγάλη διαφορά της ηλικίας που μας χωρίζει;

— Ο διαταγμός σας αυτός σας τιμώ, του απάντησε η Σουζάνα. Νομίζω, ωστόσο, πως μπορώ να σας πω ότι... δεν είσατε αδιάφορος στην αδελφή μου...

— Φαντάζεστε, λοιπόν... — Πηγαίνετε να την βοηθήσει... Αυτό μόνο σας λέω...

Ο Ροϋμπενς βγήκε από το δωμάτιο της Σουζάνας και διευθύνθηκε στο σαλόνι. Καθώς προχωρούσε, σχεδίαζε στο μυαλό του τα λόγια που θα έλεγε στην Ελένη.

Αλλά το μόνο που μπόρεσε να κάνει, όταν βρέθηκε μπροστά της, ήταν να της ανοίξει την αγκαλιά του. Κι' η νέα που περίμενε από καιρό αυτή την εξομολόγηση, έγειρε στο στήθος του κλαίγοντας από τη χαρά και τη συγκίνηση.

Έπειτα από μερικές εβδομάδες, στις 6 Δεκεμβρίου 1630, έγιναν οι γάμοι τους στην εκκλησία του Αγίου Ιακώβου της Αμβέρσας.

Από την ημέρα εκείνη, ο Ροϋμπενς ξαναβρήκε την δημιουργική πηγή του. Όπως η Ισαβέλλα άλλοτε, έτσι κι' η Ελένη τώρα ήταν το πολυαγαπημένο του μοντέλλο κι' η αστείρευτη πηγή των εμπνεύσεών του.

Μερικά χρόνια αργότερα, ο καινούργιος αντιβασίλειος των Κάτω Χωρών — η Ίνφάντη είχε πεθάνει στο μεταξύ — στέλνοντας στο Βασιλιά Φίλιππο τον 4ο, στη Μαδρίτη, την «Κρίση του Πάριδος», του έγραφε:

«Όλοι οι ζωγράφοι συμφωνούν ότι είναι το καλύτερο έργο του Ροϋμπενς... Η Αφροδίτη που βρίσκεται στο κέντρο είναι η σύζυγος του ζωγράφου που θεωρείται από όλους γενικά ως η ωραιότερη γυναίκα της Αμβέρσας».

Κοντά στην Ελένη, ο μεγάλος ζωγράφος έζησε ευτυχισμένα τα υπόλοιπα χρόνια της ζωής του. Κι' όταν πέθανε, άφησε πίσω του πάνω από δέκα χιλιάδες έργα, καθώς επίσης είχε αποθανάτισει τα υπέροχα χαρακτηριστικά της.

ΖΙΛ ΣΟΡΕΛ

Το πνευμονικό ΕΜΦΥΣΗΜΑ

Και ο διευρυσμός των βρόγχων

Το καλοκαίρι ευνοεί τις διαταραχές του εντερικού σωλήνος και τις τροφικές δηλητηριάσεις, ενώ ο χειμώνας είναι κυρίως η εποχή των νόσων του αναπνευστικού συστήματος. Κατά την εποχή αυτή, εκτός από τις όξεις προσβολές (κρυολογήματα, γρίπη, πνευμονία κλπ.), μας υπενθυμίζουν επίσης την ύπαρξη τους διάφορες χρόνιες ασθένειες που μένουν συνήθως στη σκιά των υπόλοιπων χρόνων.

Στην πρώτη γραμμή ανάμεσα σ' αυτές βρίσκονται το πνευμονικό εμφύσημα και ο διευρυσμός των βρόγχων. Αρτές οι δυο ασθένειες έχουν πολλά κοινά συμπτώματα και γι' αυτό η διάγνωσή τους δεν είναι πάντοτε εύκολη. Κατά κανόνα, ωστόσο, ο διευρυσμός των βρόγχων προσβάλλει κυρίως τα παιδιά και τους εφήβους, ενώ το πνευμονικό εμφύσημα είναι συνήθεστερα ασθένεια των ενηλίκων.

Το χαρακτηριστικό σύμπτωμα και των δυο αυτών ασθενειών είναι η ανώμαλη διαστολή των αναπνευστικών οδών. Στο εμφύσημα όμως διαστέλλονται οι πνευμονικές κυψελίδες, ενώ στο διευρυσμό το διαμέτρο των βρόγχων γίνεται μεγαλύτερο.

Διαφορετικός είναι επίσης 'στις δυο ασθένειες οι συνέπειες αυτής της διαστολής. Στο εμφύσημα οι ανταλλαγές οξυγόνου μεταξύ του αέρος και του αίματος επιβραδύνονται στην περιοχή των πνευμονικών κυψελίδων, εξ αίτιας της κακής καταστάσεώς τους. Ο πνεύμων κορυάζεται τότε και δεν μπορεί να προσφέρει με την απαιτούμενη ταχύτητα το οξυγόνο που χρειάζεται ο οργανισμός. Δημιουργείται έτσι ένα λαχάνισμα, που είναι το κυριώτερο γνώρισμα της αρρώστιας.

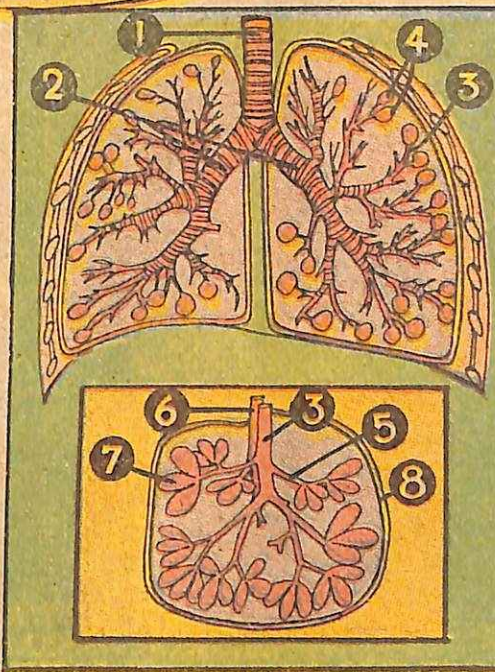
Στο διευρυσμό των βρόγχων, αντίθετα, οι κυψελίδες είναι άθικτες. Η ασθένεια βρίσκεται στους βρόγχους, που ο έρεθισμός βλεννογόνους τους βγάζει τότε άφθονες βλέννες. Έτσι, ο βήχας και η άφθονη απόχρεμψη είναι τα δυο χαρακτηριστικά γνωρίσματα αυτού του διευρυσμού.

Ο βήχας και η άφθονη απόχρεμψη παρατηρούνται, όμως, συχνά και στο πνευμονικό εμφύσημα. (Μία από τις συνθεστερες επιπλοκές του είναι η βρογχίτις). Γι' αυτό μπορεί να δημιουργηθεί σύγχυση σχετικά με τις δυο αυτές ασθένειες.

Το εμφύσημα παρατηρείται σε ανθρώπους που λόγω του επαγγέλματος τους καταπίνουν πολλές σκόες (άνθρακωχοι, καρβουνιάρηδες, αχθοφόροι κλπ.). Επίσης στους ασθματικούς, στους πάσχοντες από ασθένειες των βρόγχων κλπ. Σε άλλες περιπτώσεις, εμφανίζεται έπειτα από μία πνευμονική φυματίωση ή μία βρογχοπνευμονία κλπ. Μπορεί ακόμη να οφείλεται σε ασθένειες ή μολύνσεις της μήτης (ρινίτιδες, έκδηλασθήσεις, παθήσεις του λυμφοειδούς άντρου κλπ.).

Το εμφύσημα συνυπάρχει συνήθεστερα με άλλες ασθένειες, που επηρεάζουν

Μία ένεσι λιπιδοδότης, που είναι ένα έλαο-αδιαπέραστο από τις ακτίνες Χ, μας επιτρέπει να διακρίνουμε καθαρώς τις διακλαδώσεις των βρόγχων, καθώς επίσης τους λοβούς του πνεύμονος.

Αυτά τα δύο σχήματα επιτρέπουν ν' αντιληφθούμε τη διαφορά που υπάρχει μεταξύ του πνευμονικού εμφυσήματος και του διευρυσμού των βρόγχων. Το εμφύσημα είναι πάθηση των πνευμονικών κυψελίδων, που διαστέλλονται σε υπερβολικό βαθμό. Ένώ στο διευρυσμό διαστέλλονται οι βρόγχοι. Ανω: τομή των πνευμόνων. Κάτω: τομή ενός λοβού. 1) Τραχεία άνω. 2) Κύριες διακλαδώσεις των βρόγχων. 3) Μικροί βρόγχοι. 4) Πνευμονικοί λοβοί. 5) Βρόγχος ενδοφρενικός. 6) Πνευμονική αρτηρία. 7) Πνεύμων. 8) Πνεύμων. φλέβα.

Τα φλέγματα περιέχουν βλέννες, πύον και όχι σπάνια αίμα. Η όσμη τους μοιάζει με εκείνη που έχει ο φρέσκος ασβέστης. Όταν, όμως, συνυπάρχει μολύνσις των αναπνευστικών οδών, αναδίδουν φοβερή κακοσμία.

Η συνήθης ραδιογραφία δεν δείχνει τους βρόγχους. Για τη διάγνωση της ασθένειας εφαρμόζεται, όμως, από εδώ και μερικά χρόνια μία ειδική μέθοδος, που συνίσταται στην εισαγωγή μέσα στην τραχεία και από εκεί στους βρόγχους μιας ούσιας, που καλείται λιπιδοδότη και που έχει την ιδιότητα να κάνει αδιαπέραστες τις διακλαδώσεις τους, από τις ακτίνες Χ. Έτσι το «δένδρον» των βρόγχων αποτυπώνεται καθαρώς στην πλάκα.

Η φαρμακευτική θεραπεία συνίσταται, όπως κι' στο εμφύσημα, στη χορήγηση αποχρεμτικών, απολυμαντικών ή, σε περίπτωση μολύνσεως, αντιβιοτικών φαρμάκων.

Κατά τα τελευταία χρόνια, χωρίς στις συνεχείς προσβολές της χειρουργικής έγιναν εξ άλλου επιτυχείς εγχειρήσεις στους πνεύμονες για τη θεραπεία του διευρυσμού των βρόγχων όταν η πάθηση εντοπίζεται σε μέρος του ενός πνεύμονος.

Ο διευρυσμός των βρόγχων προκαλεί πολλές φορές παραμορφώσεις των αρθρώσεων. Ο μεγαλύτερος κίνδυνος συνίσταται και εδώ στην εξάντληση της καρδιάς. Γι' αυτό οι πάσχοντες από διευρυσμό πρέπει να παίρνουν πάντοτε τις απαραίτητες προφυλάξεις.

νουν την σοβαρότητά του και αναγκάζουν το γιατρό να εφαρμόσει μία πολύπλοκη θεραπευτική αγωγή. Η δυσπνοία, που αποτελεί το τυπικό σύμπτωμα της ασθένειας, εμφανίζεται μόλις ο ασθενής κάνει κάποια προσπάθεια. Σε βαρείες μορφές, ο ασθενής κυριεύεται από δυσπνοία ακόμη κι' όταν βρίσκεται στο κρεβάτι.

Το εμφύσημα είναι χρόνια ασθένεια, που αναζωογονείται συνήθως το χειμώνα, ενώ κατά τον υπόλοιπο χρόνο βρίσκεται σε λανθάνουσα κατάσταση και δεν ενοχλεί τον ασθενή. Η συνήθεστερη επιπλοκή του είναι, όπως είπαμε, οι βρογχίτιδες. Ο μεγαλύτερος κίνδυνος, όμως, μπορεί να προέλθει από τη μεγάλη κούραση της καρδιάς. Για το λόγο αυτό, ο εμφυσηματικός πρέπει ν' αποφεύγει τις μεταβολές της θερμοκρασίας και να μην εκτίθεται στο κρύο και την υγρασία, που είναι δυνατόν να χειροτερεύσουν την κατάσταση του.

Η φαρμακευτική θεραπεία συνίσταται κυρίως σε διάφορα αποχρεμτικά, που συνδυάζονται με απολυμαντικά των αναπνευστικών οδών και αντιβιοτικά, όταν συνυπάρχει μολύνσις. Σε περίπτωση εξαντλήσεως της καρδιάς, ενδείκνυνται τα καρδιοτονωτικά.

Ο διευρυσμός των βρόγχων, εξ άλλου, εμφανίζεται συνήθως έπειτα από μία μολυσματική ασθένεια (κοκκύτης, ιλαρά, γρίπη) ή έπειτα από μία βρογχίτιδα ή μία βρογχοπνευμονία. Το παιδί, μ' όλο που φαίνεται ότι έχει θεραπευθεί, εξακολουθεί να βήχει και να βγάζει φλέγματα. Μπορεί, όμως, να οφείλεται και σε ευπάθεια των αναπνευστικών οργάνων, που εμφανίζεται απ' αυτή τη στιγμή της γεννήσεως του παιδιού χωρίς να υπάρχει ειδική αιτία. Σε μερικές περιπτώσεις, ο διευρυσμός των βρόγχων, εκτός από την άφθονη απόχρεμψη, μπορεί να προκαλέσει και αιμόπτυση.

Όπως και το εμφύσημα, ο διευρυσμός των βρόγχων είναι χρόνια ασθένεια, που ενοχλεί τον ασθενή κατά τους χειμερινούς μήνες ή έπειτα από μία μικρή ψύξη κλπ. Ο βήχας και η άφθονη απόχρεμσις είναι τα κυριώτερα συμπτώματά της.

Ο βήχας είναι οξείως το πρωί, κατά τη νύκτιν, λόγω της συσσωρεύσεως μεγάλης ποσότητας βλέννων μέσα στους βρόγχους. Η πρώτη απόχρεμσις μερικών ασθενών ξεπερνάει τα 100 γραμμάρια.

Η όσμη τους μοιάζει με εκείνη που έχει ο φρέσκος ασβέστης. Όταν, όμως, συνυπάρχει μολύνσις των αναπνευστικών οδών, αναδίδουν φοβερή κακοσμία.

Αστυνομικό διήγημα

Οταν ένα έγκλημα έχει κάτι το πρωτότυπο, βρίσκονται συχνά άλλοι που ζητούν να το μιμηθούν! Είπε ο ντεντέκτιβ Ρένδικ στη φιλική συντροφιά του. Αυτό αποδείχθηκε, για μια ακόμη φο-

ρμή, την παλιά της συμπεριφορά απέναντί του. Παρατήρησε μάλιστα απ' τη δουλειά της κι' απαιτούσε απ' αυτόν να τη συντηρήσει.

«Εκείνος ο δυστυχισμένος δεν παραπονιόταν για τίποτα. Μά, όταν υποψιαζόταν πως η Χίλντα έρωτοτροπούσε με άλ-

Το αίμα ανέθηκε στο κεφάλι του. Τον έπνιξε ο θυμός. Κι' ήταν έτοιμος να δομήσει έξω, στο δρόμο, όταν ένοιξε η πόρτα και μπήκε η Χίλντα.

«Σούφερα το κακό σου... του είπε, δείχνοντάς του μια μπουκάλια που κρατούσε.

«Δεν την άφησε να τελειώ-

ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟ

ρά, με την περίπτωση που θα σάς διηγηθώ.

«Η ιστορία αυτή συνέβη πρό πολλών ετών, πριν απ' τον πρώτο πόλεμο. Υπήρχε τότε στο Ουάιτ Τσάπел ένα μουσείο με κέρινες κούκλες, σαν το περίφημο μουσείο της Μαντάμ Τυσσώ. Το επισκεπτόμουν κάπου - κάπου, κι' είχα γίνει φίλος με το Μάκ Κάν, τον ιδιοκτήτη του.

«Υπάλληλός του, και βοηθός του, από 4 χρόνια περίπου, ήταν κάποιος Σίντνεϋ Πλουκκετ, ένας φιλήσυχος άνθρωπος, έρωτευμένος με τη δουλειά του. Οι κέρινες κούκλες τον γοήτευαν. Μπορούσε να περάσει ώρες ολόκληρες κυττάζοντάς τις — κι' ως τις ήξερε τόσα χρόνια. Το κυριότερο καθήκον του ήταν να οδηγεί τους επισκέπτες και να τους εξηγεί την ιστορία της κάθε διάσημης προσωπικότητας ή του κάθε περιθώριου κακούργου που φιγουράριζε στο «μουσείο».

«Η καρδιά του ήταν απερίγραπτη, όταν ο Μάκ Κάν προσέφερε μια καινούργια κούκλα στη συλλογή του. Το ίδιο έγινε λοιπόν, όταν ο προϊστάμενός του, έφτιαξε ένα θαυμάσια επιτυχημένο όμοιομα της κ. Πότερ, της γυναίκας που είχε δηλητηριάσει τους τέσσερες συζύγους της. Φρόντισε να της δώσει την καλύτερη θέσι και δεν ξεκολλούσε πια τα μάτια του από πάνω της...

«Μια βδομάδα αργότερα, ο Μάκ Κάν πήρε μια καινούργια ταμιά, τη Χίλντα Βάλς. Ήε τότε, ο Σίντνεϋ δεν είχε δείξει ποτέ ενδιαφέρον για τις γυναίκες. Μά η Χίλντα φάνηκε πως τον γοήτευε από την πρώτη στιγμή. «Άρχισε λοιπόν, να παραμελή τη δουλειά του, για να φλυαρήσει μαζί της.

«Ο Μάκ Κάν είχε απωθήσει μ' αυτή τη μεταβολή του. Τούδωσε όμως ο ίδιος την εξήγησι: «Προσέξατε, του είπε μια μέρα, πόσο μοιάζει η Χίλντα με την κ. Πότερ;

«Εκείνος αναγκάστηκε να παραδεχθεί ότι η καινούργια ταμιάς του είχε πραγματικά κάποια ομοιότητα με τη λεπτή, μελαχροινή κι' ωραία δηλητηριάστρια. Αυτή η ομοιότητα ήταν που άκούσε μια μαγνητική επίδρασι στο δυστυχισμένο Σίντνεϋ.

«Ένα βράδυ, συνάντησε τη Χίλντα ως το σπίτι της, σ' ένα αποκεντρωμένο δρόμο. Κι' όταν θέλησε κάποιος μεθυμένος να την πειράξει, ριχτηκε πάνω του και τον άρπασε στις γροθιές. Από τότε λοιπόν, η Χίλντα έπαψε να του φέρνεται ειρωνικά και περιφρονητικά. «Εξηγήστες άνογότερα, τον παντρεύτηκε!

«Γιατί δέχθηκε να γίνει γυναίκα του, δίχως να τον αγαπά; «Γιατί γιατί ήταν ο πρώτος που της πρότεινε γάμο. «Αμέσως κατόπιν όμως, ξανάρ-

Ο Σίντνεϋ άρχισε να παραμελή τη δουλειά του για να φλυαρήσει με τη Χίλντα...

λους άντρες, γινόταν θηρία από τη ζήλεια. Προπάντων του είχαν μπη ψύλλοι στ' αυτιά για κάποιο κομψοδέκτικο πλάσι, που τον λέγανε «Ερικ Φλάουερ».

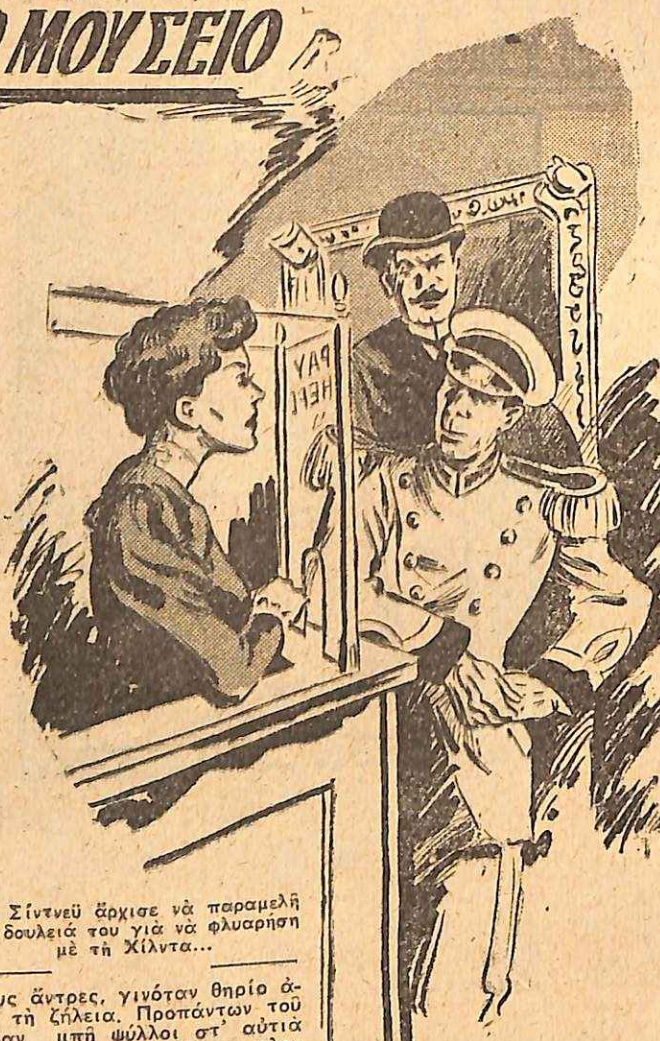
«Ένα βράδυ, επρόκειτο να μείνει άργα στο «μουσείο». Θα βοηθούσε τον προϊστάμενό του να βάλλει τις κούκλες σ' άλλες θέσεις και να προσθέσει μια - δυο καινούργιες. Προειδοποίησε λοιπόν τη Χίλντα πως θ' άκούσε, και της ζήτησε να του φέρη λίγο ζεστό κακάο.

«Εκείνη δεν έχασε την ευκαιρία να τον γκρινιάξει. «Ορεξί έχω, να γυρίσω έξω τη νύχτα, με το κρύο διαμαρτυρήθηκε.

«Κι' ο Σίντνεϋ σάπασε, δ' απελευθέρωσε τον δρόμο της. «Πως συνήθως, για ν' αποφυγή τον καυγά;

«Το βράδυ εκείνο όμως, ο Μάκ Κάν διαβόησε ξαφνικά κι' έτσι άφησε το Σίντνεϋ ν' αποτελειώσει μόνος τη δουλειά που είχαν αρχίσει.

«Ο Σίντνεϋ εργάστηκε συνεχώς δυό ώρες. Ο δρόμος ηνεχώς και ήσυχος. Τον τώρα έρημος και ήσυχος, Μέσα σ' αυτή λοιπόν τη σιωπή, ο Σίντνεϋ άκουσε ένα γνώριμο του προκλητικό γέλιο... Εξέδωσε τα φώτα, κύτταξε από το παραθύρο κι' είδε πραγματικά τη γυναίκα του. Στεκόταν κάτω από ένα φανάρι του δρόμου και κουνιόταν με κάποιον... με το φλάουερ!

«Γιατί γιατί τον άπασχολούσε η ανησυχία του για την εξαφάνισι του Σίντνεϋ. Μόνο άργα τ' άπογεμα κάποια γρήγα κούκλα δοκίμασε να τσιμπήσει την «κ. Πότερ», έτσι γι' αστείο, είδε πως δεν ήταν κούκλα κι' έβαλε τις φωνές.

«Η αστυνομία δεν δυσκολεύτηκε πολύ να βρή και να συλλάβη το Σίντνεϋ στο Λίβερπουλ. Είχε κρυφτεί εκεί, περιμένοντας ευκαιρία για να φύγει για την Ιρλανδία. Ωμολόγησε φυσικά το έγκλημά του.

«Και καταδικάστηκε σε θάνατο: ρώτησε το Ρένδικ ένας από τους φίλους του.

«Οχι. Το έγκλημά του χαρακτηρίστηκε ως απλή ανθρωποκτονία, που τιμωρείται μόνο με φυλάκισι. Γιατί υπήρχαν άριστα έλαφρυντικά στοιχεία, που αποδείκνυν ότι, αν ο Σίντνεϋ δεν σκότωνε τη γυναίκα του, σίγουρα θα τον δολοφονούσε εκείνη!... Είχα βρή εγώ ο ίδιος στο «μουσείο» τη μπιτολίττα με το κακάο. Και, από υπερβολική επαγγελματική ευσυνειδησία, είχα δώσει το περιεχόμενο της για χημική ανάλυσι. «Ε, λοιπόν, το κακάο είχε μέσα αρκετό άρσενικό για να σκοτώσει δυό ανθρώπους!...

ΤΣΑΡΛ ΧΑΤΤΟΝ

Οίνο κόλπο!

Τρεις φαρσέρ ξύπνησαν ένα βράδυ στο δωμάτιο του ξενοδοχείου τους απέναντι και είδα ότι το μπουκάλι με το ούισκι δεν είχε πια στάλα!

«Θέλω να πιά! είπε ο πρώτος.

Και ξαφνικά του ήρθε μια ιδέα.

«Πηγαίνω να δοκιμάσω την τύχη μου παιδιά! είπε στους άλλους, αφού ντύθηκε.

Κατέβηκε στο μπαρ, διέταξε ένα ποτό, το ήπιε και έφυγε.

«Ο μπάρμαν του φώναξε: «Ε, φίλε! δεν με πληρώσες!

«Εκείνος έκανε το θυμωμένο. «Να θυμάσαι καλλιτέρα! του φώναξε. Στο πλήρωσα!

«Ο μπάρμαν, που δεν ήθελε να γίνει φασαρία την ώρα της δουλειάς, τον άφησε να φύγει...

«Ανέθηκε λοιπόν στο δωμάτιο και ανάγγειλε στους άλλους: «Παιδιά! Η μηχανή έπιασε!

Τους περιέγραψε, λοιπόν, πως την είχε στήσει και ο δεύτερος κατέβηκε στο μπαρ να δοκιμάσει κι' αυτός την τύχη του.

«Ήπιε το ποτό του κι' ετοιμάστηκε να φύγει. Τον φώναξε όμως κι' αυτόν ο μπάρμαν:

«Ε, φίλε, Εσχάσε να πληρώσεις το ποτό σου!

«Ο δεύτερος φαρσέρ τότε του απάντησε:

«Μά πως! Σε πλήρωσα μπροστά!

Πάλι ο μπάρμαν σήκωσε τους ώμους του και τον άφησε κι' αυτόν να φύγει.

Σε λίγο κατέβηκε ο τρίτος φαρσέρ και παράγγειλε κι' αυτός ένα ποτό. Καθώς το έπινε δίχως τον πληρώσει ο μπάρμαν και του είπε εμπιστευτικά:

«Να με συμπαθάς, φίλε, αλλά ζητώ κάποια συμβουλή. Πρό λίγοι ήρθαν δυό πελάτες.

«Η πλαν το ποτό τους κι' έφυγαν. «Όταν τους είπα ότι δεν με πληρώσαν, μου απάντησαν ότι με είχαν πληρώσει μπροστά... Για κύταξέ με, λοιπόν, είμαι ή δεν είμαι στα καλά μου;

«Δεν ξέρω τί μου λές! του απάντησε ο τρίτος φαρσέρ. «Εμένα πάντως ν' άνεβαίνουν μ' ένα πηδύμα στη σάχη ενός αλόγου.

Το νασμα αυτό ήταν πολύ δύσκολο και απαιτούσε μεγάλη προσοχή. Ο μικρός Μάρκος τα κατάφερε πάλι θαυμάσια. Την τελευταία στιγμή, όμως, μια από τις τίγρεις άρπασε πάνω του και του έκοψε με τα φοβερά δόν-

Κι' έφυγε, παίρνοντας κι' από πάνω ένα σαρφ λεφτά!...

Υπάρχουν παιδιά που παίζουν με τα θηρία όπως άλλα με τα παιχνίδια τους. Και δεν είναι ούτε ένα ούτε δυό...

Τί θα λέγατε π.χ. για μια θηριοδαμάστρια έντεκα χρόνων; Αυτό το παιδί-θαύμα είναι η «Ολγα Έλ-λεάνο, που κατ'άγεται από μια οικογένεια καλλιτεχνών ιπποδρομίου. «Όλα τα μέλη της έχουν μέσα στο αίμα τους την αγάπη του κινδύνου. Ο αδελφός της Κάρολος είναι ακροβάτης και πριν από λίγο καιρό πέρασε τόν Τάμεσι, περπατώντας πάνω σ' ένα λεπτό σύρμα, που ήταν τεντωμένο σε ύψος 40 μέτρων.

«Η «Ολγα άρχισε τις προπονήσεις της από την ηλικία των πέντε χρόνων και θεωρείται σήμερα σαν μια από τις ικανότερες θηριοδαμάστριες του κόσμου. Μπαίνει άφοβα σ' ένα κλουδί με τρία λιοντάρια και τα υποχρεώνει να κάνουν διάφορες ασκήσεις, να κάθονται «σούζα» πάνω σε τραπέζια, να πηδούν πάνω από σιδερένιες ράβδους κτλ.

Ένα άλλο παιδί - θαύμα είναι η Μάρσα Χούντ, ηλικίας 8 χρόνων, που φιγουράρει στα καθημερινά προγράμματα ενός τσίρκου του Μαϊάμι.

«Η Μάρσα εξουσιάζει απόλυτα ένα μεγάλο ελέφαντα, που έκτελει σαν σκυλάκι τις διαταγές της. Το μεγάλο παχύδερμο σηκώνει τα μπροστινά του πόδια, κάνει γυμνάσματα ισορροπίας πάνω σ' ένα μόνο πόδι, περιστρέφει την προβοσκίδα του σαν σβούρα, πηδάει πάνω σε μικρά σιδερένια τραπέζια κτλ., σύμφωνα με τα παραγγέλματα αυτής της μικρούλας, που, στο τέλος της επίδειξης κρεμιέται από την προβοσκίδα του και κάνει διάφορες ακροβατικές ασκήσεις.

«Ο πατέρας της κάνει ότι ή ροπή για το επάγγελμα του θηριοδαμαστή δεν διαφέρει από εκείνην που σπρώχνει έναν άνθρωπο στη μουσική, στην ποίησι ή στην ζωγραφική.

Αυτή π.χ. είναι η περίπτωση του Μάρκου Μονμπρισόν, ενός παιδιού έντεκα χρόνων.

Αυτό το παιδάκι με την αδύνατη και καχεκτική σχεδόν εμφάνισι, αισθάνθηκε την κλίσι προς το επάγγελμα του θηριοδαμαστή μια μέρα, που ο πατέρας του το ώδηγησε στον ζωολογικό κήπο του Παρισιού.

«Θα γίνω θηριοδαμαστής του εί-

πε.

«Ο πατέρας του που είχε υπάλληλος σ' ένα μεγάλο ιχθυοπωλείο, δεν του έφερε αντίρρησι κι' έπειτα από λίγο καιρό του επέτρεψε να πάη να πάρη μαθήματα από την περίφημη θηριοδαμάστρια Ζανέτ Μακντόναλντ — δεν έχει σχέση με την δωμάτιο της ήθοισι του κινηματογράφου και τσαγανούστρια — που είχε ένγκαταστήσει το ιπποδρόμιό της στο Νείνυ.

«Δεν κάνεισι γι' αυτό το επάγγελμα, που απαιτεί γερά υπράτσα και άτσαλένια βέλητι... του είπε η Μακντόναλντ, μόλις τον είδε. «Αφού θέλεις όμως, άς δοκιμάσουμε...

«Αλλ' έπειτα από ένα μήνα, είχε αλλάξει γνώμη. Καί, μια μέρα, τον πήρε μαζί της μέσα σ' ένα κλουδί με τίγρεις.

«Ο μικρός Μάρκος έδειξε θάρρος και αυτοκυριαρχία, που κατέπληξαν τη θηριοδαμάστρια.

«Έδωσε, μάλιστα, με μεγάλη επιτυχία μερικές διαταγές σε μια τίγρη, που τον υπάκουσε άμέσως. Έως θάκανε μπροστά σ' έναν ένήλικο, ικανό και έμπειρο θηριοδαμαστή.

«Από εκείνη την ημέρα, η Ζανέτ άρχισε να τον παίρνει τακτικά μέσα στα κλουδιά των θηρίων κατά τις ώρες των προπονήσεων.

Σε μια άπ' αυτές επρόκειτο να γυμνάσει δυό τίγρεις —άμαζόνες ν' ανεβαίνουν μ' ένα πηδύμα στη σάχη ενός αλόγου.

Το νασμα αυτό ήταν πολύ δύσκολο και απαιτούσε μεγάλη προσοχή. Ο μικρός Μάρκος τα κατάφερε πάλι θαυμάσια. Την τελευταία στιγμή, όμως, μια από τις τίγρεις άρπασε πάνω του και του έκοψε με τα φοβερά δόν-

τια της ένα μεγάλο κομμάτι σάρκας μήκους 20 εκυστών του μέτρου, από το μπρό.

«Ο Μάρκος, όμως, δεν απογοητεύθηκε ούτε έχασε το θάρρος του και, μόλις θεραπεύθηκε η πληγή του, συνέχισε τα μαθήματά του. Πριν από μερικές ημέρες λοιπόν, έκαμε με μεγάλη επιτυχία την πρώτη επίσημη εμφάνισι του στο ιπποδρόμιο της θηριοδαμαστρίας.

Το αξιοσημείωτο είναι ότι οι δυό μικρότεροι αδελφοί του, οι δίδυμοι Έμμανουήλ και Άλαιν, όνειρεύονται να γίνουν κι' αυτοί θηριοδαμαστές και δεν χάνουν καμιά από τις προπονήσεις του.

Οί γονείς Μονμπρισόν αντιμετώπιζουν με στωικότητα αυτή την κατάσταση.

— Περνάω ημέρες και νύχτες αγωνίας, εξομολογήθηκε ο πατέρας του Μάρκου Μονμπρισόν σ' ένα δημοσιογράφο. «Αλλά δεν νομίζω πως έχω δικαίωμα να έμπαρσω τα παιδιά μου ν' ακολουθήσουν την κλίσι τους...

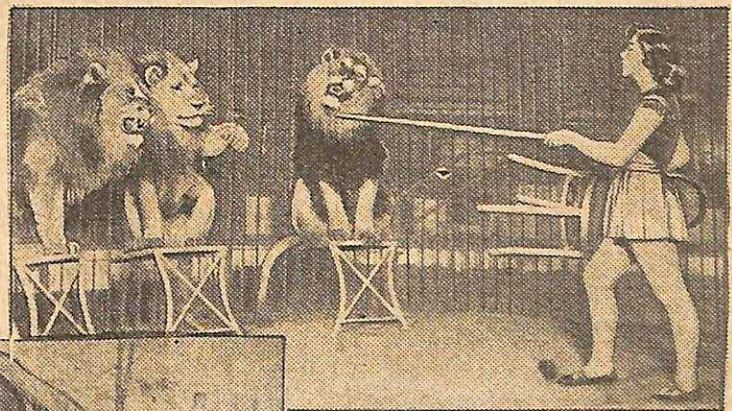
Στην Αγγλία, έέ άλλου, υπάρχουν δυό μικροί θηριοδαμαστές ο Ρούντο Σβάμπ ηλικίας 11 χρόνων και ο Γέντ Γκαίηλορ ηλικίας 14 χρόνων που κάνουν επίκινδυνες επιδείξεις με λιοντάρια. Το θάρρος και η ψυχραιμία των προκαλούν τον θαυμασμό και αυτόν ακόμη των έμπειρων θη-

Τα κοριτσάκι που δαμάζει τα λιοντάρια

Περνάω ημέρες και νύχτες αγωνίας, εξομολογήθηκε ο πατέρας του Μάρκου Μονμπρισόν σ' ένα δημοσιογράφο. «Αλλά δεν νομίζω πως έχω δικαίωμα να έμπαρσω τα παιδιά μου ν' ακολουθήσουν την κλίσι τους...

Στην Αγγλία, έέ άλλου, υπάρχουν δυό μικροί θηριοδαμαστές ο Ρούντο Σβάμπ ηλικίας 11 χρόνων και ο Γέντ Γκαίηλορ ηλικίας 14 χρόνων που κάνουν επίκινδυνες επιδείξεις με λιοντάρια. Το θάρρος και η ψυχραιμία των προκαλούν τον θαυμασμό και αυτόν ακόμη των έμπειρων θη-

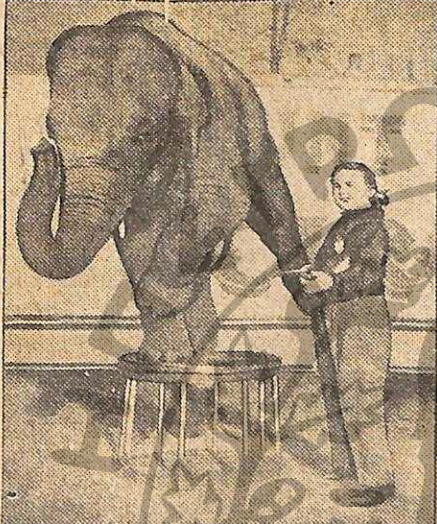
«Η «Ολγα Έλλεάνο, η πιο μικρή θηριοδαμάστρια αντιμετώπιζει με μεγάλη ψυχραιμία τα λιοντάρια.

«Ο μικρός Ρούντο Σβάμπ μπαίνει χωρίς τον παραμικρό φόβο στον κλωβό των λιονταριών και έζει να τους επιβάλλεται όχι μόνο με το βλέμμα, αλλά και με τη σταθερή κι' αυστηρή φωνή του. Το σύστημά του είναι απλό: ποτέ δεν έχει γυμνάσει ένα λιοντάρι με το καμουτσίκι του. «Έέ άλλου, πολλές φορές τους δίνει ο ίδιος την τροφή τους και περνάει αρκετή ώρα κάθε ημέρα μαζί τους ως «φίλος» πιά και όχι ως δαμαστής τους. «Ο μικρός Σβάμπ, είναι σήμερα το γαϊδεμένο παιδί των καλλιτεχνών του τσίρκου της άγγλικής πρωτεύουσας και συνεχώς λαμβάνει προσκλήσεις από τους διευθυντές των ιπποδρομιών της άγγλικής Εύρώπης για διάφορες επιδείξεις με ήνευμικες άμοιρες.

«Έέ άλλου, ο Γκαίηλορ αγαπάει ιδιαίτερα τις τίγρεις και καταφέρνει να κάμη μ' αυτές θεαματικές, αλλά και έξαιρετικά επίκινδυνες επιδείξεις, που προκαλούν ζωηρές συγκινήσεις στους θεατές.

Δυό φορές μέχρι σήμερα ο Γέντ κινδύνεψε να κατάρσασα από τα θηρία του, αλλά και τις δυό φορές σώθηκε, χωρίς τη βοήθεια κανενός, χάρις στην εκπληκτική ψυχραιμία του.

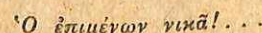
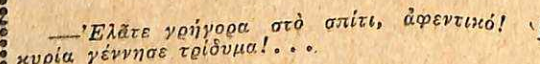
«Αποταμιεύει δε το μεγαλύτερο μέρος των κερδών του, γιατί τ' όνειρό του είναι ν' αποκτήσει μια ήμερα δικό του ιπποδρόμιο!... «Ας τού ευχηθούμε να πραγματοποιήσει αυτό το διακαή πόθο του...

«Ο έλέφας υπακούει σαν σκυλάκι στη μίτα Χούντ.

"Αντε, χρυσή μου, τελείωνε!...

Οἱ ἀσθένειες ποὺ ὀφείλον-
ται στὸ κρύο

Ἡ Πιπίτσα

Είχε κρυάδες!...

Ντουγροῦ πάλι γιὰ τοὺς γι-

Δὲν τολμούσαμε νὰ ξεμυτί-

Καὶ τότε ἐπενέβη ἡ μαμά

² Ἦρθε λοιπὸν στὸ σπίτι καὶ

—Ποτέ! Τὴν ἔχω μὴ σπάζω!

— Ψωνίζω τὰ ἐκλεκτότερο

πως» που πήρανε αποστομωτι

—Καλοντυμένη δὲ θὰ πῇ τί

—Γούνινο πανωφόρι φοραει

—Γιατὶ δὲν ἔχει!

Ἔσκηψα τὸ κεφάλι με ὕψος

— "Αμ πῶς θέλεις ἄκουαλ

γουνίνο πανωφόρι!...

νάδικο, ἀπ' ὅπου ἀγόρασεν

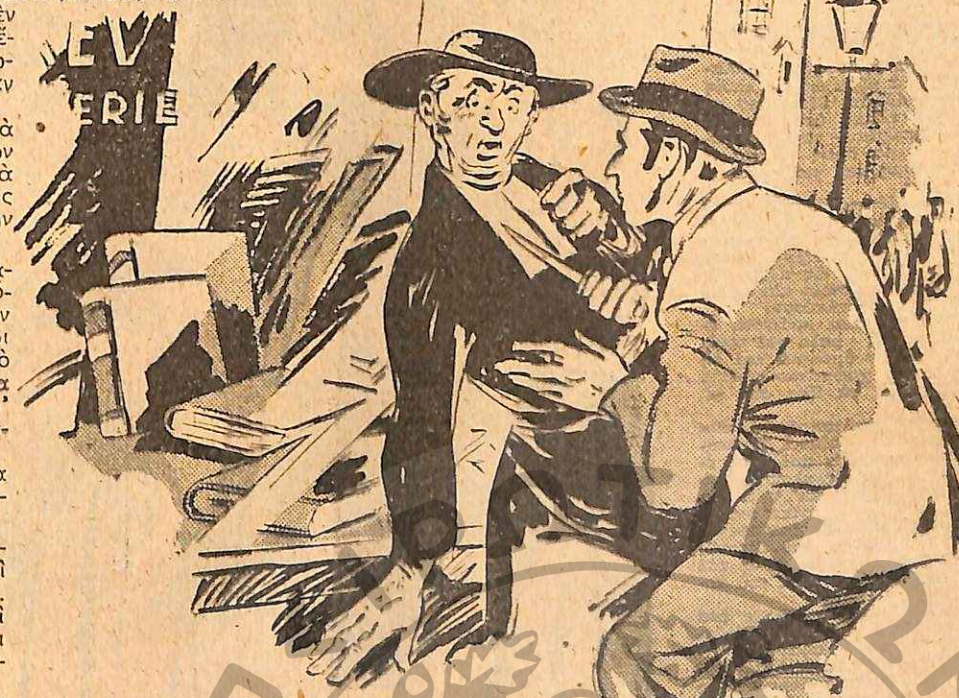
Πιπιτσα συνηλθε Ἀλλὰ τώ
... ἔγω ἔγω κρουάδεα!

48

A small, stylized illustration of a woman with dark hair, wearing a dark dress and a pearl necklace. She is holding and reading a newspaper. The illustration is in a simple, graphic style with bold lines.

—Είσαι αναρχικός;...
—Μπῶ! Δὲν μοῦμινε καιρὸς...

«Έτσι έμεινε πάντα ο δολοφόνος χωρίς όνομα. Τό
υπήρξε που τον περιέβαλλε δὲν λύθηκε ποτέ!...

Ἐκείνη τὴ στιγμή ἓνας καλοντυμένος νέος ἔβγαλε ἕνα μαχαίρι καὶ τὸ ἔχωσε στὸ λαιμὸ τοῦ ἀδελφῆ..

«Έτσι έμεινε πάντα ο δολοφόνος χωρίς όνομα. Τό
υπήρξε που τον περιέβαλλε δὲν λύθηκε ποτέ!...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Κρυδεντούλες

«Αμφιρρέπουσα, Α.Κ.: «Από αυτά που μου γράφετε, φαίνεται μια έξυπνη και μυαλωμένη κοπέλλα, γι' αυτό άπορώ πως δεν καταλάβατε ακόμα ότι ο νεαρός ήθελε να περάσει την ώρα του κι όταν κατάλαβε ότι δεν είστε απ' αυτές που μπορούν να ξεγελαστούν έπαψε να γράφει. Το πράγμα είναι ολοφάνερο. Φυσικά κάποτε πολύ άσχημα να το γράφετε, αλλά ένα τόσο άδωδο γράμμα δεν μπορεί να έχει επακόλουθα, ούτε πρέπει να σας έμποδισαν να δεχθείτε την πρότασή σας και αυτός κανόν. Αν φοβάστε κανένα έκδοσμά όταν μάθω ότι παντρεύεστε, μήπως στον πατέρα σας και αυτός δα βρή προπο να κανονιστεί τα πράγματα. Αλλά προς Θεού μη κάμνετε την άνοχη ν' αρνηθείτε μια τόσο καλή πρόταση για μια τέτοια μικρή απειρίσκεψια.

ΤΑ ΟΜΟΡΦΑ ΖΕΡΣΕΥ

Νά και ένα ύψος που άλλαξε από την μια μέρα ως την άλλη προορισμό. Άλλοτε έδεσσε το κατ' εξοχήν ιδιόμορφο ύψος για σπορτίβ κοστούμια — ταγιέρ ή φορέματα — τώρα όμως το χρησιμοποιούν ακόμη και για φορέματα αμπιγιέ.

Σ' αυτό θέδισα συνετέλεσε η γαλλική βιομηχανία που πέτυχε να το τελειοποιήσει τόσο. Τα σημερινά ζέρσευ δεν έχουν καμία σχέση με αυτά που έγραφε ως τότε. Είναι σούτλα, δεν ζαρώνουν και έχουν χρώματα, που προσελκύουν.

Τα χρώματα είναι πράσινα, έ-καί, μορτορέ, μπλε ντε νουί, γκρέ, αλλά την όμορφη και τη γλυκύτητα των χρωμάτων πρέπει να τα λήψτε με τα ίδια σας τα μάτια.

Τα ζέρσευ είναι μεταξωτά, αλλά υπάρχουν και μάλλινα. Τα δεύτερα είναι καμωμένα από τόσο εξαιρετικής ποιότητας κλωστή που δεν υστερούν διόλου απ' τα άλλα. Όλα τα καλά περιζιάνικα σπιντιά στις συλλογές τους έδειξαν έφετος ωραιότατα μοντέλλα από ζέρσευ, όχι μόνο άπογευματινά αλλά και πιο επίσημα για την ώρα του κοκταίλ.

Ο Πιέρ Μπαλμιν έδειξε ένα άπογευματινό φόρεμα από μάλλινο ζέρσευ σε χρώμα λαβάντας. Ήταν απλούστατα καμωμένο με κορσάζ, σμιζιέ, γιακάδακι μικρό γυριστό, μανίκια μακριά ζακονάρι ή τρουά κάρ και το κορσάζ με μια παράξενη ντεκούπ στη μέση, που σχημάτιζε ένα είδος ζακεττούλας. Ή φούστα ήταν ίσια και μάλλον στενή.

Ο Κριστιάν Ντιόρ έδειξε ένα πολύ παράξενο μοντέλο για κοκταίλ. Μπούστος και περιφέρεια ήταν αρκετά εφάρμοστα σαν να τύλιγαν το κορμί και το μούδιαν αυτό γινόταν με ένα λόμευμα του ύφασματος. Το ίδιο λόμευμα είχαν τα μανίκια, κολλητά αρκετά ψηλά στους ώμους και με άνοιγμα προς τα κάτω. Ο γιακάς ήταν μικρός δρόμος. Το κουμπωμά, με ένα μεγάλο κουμπι στη ρίζα του λαιμού και το κουμπωμά της φούστας με μια λοξή ντεκούπ. Ωραιότατο σύνολο καμωμένο από μάλλινο πράσινο ζέρσευ.

Η Μάγκν Ρούθ παρουσίασε αρκετά μοντέλα καμωμένα με μεταξωτά ζέρσευ του Ρουτίε. Ήταν όλα αμπιγιέ, με πολλές πτυχές και σε χρώματα άνοιχτά. Το μόνο τους σπολίδι ήταν μια σκουρόχρωμη ζώνη από σεντέν με μεγάλη στρογγυλή άγκυρα.

Πάντως όλες οι συλλογές είχαν μοντέλα από ζέρσευ και είδαμε ταγιά, ντε σπόρ και ταγιέρ άπογευματινά, φορέματα αλλά και τουαλέτες από κοκταίλ. Πολλά ζέρσευ επίσης χρησιμοποιήθηκαν για ρεντιγκότες ακόμη και για αδιάβροχα γιατί οι μεγάλοι βιομηχανοί του ζέρσευ κατάλαβαν να το

κάμουν άδιαπέραστο στη βροχή.

Η υποδοχή που έγινε στο ύψος αυτό από τις γυναίκες ήταν ένθουσιώδης, γιατί όλες ξέρουν πόσο τις κολακεύει το ωραίο αυτό μαλακό ύψος, που έχει και την ιδιότητα να μη ζαρώνει.

Τα τρία είδη επανωφοριών

Τρία είναι κυρίως τα είδη των έφετινων παλτών: τα χωρίς τάλια, οι ρεντιγκότες και τα μαντώ βάγκ, δηλαδή τα ριχτά.

Τα πρώτα, αυτά που δεν μαρκάρουν διόλου την τάλια, γινονται με ένα μόνον κουμπι στο λαιμό ή με τρία, αρχίζοντας από την ρίζα του λαιμού και προχωρώντας προς τα κάτω.

Σε επί το πλείστον γίνονται ζα-πονάι με μανίκια αρκετά πλατιά επάνω και στενεύουν κάτω. Ο γι-

τσιά με μόνη σειρά κουμπιών. Δεν φεύγουν από το κλασσικό τους στυλ, ωστόσο παρουσιάζουν διάφορους τύπους, που δεν μοιάζουν διόλου μεταξύ τους.

Οι ρεντιγκότες γίνονται με μονό-χρωμα ντρά, αλλά δεν αποκλείονται και τα σκετινχρώμα φανταζι.

Η μέση είναι αρκετά υπογραμμισμένη, τα μανίκια έχουν μακροκόλλησι και καταλήγουν με ρεβέρ ή χωρίς ρεβέρ.

Οι γιακάδες είναι σεβαλιέ, στρογγυλοί, σμόκιν ή άνδρικοί.

Κάποτε το κουμπωμά παρουσιάζει μια λοξή τοποθέτηση των κουμπιών και η λεπτομέρεια αυτή παίζει σημαντικό ρόλο στην όλη εμφάνιση της ρεντιγκότας.

Και φτάνουμε στα μαντώ βάγκ, που, παρουσιάζονται έφετος λιγότερο πλατιά, χωρίς όμως να χάνουν την τάση του τυλίγματος του κορμίου, που είναι το χαρακτηριστικό τους. Τα πλάγια τους είναι «εβαζέ» και τα πίσω κι' εμπρός «πλά» με λίγα κάποτε «γκονταί» ή μία κουφοπτεία, που προσδίδει φάρδος.

Τα μανίκια είναι στρογγυλεμένα και φουσκωτά στους ώμους, ενώ κάτω στενεύουν με πενσούλες ή με μια μπάντα.

Οι γιακάδες είναι μάλλον μικροί ή και τελείως άνυπαρκτοι, στρογγυλοί, σεβαλιέ και δεν αποκλείεται και το γαρνίρισμα με γούνα άστρακάν ή καστόρ.

Οι τσέπες είναι σχεδόν απαραίτητες γίνονται δε ως επί το πλείστον κοφτές κάθετες ή λοξές. Οι κάθες έχουν μια πάντα που τις

νικά τις τουαλέτες που συνοδεύουν.

Για την κατασκευή αυτών των επανωφοριών οι ρυθμίσεις της μόδας χρησιμοποίησαν τα πιο πλούσια ύφασματα με ακόμη πιο πλούσιες φόδρες. Κάποτε οι φόδρες στοιχίζουν περισσότερο και από το ύψος του επανωφοριού, γιατί είναι από σατέν, μουσρέ και άλλα μεταξωτά με ανάμειξη λωμέ.

Τα περισσότερα βραδυνά μαντώ είναι από βελούδο, από σατέν και άλλα βαρέα μεταξωτά, όπως είναι το όττομάν ή το μπροσέ. Μεγάλη «άμπλερ» τα χαρακτηρίζει και σπατάλη όσον αφορά το ύψος.

Φαντασθήτε τι μπορεί να στοιχίσει ένα βραδυνό μαντώ από μπροσέ λαμέ ή μουσρέ. Έννοείται ότι ένα τέτοιο επανωφόρι αντικαθιστά ωραιότατα το γούνινο.

Κοστούμια για σπόρ

Τώρα που τα διάφορα έκδρομικά ωματίκια οργανώνουν τακτικές εκδρομές τα Σαββατοκύριακα και τις μεγάλες γιορτές, το ύψος που όλες τις απολαύσεις που παρέχει έπαψε να είναι προνόμιο των λίγων. Όλοι οι εργαζόμενοι μπορούν να κάμουν μια ή και δύο εκδρομές τον μήνα. Τους συνιστούμε να εφοδιασθούν με το με λαιμόν να εφοδιασθούν με το κατάλληλο ντύσιμο, για να υποκαταστήσουν τη ζωή του υπαίθρου.

Το παντελόνι για τη γυναίκα είναι πια απαραίτητο, γιατί την εξασφαλίζει από το κρύο και της αφήνει ελευθερία κινήσεως. Έπειτα, όπως δεν μπορούμε να πάμε σ' ένα χορό, αν δεν έχουμε την ανάλογη τουαλέτα, έτσι δεν μπορούμε να ξεκινήσουμε για έκδρομο, χωρίς το κατάλληλο ντύσιμο και τ' αναπαικτικά υποδήματα.

Ένα μάλλινο παντελόνι ή από βελούδο κοτλέ είναι ό,τι χρειαζόμαστε. Ένα πουλόβερ που κλείνει ως το λαιμό με έλκαιο και μια ζακέτα μάλλινη στο χέρι είναι απαραίτητα.

Τα υποδήματα επίσης θα είναι ειδικά καμωμένα από χοντρό δέρμα, αλλά πολύ μαλακά από μέσα. Συνιστούμε ιδιαίτερος τις μάλλι-νες κάλτσες, γιατί αυτές βοηθούν να πατάει μαλακά το πόδι μέσα στο υποδήμα και να μη πληγιάζει.

Μην παραλείψετε επίσης να πάρετε μαζί σας ένα υπέρ ή ένα μαντήλι για να προστεψέτε το κεφάλι σας από τον άνεμο του βουνού, που κάποτε είναι πολύ δυνατός.

Το σάκκο στην πλάτη με λίγα τρόφιμα. Ένα μπαστούνι για να σας βοηθήσει στις κακοτοπιές και ξεκινησέτε! Δεν έχετε τίποτα να φοβηθείτε.

Η άλληλογραφία μου

Γυμναστικό κόριτσο α-εγαλτο: Λιγάνι άργοπορμέννα θα φτάσει η απάντησή μου, αλλά μια και θα ξαναρθή καλοκαίρι, δεν θα σας είναι άχρηστες οι συμβουλές μου. Το σπινάκι λοιπόν θα πάρη μια ωραία καλοκαιρινή εμφάνιση, αν ντύσετε τα επιπλά σας με όμορφα κρετόν κι' έτσι θα έχη ευχάριστη όψη, όπως θέλετε. Τα γαλιό δεν έχουν καμία θέση. Για μαγιό, δεν σας συνιστώ αυτό το ύψος που αναφέρατε.

Κατάξανθη Μικρούλα: Με το μπλε ταφτά θα φορεσετε ιδίου χρώματος υποδήματα ή μούσα και φυσικά όμοια γάντια και τσάντα. Αν θέλετε όμως μπορείτε να διαλέξετε και μια αντίθετη δηλαδή μπλε υποδήματα, γάντια και τσάντα.

Λέλα: Κατασιπόδι: Δεν μου φαίνεται και τόσο σοβαρός ο νέος και γι' αυτό πρέπει να είστε πολύ επιφυλακτική. Η γνώμη μου είναι να μιλήσετε στον αδελφό σας χωρίς καμία άναβολή.

Μ. Κ. Β.: Δεν είναι πάντα απαραίτητη η ανάγκη για να εδωχέστε. Όσα μου γράφετε είναι αρκετά έφθονα και η ύπαρξή τους άμφοίς έκτιμησι μπορεί να φέρη άργότερα και την άγνηση.

Ισαβέλλα: Όν' εταβολισμός γίνεται μόνο με την υποδείξει γιαντρώ.

Κούκλα της Άνοιξης: Οι ιδιαίτερες απαντήσεις δίδονται μόνο όταν είναι απαραίτητες.

ΕΣ ΜΕΡΑΛΔΑ

Δραματικό διήγημα

ΛΥΠΟΜΟΥΝ ΤΟΝ ΛΑΣΕΡ.

Θα σας φανή, ωστόσο, πολύ παράξενο το γιατί. Τον λυπόμουν γιατί η γυναίκα του τον έλάτρευε φυσικά, με τον τρόπο της...

Ο Μισέλ Λασέρ ήταν συνάδελφός μου στο γραφείο. Αυτό, όμως, δεν λέει τίποτα. Ποτέ δυο φίλοι δεν ήταν πιο αγαπημένοι από μας: Τον έβλεπα σαν αδελφό μου. Κι' αυτός έ-πείσης.

Όπως σας είπα, λοιπόν, τον λυπόμουν, γιατί η γυναίκα του τον έλάτρευε!

Την ήξερα τη Λιζέτ. Ήταν μια αξιολάτρευτη γυναίκα. Κι' είχε όλα τα χαρίσματα. Μόνο που της είχε περάσει η ιδέα πως ο Μισέλ ήταν κάτι το αποκλειστικά δικό της, που δεν έπρεπε ν' άνιχη σε κανέναν άλλον. Ούτε στους φίλους του, ούτε στους γονείς του, ούτε σε τίποτα και σε κανένα... Και του δημιουργούσε διαρκώς σκηνές.

Έβλεπα το Μισέλ νάρχεται με σκυφτό κεφάλι και με το ύφος έξαλλο και τραγικό.

— Δεν άντέχω πιά, μου έλεγε. Θα την σκοτώσω και θα σκοτωθώ!...

Έπειτα από λίγη ώρα, χτυπούσε το τηλέφωνο. Στην άλλη άκρη του σύρματος βρισκόταν η Λιζέτ. Δεν χρειαζόταν ν' ακούσω τί έλεγε στον άντρα της. Το έβλεπα στο πρόσωπο του Μισέλ, που ξαναζωντάνευε στη στιγμή. Είχε μετανοήσει, φυσικά, για τη σκηνή που του είχε κάμει το πρωί και τώρα του μιλούσε για την αιώνια αγάπη της και τούστελε τουφεκά φιλία...

Τα μάτια του Μισέλ έλαμπαν από χαρά, όταν άφηνε το ακουστικό από τα χέρια του.

— Η Λιζέτ είναι ένας άγγελος, μου έλεγε. Κι' εγώ που σκεφτόμουν να τη σκοτώσω!... Στ' αλήθεια, είμαι άχαριστος!...

Η εύτυχία του κρατούσε ως το άλλο πρωί. Τον έβλεπα να μπαίνει χαρούμενος και γελαστός στο γραφείο.

Μά, ξαφνικά, χτυπούσε το τηλέφωνο. Κι' ήταν και πάλι η Λιζέτ. Η φωνή της, όμως, άνηχούσε ώργισμένη και διαπεραστική κι' οι λέξεις έβγαζαν σαν χείμαρρος από το στόμα της... Έβλεπα, ξαφνικά, το φίλο μου να κατσουφιάζει και να χάνη το χρώμα του. Και καταλάβαινα, Η γυναίκα του είχε μετανοήσει, γιατί τον είχε αφήσει να φύγη χαρούμενος κι' εύρισκε κάποια άφορη για να στολάξει το δηλητήριο της στην ψυχή του.

Αυτή τη φορά η απόφασή μου είχε οριστική, μου έλεγε, όταν τερματιζόταν η συνδιάλεξη. Δεν ξαναπηγαίνα στο σπίτι μου!...

Αλλά, μόλις τελειώσαμε τη δουλειά μας, έτρεχε σαν τρέλλος για να γυρίση κοντά στη Λιζέτ του.

Αυτό το περίεργο δράμα παιζόταν από καιρό. Βέβαια, δεν ταγκουνεύονταν στις συμβουλές μου. Τις έδινα και στο Μισέλ και στη Λιζέτ. Έλεγα στο φίλο μου πως έπρεπε να φανή πιο στιβαρός και να δώσει ένα τέρμα στα καπρίτσια της γυναίκας του. Και στη Λιζέτ συνιστούσα να ήρεση την ψυχή της. Γιατί, το ότι αγαπούσε τον άντρα της δεν ήταν λόγος για να τον βασανίζει. Κι' οι δυο τους τότε μου άπαντούσαν πως είχα δικίο και πως όλα θα διερωνώνονταν.

Αλλά ξαναρχίζαν την άλλη μέρα!

Όλο το σφάλμα, κατά τη γνώμη μου, ήταν του Μισέλ, που δεν έτρεξε τα δόντια της γυναίκας του, αλλά την άφησε να τον κάνει ό,τι ήθελε. Αυτό, όμως, είναι άλλο ζήτημα. Και τώρα έρχομαι στη μοιραία Παρασκευή.

Έκείνο το βράδυ, οι παλιοί συμμαθητές του Μισέλ — οι φίλοι μου είχε φοιτήσει στο λύκειο του 'Ερρίκου 4ου — είχαν συμφωνήσει να φάνε μαζί, όπως έκαναν μια φορά κάθε χρόνο.

Ο Μισέλ το είχε άναγγείλει πριν από μερικές ημέρες στη Λιζέτ, που ένθουσιώστηκε μόλις το άκουσε. Μά κατόπιν άλλαξε γνώμη και την Πέμπτη το βράδυ του είπε καθαρά ότι δεν θα τον συνόδευε σ' αυτό το γεύμα. Γι' αυτό πηγαίνα όμως να κάνη ανάμεσα στους παλιούς συμμαθητάς του.

Μά κι' αυτό θαχουν τις γυναίκες τους, της απάντησε. Θα γελώσω, θα χορέψω, θα διασκεδάσω!...

— Όρα! διασκεδάσι ανάμεσα σε πενήντα ανθρώπους! είπε η Λιζέτ.

— Μά δεν μπορούμε να είμαστε διαρκώς μόνοι, της παρατήρησε εκείνος.

— Δεν θα μιλούσες έτσι, αν μ' αγαπούσες, απάντησε θυμωμένη η Λιζέτ.

Από το σημείο αυτό άρχισε ο καυγάς, που φαντάζομαι, ότι θα κράτησε ως το πρωί, γιατί ο Μισέλ ήρθε στο γραφείο με κατακόκκινα τα μάτια από την αύγνια. Μου άφηγήθηκε τη σκηνή που είχε με τη γυναίκα του και τελείωσε με τα λόγια: — Άφου δεν θέλει νερθή, θα πάω μόνος μου!

— Και θα κάμης πολύ καλά, του απάντησα.

Το μεσημέρι πέρασε χωρίς η Λιζέτ να τον πάρη στο τηλέφωνο. Τό έκαμε, όμως, την ώρα που έτοιμαζόμαστε να φύγουμε.

Αυτή τη φορά, τα πράγματα πήραν άμέσως δραματική τροπή. Ο Μισέλ χειρονομούσε ζωηρά και τον άκουσα μια στιγμή να φωνάζει:

— Λιζέτ, μικρή μου Λιζέτ, μην το κάμης!... Περιμένε με!... Έρχομαι άμέσως!... Λιζέτ, αγαπή μου...

Το πρόσωπό του ήταν μουσκεμένο στον ιδρώτα. Γύρισε προς το μέρος μου και μου είπε με φωνή που έτρεμε από την αγωνία:

— Έλα, μίλησέ της και σύ, σε παρακαλώ. Πήρε το περιστροφό μου από το γραφείο μου και λέει πως θα σκοτωθώ!... Άρπαξα άμέσως το ακουστικό στα χέρια μου.

Αλλά, ξαφνικά, άκουσθηκε ένας δυνατός κρότος. Ένας πυροβολισμός!...

— Ω, Θεέ μου! φώναξε ο Μισέλ και βγήκε τρέχοντας από το γραφείο.

Τον πρόφτασα στις σκάλες. Είχε την έκφραση τρελλού.

— Μην κάμης έτσι, του είπα. Δεν είναι ίσως τίποτα το σοβαρό...

Κατεβήκαμε στο δρόμο κι' άρχισα να τρέχω με προς το μέρος μιας γειτονικής πλατείας, για να βρούμε ένα ταξί να προστάσουμε.

Ξαφνικά, τότε έγινε το δυστύχημα. Ένα λεωφορείο, βγαίνοντας από μια στορφή παρέσυρε το Μισέλ...

Τον μεταφέρσαμε άμέσως σε μια κλινική. Η κατάσταση του ήταν απελπιστική. Το άριστερό του πόδι ήταν σπασμένο στη δεξιά ώμοπλάτη.

Οι γιατροί κατάφεραν να σταματήσουν την αίμορραγία, αλλά δεν ήταν βέβαια αν θα μπορούσαν να τον γλυτώσουν με όλα τα μέσα που χρησιμοποιήσαν.

Η κατάσταση του φίλου μου με είχε κάμει να ξεχάσω τη Λιζέτ.

Αλλά, ξαφνικά, την είδα μπροστά μου. Αυτό έγινε έπειτα από δυο περίπου ώρες. Προχωρούσε γρήγορα στο διάδρομο του νοσοκομείου και, μόλις με είδε, έτρεξε κοντά μου.

— Επί τέλους, σας βρήκα, μου φώναξε. Πού είναι ο Μισέλ; Τι έγινε;

— Ο Μισέλ τραυματίστηκε, της απάντησα. Αλλά... σου ζήσε!

— Τό έκαμα μόνο για να τον τρομάξω, μου είπε. Πυροβόλησα, φυσικά, στον άέρα... Ήταν ένα... κόλπο.

— Τό κόλπο σου πέτυχε! της απάντησα. Και την ώδηγησα κοντά στο Μισέλ.

Έχουν περάσει τρία χρόνια από τότε. Ο Μισέλ Λασέρ ζή. Αλλά είναι ένας άνηχος... Έκτος από το κομμένο πόδι του, δεν μπορεί να κινήση ούτε το δεξί του χέρι, που είναι παράλυτο.

Η Λιζέτ έχει μετανοήσει για την απειρίσκεψιά της. Μένει πάντα πιστή στον άντρα της, προσπαθώντας να γλυκάνη τον πόνο του με τη στοργή και την άφοσίωσή της...

ΜΑΝΟΥΕΛ ΓΚΑΡΘΙΑ

Αγαλμα της Άρτεμιδος, που βρίσκεται στο Μουσείο του Λούβρου.

ΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ της ιδανικής όμορφιάς

Από την αρχαιότητα ως σήμερα

Ο κανόνας της καλής υγείας είναι: «Το βάρος του σώματος σε κιλά πρέπει να είναι ίσο με τα πόδια από το μέτρο εκατοστόμετρο του ύψους». Ένας άνθρωπος, δηλαδή που έχει ύψος, 1 μ. 60 εκ., πρέπει να ζυγίζει 60 κιλά.

Ο κανόνας της ομορφιάς είναι: «Το βάρος σε κιλά πρέπει να είναι ίσον με το πέραν από το μέτρο εκατοστόμετρο του ύψους, μείον 2—6 κιλά». Ένας άνθρωπος με ανάστημα 1 μ. 60 εκ. πρέπει να ζυγίζει 54—58 κιλά.

Οι κανόνες αυτοί, όμως εξαρτώνται από τη διαμόρφωση των οστών. Μια γυναίκα που έχει ύψος 1 μ. 60, αλλά λεπτά οστά, θα φαίνεται παχουλιά, όταν ζυγίζει 60 κιλά. Αν τοναντίον έχει χοντρά οστά, θα φανεί λεπτή ακόμη και στην περίπτωση που ζυγίζει 62 κιλά.

Ο Έλληνας γλύπτης της αρχαιότητας Πολύκλειτος καθόρισε ως εξής τους κανόνες της ομορφιάς:

1) Το κεφάλι πρέπει να περιέχει 1/72 φορές μέσα στο ύψος του σώματος. Αν το ύψος του σώματος είναι π. χ. 160 εκ. οστό, το ύψος του κεφαλιού πρέπει να είναι 21 εκ. οστό και 1/3.

2) Τα πόδια πρέπει να είναι 1/30 τέσσερα κεφάλια.

3) Τα χέρια πρέπει να περιέχονται 2 1/2 φορές μέσα στο συν-

ολικό ύψος. Αν, δηλαδή, το συνολικό ύψος είναι 160 εκ. οστό, τα χέρια πρέπει να έχουν μήκος 64 εκ. οστό.

4) Τα πόδια πρέπει να έχουν μήκος λίγο μεγαλύτερο από το ήμισυ του συνολικού ύψους του σώματος. Αν π. χ. το ανάστημα είναι 160 εκ. οστό, το μήκος των ποδιών πρέπει να κυμαίνεται γύρω στα 81—83 εκ. οστό.

Με τον καιρό, όμως, το ανθρώπινο ιδανικό για την ομορφιά υπέστη διάφορες τροποποιήσεις. Η ελληνική ομορφιά δεν άρεσε στους ανθρώπους του Μεσαίωνα κι η γυναίκα του 17ου αιώνα δεν ανταποκρίνεται πια στο ιδανικό μας.

Τα μέτρα μιας γυναίκας της κλασικής αρχαιότητας είναι τα εξής:

Βάρος 62 κιλά.

Ανάστημα: 1 μ. 62 εκ.

Περίμετρος στήθους: 90 εκ.

Περίμετρος μέσης: 70 εκ.

Περίφερεια: 90 εκ. οστό.

Κατά τον 17ον αιώνα (τύπος Ροκωμπεν) τα ιδεώδη μέτρα ήταν:

Βάρος 70 κιλά.

Ανάστημα: 1 μ. 65.

Περίμετρος στήθους: 96 εκ.

Περίμετρος μέσης: 72 εκ.

Περίφερεια: 100 εκ. οστό.

Τα μέτρα αυτά αντιστοιχούν στον τύπο της σωματώδους γυναίκας με τις προκλητικές καμπυλότητες, που έρχεται σε τελεία αντίθεση με την συμμετρία, και την αρμονία των αναλογιών της κλασικής αρχαιότητας.

Κατά τον 19ον αιώνα επικρατεί ο ρομαντικός τύπος, που τα κυριότερα χαρακτηριστικά του είναι η λεπτή μέση, το καλοσχεδιασμένο στήθος και η προκλητική περιφέρεια.

Τα μέτρα αυτού του τύπου είναι:

Βάρος: 62 κιλά.

Περίμετρος στήθους 90 εκ.

Περίμετρος μέσης: 60 εκ.

Περίφερεια: 95 εκ. οστό.

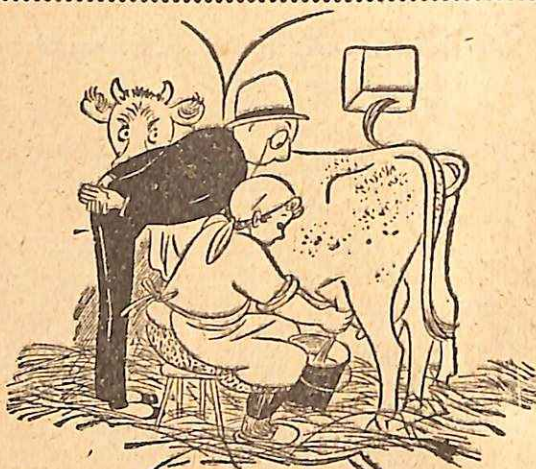
Τα ιδανικά μέτρα της σύγχρονης γυναίκας προσεγγίζουν, σ' εκείνα της κλασικής αρχαιότητας, χωρίς όμως να ταυτίζονται απόλυτα με αυτά.

Κατά τους συγχρόνους αισθητικούς, η περιμέτρος του στήθους πρέπει να είναι ίση περίπου με το μήκος των κυμάτων.

Η μέση δεν πρέπει να ξεπερνά τον αριθμό των πέραν του μέτρου εκατοστών του συνολικού ύψους.

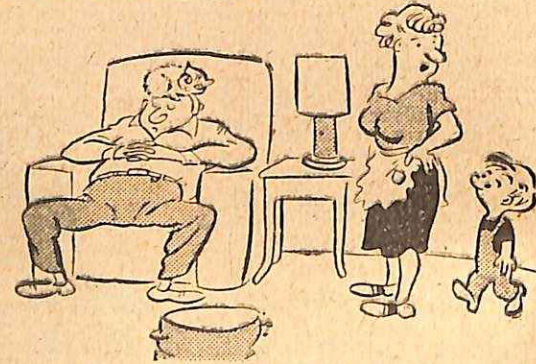
Τα ιδεώδη μέτρα της σύγχρονης γυναίκας, ανάλογα με το ανάστημά της είναι τα εξής:

Ανάστημα	Βάρος	Μέση	Στήθος	Περίφερεια	Μήκος ποδιών (μύτη—κνήμη)	Μήκος χεριών	Γαστροκνήμιον (περίμετρος)	Αστράγαλος (περίμετρος)
150	50	55	79	84	78 (38 + 40)	60	32	18,6
152	51	57,5	80	85	79 (38,5 + 40,5)	61	32,4	18,8
154	52	60	81	86	80 (39 + 41)	61,5	32,6	19
156	53,5	62	82	87	81 (39,5 + 41,5)	62,5	33	19,2
158	55	64	83	88	82 (40 + 42)	63	33,2	19,5
160	56	65	84	89	83 (40,5 + 42,5)	64	33,5	19,8
162	57	66,5	85	90	84 (41 + 43)	65	33,8	20
164	58,5	67,5	86	91	85 (41,5 + 43,5)	66	34,1	20,2
166	60	68	87	92	86 (42 + 44)	66,5	34,4	20,4
168	62	69	88	93	87 (42,5 + 44,5)	67,5	34,7	20,5
170	64	70	89	94	88 (43 + 45)	68	35	20,6
172	66	70,5	90	95	89 (43,5 + 45,5)	68,5	35,2	20,7

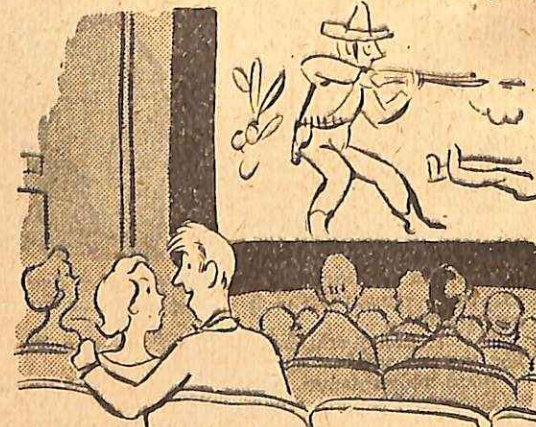
ΕΞΥΠΝΟΣ ΜΙΑ ΦΟΡΑ

— Για πές μου κοπέλλα μου, από ποιά τρύπα βγαίνει το βούτυρο ;...

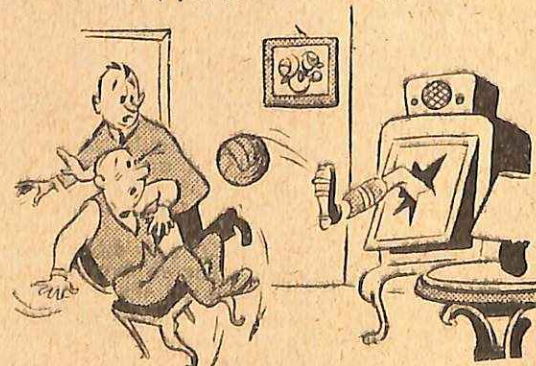
ΓΙΑ ΠΟΙΟΝ ΤΟ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ

— Σιγά, παιδί μου, και θα ξυπνήσης τη γάτα!

ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΙ ΣΤΟ ΣΙΝΕΜΑ

— Έδω ακριβώς ήρθαμε... Θέλεις τώρα να μείνουμε ακόμη για να δούμε το έργο;...

ΤΗΛΕΟΡΑΣΙΣ

— Τρομερό! Δες και βρήκεσαι μέσα στο γήπεδο.

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΖΑΚ ΛΑΪΟΝΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η Μαίρη Βίλιγκτον, σύζυγος Αμερικανού τραπεζίτη και θετή κόρη ενός Ινδού μαχαράτζα, κληρονομεί 1.000 εκατομμύρια δολάρια. Ο άνδρας της σχεδιάζει να την δολοφονήσει για να σφετερισθεί την κληρονομιά, κι αναθέτει το έγκλημα στον έμπιστο γραμματέα του Τζιμ Τόμας, που είναι και συμμορίτης της φασίστες συμμορίας του «Ματωμένου Χεριού». Αλλά η αντίπαλη συμμορία του «Σταχτιού Γαντιού» φυγαδεύει τη Μίρκα, κι ο Τόμας αναγκάζεται να μεταπηδήσει σ' αυτή τη συμμορία για να σώσει τη ζωή του. Ο Βίλιγκτον αναθέτει στον περίφημο ντέτεκτιβ Νάτ Πίνκερτον να ξαναβρεί τη γυναίκα του. Ο Τόμας τραυματίζει σοβαρά τον αστυνομικό, ριχνοντας πάνω του ένα βαρύ επιπλο. Ο «Αριθμός 47», αρχηγός του «Ματωμένου Χεριού», αναθέτει στο συμμορίτη Κουκ ν' αποτελειώσει τον πληγωμένο Πίνκερτον. Βρίσκει εξ άλλου κάποια Τζέννυ Μόρρις, που μοιάζει καταπληκτικά με τη Μίρκα, και συνεννοείται με το Βίλιγκτον να παίξει αυτή το ρόλο της γυναίκας του, για να πάρουν από την Τράπεζα τα 1.000 εκατομμύρια. Πραγματικά, πηγαίνουν κι οι δύο στην Τράπεζα. Ο διευθυντής, ξεγελασμένος από την ομοιότητα της Τζέννυ με τη Μίρκα, προθυμοποιείται να της δώσει τα εκατομμύρια. Τη στιγμή εκείνη του τηλεφωνεί ο Πίνκερτον, άμεσως όμως κρέμεται η τηλεφωνική γραμμή. Στο μεταξύ ο Κουκ σ' έχει προσληφθεί ως νοσοκόμος στην κλινική όπου νοσηλεύεται ο Πίνκερτον. Ο αστυνομικός ανακαλύπτει τους σκοπούς του και προσποιείται το νεκρό, για να τον ξεγελάσει. Έτσι, ειδοποιείται το «Ματωμένο Χέρι» πως πέθανε ο Πίνκερτον. Το μαθαίνει έισης και το «Σταχτιό Γάντι», επειδή όμως ο αρχηγός του αμφιβάλλει, στέλνει ανθρώπους του, που αρπάζουν το φέρετρό και διαπιστώνουν ότι ο νεκρός δεν είναι ο Πίνκερτον.

ΚΑ'

Είχαμε πη ότι ο καθηγητής Μπρούκμαν πήρε τον Πίνκερτον στο σπίτι του για να τον νοσηλεύσει. Η κατάσταση του ήταν πάντα σοβαρωτάτη, είχε δε επιδεινωθεί από την προσπάθεια αγώνια του κατά τις σιγί- μες του ψεύτικου θανάτου του. Ο Μπρούκμαν έδεσε πάλι τα τραύματά του, τούδωσε ένα τονωτικό και του συνέστησε άπολυτη ησυχία.

Το πρωί, ο Πίνκερτον νοιώθε τις δυνάμεις του ακραιότερες. Τα τραύματά του τον έμποδίζαν να κινηθεί, όχι όμως και να σκεφθεί. Και το συντέραςμα των σκέψεών του ήταν ότι η απαγωγή της Μίρκας, οι δολοφονικές αποπειρές εναντίον του, όλα είχαν σκοπό την άρ- ταγή των χιλίων εκατομμυρίων.

Πώς όμως θα ενεργούσαν οι κακούργοι; Ο Πίνκερτον δεν είχε στοιχεία που θα του επέτρεπαν να προβλέψει τις ενέργειές τους. Γιατί, μόλις είχε αναλάβει αυτή την υπόθεση, είχε τραυματισθεί από το πέσιμο του επίπλου.

«Οπωσδήποτε — σκέφθηκε — πρέπει να ειδοποιήσω την Τράπεζα, για να μη παραδώσουν τα εκατομμύρια σε κανένα, ούτε και στην ίδια τη Μίρκα Βίλιγκτον».

Παρακάλεσε λοιπόν ένα υπηρέτη να σπρώξει το μικρό κρεβάτι του ως το τηλεφώνιο που βρισκόταν στο διπλανό δωμάτιο. Πήρε την «Τράπεζα των Δύο Κόσμων», ζήτησε το διευθυντή και του ανακοίνωσε την ταυτότητά του. Καθώς όμως άταυτοχέζε να του λέει κατόπιν να προ- σέξ, άκουσε ένα ξερό κράτο και κατάλαβε ότι είχαν κώφει το σύρμα του τηλεφώνου.

Προφανώς, οι συμμορίτες είχαν ανακαλύψει πως βρισκόταν στο σπίτι του καθηγητού κι' επέβλεπαν την τηλεφωνική γραμμή.

—Ανάθεμα! φώναξε ο ντέτεκτιβ. Στοιχηματίζω ότι αυτή τη στιγμή, οι κατεργαρέοι του «Ματωμένου Χεριού» είναι μαζονταί να βάλουν χέρι στα χίλια εκατομμύρια! Πραγματι-

4ον —Ότε λοιπόν δεν πέθανε ο Νάτ Πίνκερτον; Άλλον έβαλαν στο φέρετρο;

Φώτισε κι' αυτός με το φανάρι του το νεκρό για να βεβαιωθεί.

—Πραγματικά, δεν είναι ο Πίνκερτον! πρόσθεσε. Πρέπει να ειδοποιήσω άμεσα τον Αριθμό 47.

Κι' ο συμμορίτης αυτός του «Ματωμένου Χεριού» άπομακρύνθηκε τρέχοντας.

Έτσι, κι' οι δύο αντίπαλες συμμορίες ήσαν σε λίγο πώς ο τρομερός διώκτης τους, ο Νάτ Πίνκερτον, δεν είχε πεθά- νει.

κή ληστεία, μέρα μεσημέρι!... Ω, πρέπει να την προλάβω με κάθε θυσία!

Κάλεσε πάλι τον υπηρέτη και του είπε:

—Είναι ανάγκη να τρέξω άμεσα μ' ένα αυτοκίνητο στην «Τράπεζα των Δύο Κόσμων».

Θα ζητήσει το διευθυντή της. Μά δεν θα μ' αφήσουν να το δω, κύριε, παρατήρησε ο υπηρέτης ριχνοντας μια ματιά στο πενιχρό ντύσιμό του.

—Θα σ' αφήσουν. Δός μου έδω το πορτοφόλι μου...

Ο Πίνκερτον πήρε ένα μπλιέτο του, έγραψε μερικές λέξεις και τόνισε σ' ένα φάκελλο, με τ' όνομα του διευθυν- τού της Τραπεζής.

—Πάρε αυτό... είπε στον υπηρέτη. Μόλις ο διευθυντής διαβάσει αυτά που του γράφω, θα σε δεχθεί άμεσα. Θα του πης τότε πως πρέπει να μη φύγ, να με περιμένει στο γραφείο του. Πρόκειται, πές του, για μια σοβαρωτάτη υπόθεση. Κατάλα- δες;

—Μάλιστα κύριε Πίνκερτον. Μά... θάρθετε και σεις;

—Ναι, σέ λίγο.

—Κύριε Πίνκερτον! Μ' αυτά που κάνετε, κινδυνεύει η ζωή σας!

—Καλύτερα να χάσω τη ζωή μου, παρά τη φήμη μου. Πριν φύγ, στείλε μου κάποιον για να με βοηθήσει και να με συνο- δέψι ως την Τράπεζα.

Ο υπηρέτης δεν τόλμησε να φέρη άλλη αντίρρηση. Σε λίγο, μπήκε ένας συνδεδεμένος του και βοήθησε τον Πίνκερτον να ντυ- θεί, σε 5 λεπτά της ώρας.

Σε λίγο, το αυτοκίνητο του καθηγητού πηγαινε ληστείας στην «Τράπεζα των Δύο Κόσμων» το ντέτεκτιβ και τον υπηρέτη που τον συνόδευε.

ΚΒ'

Είπαμε πως ο ταμίας της Τραπεζής έφερε τη σιδερένια κασετίνα με τα χίλια εκατομ- μύρια. Η κοίσιμη στιγμή πλη- σίαζε!

Ο Βίλιγκτον νόμιζε πως τον άρπαξε από τον ώμο το σιδε- ρένιο χέρι του ντέτεκτ.6.. Εύ-

Η Τζέννυ Μόρρις είπε στον ταμιά, με άταραξία αληθινά ά- ξιοθαύμαστη:

—Σας παρακαλώ, κύριε Κά- μετε γρήγορα. Βιάζομαι.

—Δεν θα σας καθυστερήσου- με περισσότερο από πέντε λε- πτά, κυρία.

Ο διευθυντής υπαγόρευσε στον ταμιά την απόδειξη παρα- λαβής, που θα υπέγραφε η ψευ- το-Μίρκα. Μόλις είχε τελειώσει, ένας κλητήρας τούφερε ένα φα- κελλο.

—Είναι έπειγον κύριε διευ- θυντά, του είπε.

Ο διευθυντής τον άνοιξε, έ- δωσε από μέσα ένα κάρτα και διάβασε:

«Νάτ Πίνκερτον — Αστυνο- μικός. — Παρακαλώ τον κ δι- ευθυντή της «Τραπεζής των Δύο Κόσμων» να δεχθεί άμεσα για μια σύντομη άκρόασι τον επι- φέροντα. Πρόκειται για μια ύ- ποθεσι σοβαρά και επείγουσα».

—Που είναι ο άνθρωπος που- φερε αυτό το γράμμα; ρώτησε ο διευθυντής τον κλητήρα.

—Περιμένει έξω.

—Καλά, έρχομαι άμεσα. Ζήτησε συγγνώμην από το γραφείο. Ο Νέλσον, ο υπηρέ- της της κλινικής του Μπρούκ- μαν, τον περίμενε στο κώλ.

—Σύ εφες το γράμμα; του είπε ο διευθυντής. Τι τρέχει;

—Ο κ. Νάτ Πίνκερτον σας παρακαλεί να τον περιμένετε. Σ' ένα τέταρτο το πολύ θα βρι- σκετ' εδώ. Ξερετε, είναι τραυ- ματισμένος σοβαρά, αυτό όμως δεν θα τον έμποδισή νασθή.

—Καλά, θα τον περιμένω. Κι' ο διευθυντής ξεναμήθηκε στο γραφείο του. Ο Βίλιγκτον κι' η Τζέννυ τον κούταξαν έ- ρωτηματικά.

—Πρέπει να συμβαίνει κάτι πολύ σοβαρό, τους είπε. Ο Νάτ Πίνκερτον μου παράγγειλε να τον περιμένω. Σ' ένα τέταρτο της ώρας, θα βρίσκεται εδώ.

Ο Βίλιγκτον νόμιζε πως τον άρπαξε από τον ώμο το σιδε- ρένιο χέρι του ντέτεκτ.6.. Εύ-

Μυριέδες ιστορίες

Τό «πάδημα» του γαλατά!..

Ο κύριος Ευθύμιος γιόρταζε την επέτειο του γάμου του κι' αποφάσισε να διασκεδάσει τη συμβία του.

Την πήγε λοιπόν, στο θέατρο, και κατόπιν συνέχισαν το γλέντι τους σ' ένα νυχτερινό κοσμικό κέντρο.

Κατέληξαν δε να υφίστανται στο σπίτι τους τα εφημερώματα. Όταν όμως, έφεξε για καλά, χτύπησε το κουδούνι της πόρ- τας. Μά κι' οι δύο τους κοιμόντουσαν βαθειά. Τη δεύτερη φο- ρά ωστόσο που χτύπησε το κουδούνι, ξύπνησε ο κύριος Ευ- θύμιος.

—Θα είναι ο γαλατάς, συλλογίστηκε... Η γυναίκα μου είναι κουρασμένη από το χτεσινό γλέντι. Άς μην την ξυπνη- σω. Άς σηκωθεί εγώ να πάρω το γάλα...

Πετάχτηκε από το κρεβάτι κι' έπειδή δεν μπορούσε να βρή τη ρούπα του, πήρε και φόρεσε το κιμονό της γυναίκας του με τα φανταχτερά στολίσια.

Όταν άνοιξε την πόρτα ο κύριος Ευθύμιος, ο γαλατάς του έδωσε γρήγορα τα δυο μπουκάλια με το γάλα και βιαστικά τον... φίλησε!

Ξαφνιασμένος από την επίθεση αυτή ο κύριος Ευθύμιος έ- κλεισε την πόρτα κι' άρχισε να γελάει νευρικά.

—Τι έχεις και γελάς έτσι; του φώναξε από την κρεβατο- κάμαρα η γυναίκα του που είχε ξυπνήσει στο μεταξύ.

—Γελάω, βρε γυναίκα, γιατί ο γαλατάς έκανε μια γκάφα πρώτης! της απάντησε. Με είδε στο θάμνο φως της εισόδου με το κιμονό σου και, μαζί με τα δυο μπουκάλια του γάλα, μούδωσε κι' ένα φίλ!... Φαίνεται, λοιπόν, ότι η γυναίκα του φορούσε ίδιο κιμονό με το δικό σου!...

Κι' εξακολουθούσε να γελάει με το... πάδημα του γαλατά!...

Κυρία μου..

Τι είναι το πιο απαραίτητο είδος της τουαλέτας σας;

Η Σερδιέτ υγιείας ΚΑΜΕΛΙΑ, γιατί μόνον αυτή θα σας εξασφαλίσει:

Υγεία, Καθαριότητα, Άνεση, Θερμότητα εμφάνισις κι εμπιστοσύνη στον εαυτό σας... Όλα αυτά τα επιτυγχάνετε με ένα όμορφο μνηστικό έξοδο.

Ζητείστε τη μάρκα

Αντίστοιχο Έξοδο
ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΤΚΡΙΠΗ, ΝΙΚΗΣ 9
ΑΘΗΝΑ

τυχώς βρισκόταν στο βάθος του γραφείου κι έτσι δεν πρόσεξε κανείς την ταραχή του.

Η Τζέννυ Μέρρις φοβήθηκε, μα δεν έχασε τη νευραλμία της.

— Αυτό δεν μας εμποδίζει να τελειώσουμε τη δουλειά μας, είπε.

— Κάθε άλλο! Λάβετε την καλωσύνη να υπογράψετε το έγγραφο παραλαβής της κασετίνας με τα κοσμήματα αφού πρώτα βεβαιώσετε πως είναι αθικτές οι σφραγίδες της.

Η Τζέννυ υπέγραψε... είχε εξασκηθεί άλλωστε επί δυό ώρες στην απομίμηση της υπογραφής της Μίρκας Βίλιγκτον. Ύστερα έβαλε την υπογραφή του κι' ο Βίλιγκτον.

— Ο κλητήρας θα μεταφέρει την κασετίνα στο αυτοκίνητό σας, είπε ο διευθυντής. Έπιζω, κυρία μου, πως δεν θα σταματήσουν οι συναλλαγές σας με την Τράπεζα μας. Σας θεωρώ ως την καλύτερη πελάτισσά μας.

Και συνάδεδε τη Τζέννυ ως την πόρτα του γραφείου του. Ο Βίλιγκτον είχε προηγήσει. Άνυπομονούσε να φύγει απ' την Τράπεζα, γιατί φοβόταν μήπως φτάσει ο Πίνκερτον, από στιγμή σε στιγμή.

Οι δυο «σύζυγοι» έμειναν μόνοι στον προθάλαμο. Ο Βίλιγκτον κτύπησε απ' το παράθυρο στο δρόμο.

— Δεν φαίνεται τίποτε το ύποπτο, δήλωσε. Άς φύγουμε το γρηγορότερο, πριν έλθει ο διευθυντής. Ο διευθυντής Πίνκερτον!

Κατέβηκαν τη σκάλα και βρέθηκαν στο δρόμο. Ο Βίλιγκτον φρόντισε για την τοποθέτηση της κασετίνας μες στ' αυτοκίνητό του. Βοήθησε τη Τζέννυ ν' ανεβεί, κόλλησε δίπλα της και είπε στο σωφό:

— Δρόμο! Άνοιξε όλη την ταχύτητα!

Πραγματικά, τ' αυτοκίνητο με τα εκατομμύρια του μαχαράγια ξεκίνησε κι' απομακρύνθηκε ολοταχώς τη στιγμή ακριβώς που εν' άλλο σταμάτωσε έξω απ' την Τράπεζα...

Απ' αυτό κατέβηκε με κόπο

ο Νατ Πίνκερτον, εξαντλημένος και με τους επιδέσμούς πάντοτε. Μπήκε στην Τράπεζα και ζήτησε να δει άμεσα το διευθυντή.

— Θάνατο λίγο δύσκολο! του είπε ένας υπάλληλος. Είναι απασχολημένος αυτή τη στιγμή με τους Βίλιγκτον.

— Με ποιους; ρώτησε κατάπληκτος ο ντετέκτιβ.

— Με τον τραπεζίτη Ουίλ Βίλιγκτον και την κυρία του.

— Διάβολο! φώναξε ο Πίνκερτον. Ένας λόγος παραπάνω για να με δεχθώ άμεσως...

Ο υπάλληλος ρώτησε τότε κάποιο συνάδελφό του, που περνούσε από κοντά του:

— Ε. Γκράουμπερ, τελείωσε ο διευθυντής;

— Ναί. Έφυγαν οι Βίλιγκτον, προ τριών λεπτών της ώρας.

— Έφυγαν;... Βόησε ο Πίνκερτον. Οδηγήστε με άμεσα στο διευθυντή σας! Είμαι ο αστυνομικός Νατ Πίνκερτον!

Γρήγορα, γρήγορα!... Όταν ο διευθυντής της Τράπεζας είδε τον αστυνομικό σ', αυτά τα χάλια, φώναξε:

— Θεέ μου! Τι πάθατε, κύριε Πίνκερτον;

Ο ντετέκτιβ ζήτησε απ' τους υπαλλήλους να τον αφήσουν μόνο με το διευθυντή.

— Ήταν εδώ ο τραπεζίτης Βίλιγκτον; τον ρώτησε ύστερα.

— Μάλιστα. Μαζί με την κυρία του.

— Τη γυναίκα του; Την πραγματική γυναίκα του;

— Μα βέβαια! Τι σημαίνουν αυτές οι ερωτήσεις σας, κ. Πίνκερτον;

— Και τί ήθελαν;

— Παραέλασαν τα χίλια εκατομμύρια του μαχαράγια της Λαχώρας.

— Άνθεμα! Μου φαίνεται πως την πάθατε... Ξέρετε προσωπικά την Μίρκα Βίλιγκτον;

— Πολύ καλά μάλιστα.

— Κι' είσατε βέβαιος πως αυτή που ήθε εδω ήταν η ίδια;

— Βεβαίως.

— Περίεργο!... Η γυναίκα του Βίλιγκτον δραπέτευσε προχθές τα μεσάνυχτα απ' τη συζυγική στέγη. Χθες το πρωί, δεν βρισκόταν εκεί. Κι' ο άντρας της με κάλεσε, για να μου αναθέσει να την ξαναβρω. Δεν πρόλαβα όμως να κάνω τίποτε, γιατί έπεσε πάνω μου ένα βαρύ έπιπλο και με τραυμάτισε...

Τώρα μου λέτε πως ο Βίλιγκτον ήταν εδώ με τη γυναίκα του...

— Ίσως να μετάνιωσε και να ξαναγύρισε στον άντρα της.

— Το εύχομαι... Όσο, δεν θα ήσυχάζω, αν δεν επισκεφθώ το Βίλιγκτον. Αυτός θα με πληροφορήσει...

Πάνω στο τραπεζείο βρισκόταν ακόμη η απόδειξη παραλαβής της κασετίνας. Ο διευθυντής την έδειξε στον Πίνκερτον. Έκείνος εξέτασε την υπογραφή.

— Είσατε βέβαιος πως είναι της κ. Βίλιγκτον; ρώτησε.

— Βεβαίως. Την ξέρω καλά.

— Πολύ καλά, πείθομαι στα λόγια σας... κι' εύχομαι να μη διαψευσθώ.

Τη στιγμή εκείνη κουδούνισε το τηλέφωνο. Ο διευθυντής σηκώσε το ακουστικό.

— Είσατε ο διευθυντής της Τράπεζας των Δύο Κόσμων;

ρώτησε μια δροσερή γυναικεία φωνή.

— Ο ίδιος. Με ποιαν έχω την τιμή να μιλώ;

— Δεν αναγνωρίσατε τη φωνή μου. Είμαι η κ. Μίρκα Βίλιγκτον.

— Μπρά! Έσείς!... Τι σας συμβαίνει; Μήπως ξεχάσατε τίποτε εδώ;

— Δεν σας καταλαβαίνω...

— Σας ρώτησα μήπως ξεχάσατε τίποτε στο γραφείο μου, όπου βρισκόσαστε προ ολίγου.

— Εγώ, στο γραφείο σας;...

— Ναί, σεις κι' ο κύριος Βίλιγκτον.

— Σας εξαπάτησαν, κ. διευθυντή. Εγώ έχω τρεις μήνες ναρβώ στην Τράπεζα σας.

Κρύος ιδρώτας έβρεξε το μέτωπο του διευθυντού. Κτύπησε τον Πίνκερτον και τον είδε να χαμογέλει ειρωνικά.

— Για το Θεό, κυρία Βίλιγκτον! είτε με φωνή τρεμουλιαστή. Μήπως άστειευσε μαζί μου;

— Ν' άστειευθώ; Πώς πιστεύατε τέτοιο πράγμα;

— Δεν ήρθατε σήμερα στο γραφείο μου, κατά τις 10;

— Όχι, όχι! Τι να κάνω στο γραφείο σας;

— Ηρθατε... και παραλάβετε τα χίλια εκατομμύρια!

— Τώρα αρχίζω να πιστεύω πως άστειευσε σεις μαζί μου!

— Πρόφερε με θυμό η φωνή της νέας γυναίκας. Πέσατε θυμά επιτηδεύων άπαιτώνων! Δεν παρελάβα εγώ τα εκατομμύρια.

Σας τράκλεψαν! Ένας απ' τους δρόστες θάνατι κι' ο πρώην σύζυγός μου. Λέω «πρώην», γιατί εγκατέλειψα όριστικά τη συζυγική στέγη. Η ζωή μου ήταν ανυπόφορη εκεί μέσα...

Έφυγα με τον Ίνδο πρίγκηπα που ά-

γαπούσα απ' τα παιδικά μου χρόνια.

— Άν με χρειαστήτε, θα με βρείτε στον αριθμό 23 της Πέμπτης Λεωφόρου. Κρατήσατε τη διεύθυνσή μου κι' είδοποίησα την άστυνομία.

Ο διευθυντής έκλεισε το τηλέφωνο και γύρισε στον Πίνκερτον.

— Είχατε δίκιο! του είπε. Η άλλη διευθυντής Βίλιγκτον βρίσκεται στον αριθμό 23 της Πέμπτης Λεωφόρου...

Τέτοια τρομακτική κλοπή μες στην Τράπεζά μας!... Χαθήκαμε, καταστραφήκαμε!... Θα μας βοηθήσει, κ. Πίνκερτον; Ο άνακα- λυψετε τους κλέφτες;

Ο Πίνκερτον κούνησε το κεφάλι του κι' απάντησε:

— Τους ξέρω, κ. διευθυντή. Φαινομενικά, είναι ο Βίλιγκτον. Πίσω απ' αυτόν όμως κρύβεται το «Ματωμένο Χέρι» ή τρομερή αυτή συμμορία ή πανταχού παρούσα, που εργάζεται συστηματικά, έπιστημονικά, και ξεφυγει πάντα απ' τις καταδιώξεις μας.

— Ω, Θεέ μου! Και τί θα γίνει τώρα;

— Θα κυνηγήσω πάλι το «Ματωμένο Χέρι», μόλις μπορέσω να σταθώ στα πόδια μου.

— Έχασα το πρώτο παιχνίδι, δεν άπαιτιζόμαι όμως για το δεύτερο. Άρκει μόνο να γίνω καλά, να μπορέσω να μεταχειρισθώ ελεύθερα τα χείρα και τα πόδια μου. Και τότε... σας δίνω το λόγο μου πως το «Ματωμένο Χέρι», δεν θα καλοτηράσει μαζί μου!

Φεύγοντας απ' την Τράπεζα, ο ντετέκτιβ έλεγε με το νου του:

«Το «Ματωμένο Χέρι» κέρδισε, αλλά το «Σταχτί Γάντι» έχασε σ' αυτό το παιχνίδι... Μια και βρισκόμαστε εμπόλεμοι κατάστασι μεταξύ τους αυτές οι δυο συμμορίες, πρέπει να επωφεληθώ εγώ!»

Η κλοπή των χιλίων εκατομμυρίων άναστάτωσε τη Ν. Υ. Κόσμων. Η «Τράπεζα των Δύο Κόσμων» έπαθε ένα φοβερό κλονισμό και κινδύνευε να χρεωκοπήσει. Η έπιστημη άστυνομία άνέκρινε την άληθινή Μίρκα άλλα δίχως κανένα όφελος.

Στο μεταξύ, ο Πίνκερτον νοσηλεύονταν απ' την καθηγητή Μπρούκμαν και κατέστρωσε τα σχέδιά του.

Ο Τόμας είχε αποφυλακισθεί γιατί το είχε ζητήσει κάποιος κ. Άμδρόσιος Γκρούμ, που παρουσάσθηκε στην άστυνομία ως διευθυντής της Τραπεζής του Καναδά.

Οι Νεοϋρκέζοι σχολίαζαν την καταπληκτική ιστορία, και δεν ήταν λίγοι εκείνοι που κατηγορούσαν για άνικανότητα την άμερικανική άστυνομία άσυνιστούσαν να προσκληθεί άσπλην τον Άγγλία ο περίφημος Σέρλοκ Χόλμς, για να εξοντώσθ το «Ματωμένο Χέρι».

— Άς περιμένουμε να γίνει καλά ο Νατ Πίνκερτον, παρατηρούσαν άλλοι. Αυτός δεν θ' άφίση τα πράγματα έτσι...

ΚΓ'

Τ' αυτοκίνητο με το Βίλιγκτον, τη Τζέννυ Μέρρις και τα χίλια εκατομμύρια είχε βγεί απ' τη Νέα Υόρκη κι' έτρεχε με ιλιγγιώδη ταχύτητα στον έσοχό κ. δρόμο που οδηγούσε στους καταρράκτες του Νιαγάρα.

Ο Βίλιγκτον είχε ξαναβρή ύλα το θάρρος, την ψυχραιμία και το θράσος του ξεχνώντας τον Πίνκερτον κι' άδιαφορώντας

για την άστυνομία που θα τους κυνηγούσε, κτύπησε πάλι με θαυμασμό και πόθο τη Τζέννυ Μέρρις.

— Τί άνόητη που είσαι. Τη στιγμή που ή άπάνθρωπη και σκληρή αυτή συμμορία θ' επικρατούσε πώς μπορεί να προβεί σ' έπικινδύνες άποκαλύψεις θα σπεύσει να σ' εξοντώσει.

— Δεν το πιστεύω... Τέλος πάντων, προχώρα! Πού θες να καταλήξεις;

Ο Βίλιγκτον έδειξε την κασετίνα με τα εκατομμύρια και είπε:

— Έδώ μέσα βρίσκονται χίλια εκατομμύρια... όλα δικά μου! Έλα να τα μοιραστούμε, να τα γλεντήσουμε μαζί! Είσαι άραία, είσαι γόσησα, υ' άρέσεις. Θα σε κάμω την ευτυχέστερη γυναίκα του κόσμου!

— Τί άφελος που είσαι! Ξεχνάς λοιπόν το «Ματωμένο Χέρι»;

— Όχι δεν το ξεχνάω. Άλλα θα φύγουμε μακριά, θ' άλλαξουμε όνόματα κι' έτσι δεν θα μπορέσει κανείς να μας άνακαλύψει.

— Θα δεχόμουν τις προτάσεις σου, αγαπητέ μου, αν ήμουν βεβαία πως είσαι σε θέση να τις πραγματοποιήσεις. Δυστυχώς όμως, έχω λόγους να πιστεύω πως δεν θα διαρκέσει πολύ αυτή η ευτυχία που όνειροπολείς για τους δυο μας.

— Κάνεις λάθος, Τζέννυ! Θα πεισθεις σε λίγο ότι κανείς λάθος.

— Καλά. Άν πεισθώ, τότε θα δεχθώ τις προτάσεις σου.

— Άς είναι. Μου φτάνει αυτή η συγκρατηθεί σου υπό όρους. Γιατί μου δίνει το δικαίωμα να πιστέψω πως, απ' τη στιγμή αυτή, είσαι δική μου.

ΟΙ ΓΝΩΡΙΖΟΝΤΕΣ τί, σχετικόν διά την αίκογένειαν Κωνσταντίνου και Λευκοθέας Κουρτσίδου, μετά των τέκνων των Έλισάβετ, Ιωάννου, Παναγιώτου και Άνθούλας, καταγομένη έκ Πότι (Ρωσίας) να είδοποιήσουν την Καν Μαρίκα Μανυλάκου, δδς Άτταλείας 13 (Πάρ. Δερτινύ) Άθηναι.

— Άθλιε! βόησε η νέα γυναίκα. Παιζεις πολύ άσχημο παιχνίδι...

— Ναί, άλλα κέρδισα την πρώτη παρτίδα... Είμαι εξυπνότερος απ' τους συμμορίτες του «Ματωμένου Χεριού». Ξέρω πως εκεί που με περιμένουν τώρα, μούχουν στήσιε παγίδα. Με μεταχειρίσθηκαν ως όργανό τους, για να πάρουν τα χίλια εκατομμύρια. Εγώ προσποιήθηκα πως τους πιστεύω, γιατί χρειαζόμουν τη βοήθειά τους. Τώρα όμως που πήρα τα εκατομμύρια, τα κρατώ για μένα.

Και, σημειδύοντας τη Τζέννυ με το δεξόλδερ του, πρόσθεσε:

— Άν κινήθεις, αν φωνάξεις, άς έπιχειρήσεις να μου ξεφυγεις, σου πετάω τα μυαλά!

Η Τζέννυ Μέρρις ήταν γυναίκα πρακτική. Κατάλαβε πως βρισκόταν για την ώρα στην έδρα του Βίλιγκτον ύποταχθηκε και ψιθύρισε:

— Καλά! Κάμε ό,τι θέλεις. Υποκύπτω στην τύχη μου.

— Θάνατο ήλπιε η τύχη σου, Τζέννυ... αν προσέξεις στα λόγια μου.

Η νέα γυναίκα άνασκήκωσε άδιαφορα τους ώμους της κι' απάντησε:

— Λέγε. Σ' άκούω... Μήπως μπορώ άλλωστε να κάνω άλλα;

ΚΔ'

— Τί ήσουν πριν, Τζέννυ; άρχισε ο Βίλιγκτον. Μια γυναικούλα άσπληνη. Τώρα είσαι μια κλέφτρα, που θα πιστώσει όρα η γρήγορα. Άν ήγ κα- ταδιώξη ο Πίνκερτον, θ' άνα-

καλύψη τα ίχνη μας και θα μας συλλάβει.

— Έσένα ίσως. Όχι όμως και μένα. Με προστατεύει το «Ματωμένο Χέρι».

— Τί άνόητη που είσαι. Τη στιγμή που ή άπάνθρωπη και σκληρή αυτή συμμορία θ' επικρατούσε πώς μπορεί να προβεί σ' έπικινδύνες άποκαλύψεις θα σπεύσει να σ' εξοντώσει.

— Δεν το πιστεύω... Τέλος πάντων, προχώρα! Πού θες να καταλήξεις;

Ο Βίλιγκτον έδειξε την κασετίνα με τα εκατομμύρια και είπε:

— Έδώ μέσα βρίσκονται χίλια εκατομμύρια... όλα δικά μου! Έλα να τα μοιραστούμε, να τα γλεντήσουμε μαζί! Είσαι άραία, είσαι γόσησα, υ' άρέσεις. Θα σε κάμω την ευτυχέστερη γυναίκα του κόσμου!

— Τί άφελος που είσαι! Ξεχνάς λοιπόν το «Ματωμένο Χέρι»;

— Όχι δεν το ξεχνάω. Άλλα θα φύγουμε μακριά, θ' άλλαξουμε όνόματα κι' έτσι δεν θα μπορέσει κανείς να μας άνακαλύψει.

— Θα δεχόμουν τις προτάσεις σου, αγαπητέ μου, αν ήμουν βεβαία πως είσαι σε θέση να τις πραγματοποιήσεις. Δυστυχώς όμως, έχω λόγους να πιστεύω πως δεν θα διαρκέσει πολύ αυτή η ευτυχία που όνειροπολείς για τους δυο μας.

— Κάνεις λάθος, Τζέννυ! Θα πεισθεις σε λίγο ότι κανείς λάθος.

— Καλά. Άν πεισθώ, τότε θα δεχθώ τις προτάσεις σου.

— Άς είναι. Μου φτάνει αυτή η συγκρατηθεί σου υπό όρους. Γιατί μου δίνει το δικαίωμα να πιστέψω πως, απ' τη στιγμή αυτή, είσαι δική μου.

ΟΙ ΓΝΩΡΙΖΟΝΤΕΣ τί, σχετικόν διά την αίκογένειαν Κωνσταντίνου και Λευκοθέας Κουρτσίδου, μετά των τέκνων των Έλισάβετ, Ιωάννου, Παναγιώτου και Άνθούλας, καταγομένη έκ Πότι (Ρωσίας) να είδοποιήσουν την Καν Μαρίκα Μανυλάκου, δδς Άτταλείας 13 (Πάρ. Δερτινύ) Άθηναι.

— Άθλιε! βόησε η νέα γυναίκα. Παιζεις πολύ άσχημο παιχνίδι...

— Ναί, άλλα κέρδισα την πρώτη παρτίδα... Είμαι εξυπνότερος απ' τους συμμορίτες του «Ματωμένου Χεριού». Ξέρω πως εκεί που με περιμένουν τώρα, μούχουν στήσιε παγίδα. Με μεταχειρίσθηκαν ως όργανό τους, για να πάρουν τα χίλια εκατομμύρια. Εγώ προσποιήθηκα πως τους πιστεύω, γιατί χρειαζόμουν τη βοήθειά τους. Τώρα όμως που πήρα τα εκατομμύρια, τα κρατώ για μένα.

Και, σημειδύοντας τη Τζέννυ με το δεξόλδερ του, πρόσθεσε:

— Άν κινήθεις, αν φωνάξεις, άς έπιχειρήσεις να μου ξεφυγεις, σου πετάω τα μυαλά!

Η Τζέννυ Μέρρις ήταν γυναίκα πρακτική. Κατάλαβε πως βρισκόταν για την ώρα στην έδρα του Βίλιγκτον ύποταχθηκε και ψιθύρισε:

— Καλά! Κάμε ό,τι θέλεις. Υποκύπτω στην τύχη μου.

— Θάνατο ήλπιε η τύχη σου, Τζέννυ... αν προσέξεις στα λόγια μου.

Η νέα γυναίκα άνασκήκωσε άδιαφορα τους ώμους της κι' απάντησε:

— Λέγε. Σ' άκούω... Μήπως μπορώ άλλωστε να κάνω άλλα;

ΚΔ'

— Τί ήσουν πριν, Τζέννυ; άρχισε ο Βίλιγκτον. Μια γυναικούλα άσπληνη. Τώρα είσαι μια κλέφτρα, που θα πιστώσει όρα η γρήγορα. Άν ήγ κα- ταδιώξη ο Πίνκερτον, θ' άνα-

Η Τζέννυ χαμογέλασε. Δίχως ν' άπαντήση.

— Πλησιάζουμε; ρώτησε ο Βίλιγκτον το σωφό του.

— Σε πέντε λεπτά φτάνουμε. Σε πέντε λεπτά, Τζέννυ, θα πεισθής πως είμαι ικανότερος απ' το «Ματωμένο Χέρι».

Τ' αυτοκίνητο συνέχισε το τραλλό τρέξιμό του και σταμάτησε σε λίγο μπροστά σε μια γραφική βίλλιστα.

— Φτάσαμε, κύριε, είπε ο σωφό.

— Φαίνεται κανείς;

— Όχι.

— Όρα! Άς κατεβούμε. Ο Βίλιγκτον κι' η Τζέννυ κατέβηκαν απ' τ' αυτοκίνητο.

Ο κηπουρός, που φύλαγε το σπίτι, βγήκε να τους υποδεχθεί. Και βρήκε την ευκαιρία να πλησιάσει κρυφά τη Τζέννυ, να της δώσει ένα μαχαίρι, και να της ψιθύριση:

— Σε μισή ώρα, το «Ματωμένο Χέρι» θα βρίσκεται εδώ.

Τα μάτια της νέας γυναίκας άστράψαν, κι' άκολούθησε το Βίλιγκτον μέσα στο σπίτι.

Ο Βίλιγκτον άδύχησε τη Τζέννυ σ' ένα μικρό και κομψό σαλονάκι.

— Θα μείνουμε εδώ ένα τέταρτο, για να ξεκουραστούμε, της είπε. Ο σωφό θα καθαρίσει τ' αυτοκίνητο, θα πάρη βενζίνη. Ύστερα θα ξαναφύγουμε.

— Ένα τέταρτο! Και το «Ματωμένο Χέρι» θα έφτανε σε μισή ώρα...

— Έπρεπε λοιπόν να κρατήσει η Τζέννυ περισσότερο εκεί το Βίλιγκτον. Δεν θα δυσκολευόταν να το κατορθώσει...

Ξαπλώθηκε σ' ένα καναπέ σε στάσι προκλητική, κτύπησε το Βίλιγκτον με μάτια μισόκλειστα και είπε:

— Ξέρετε κάτι; Άπό σ-ι-γ-ι-μ-ή σε στιγμή, σε βρήκα διαφορετικό!

— Άηλαδύ!

— Σε νόμιζα για ένα άσπληνο κι' άνόητο άνθρωπάκο, που δέχθηκε να γίνη όργανο του «Ματωμένου Χεριού». Άφ' ότου όμως άποφάσισες ν' άψήφησης και να κλέψεις την τρομερή αυτή συμμορία, έξετίμησα την τολμή σου και την επιτηδεύσητά σου.

Ύστερα, η έκτιμηση μου διπλασιάσθηκε, όταν έδειξες πως είσαι άντρας... όταν μου έπέδειξες τη βελήση σου, με το πιστόλι στο χέρι. Άρχισα τότε να σε θαυμάζω. Κι' ο θαυμασμός μεταβάλλεται εύκολα σ' άγάπη.

— Τζέννυ! Άραία μου Τζέννυ!...

— Δεν λέω πως σ' άγάπησα κι' όλας... Όστόσο, δεν θα με δυσχερατούσε αν τόφερνε η τύχη να ήσως μαζί σου...

— Ναί, Τζέννυ μου, θα ζήσουμε μαζί!

— Το εύχομαι. Ουίλ! Άδωσε μου τώρα ένα τσιγάρο...

Ο Βίλιγκτον πήρε ένα τσιγάρο, τόβαλε στο στόμα της Τζέννυ, της έδωσε ν' άναψή και βέλησε ύστερα ν' απομακρυνθί.

— Δεν θα με φιλήσεις λοιπόν; του ψιθύρισε εκείνη προκλητικά.

Ο Βίλιγκτον έσκυψε, την άγκάλιασε με παραφορά και τη φιλήσε πολλές φορές, ώπου του άπομακρύνε εκείνη και του είπε:

— Φτάνει. Ουίλ! Κάθετε τώρα φρόνιμα, κι' άς κουβεντιάσουμε. Είσαι βέβαιος πως το

— Φτάνει. Ουίλ! Κάθετε τώρα φρόνιμα, κι' άς κουβεντιάσουμε. Είσαι βέβαιος πως το

— Φτάνει. Ουίλ! Κάθετε τώρα φρόνιμα, κι' άς κουβεντιάσουμε. Είσαι βέβαιος πως το

— Φτάνει. Ουίλ! Κάθετε τώρα φρόνιμα, κι' άς κουβεντιάσουμε. Είσαι βέβαιος πως το

— Φτάνει. Ουίλ! Κάθετε τώρα φρόνιμα, κι' άς κουβεντιάσουμε. Είσαι βέβαιος πως το

ΝΑ Η ΠΟΥΔΡΑ ΣΑΣ.

Οι 10 άποχώσεις της πούδρας Takalon Fascination έχουν διαλεκτή με το χρομακίμο. Το δικό σας χρώμα, αυτό που πηγαινει στο δέρμα σας, στο χρώμα των μαλλιών σας και των ματιών σας, έλκεται μετ' αυτών των άποχωρών. Η πούδρα Takalon Fascination είναι εξαιρεμένη, γοητευτικά άρωματισμένη και τόσο φινι, που δεν θα φανεί ποτέ μακιγιάζ. Κρατεί πολύ καλά και δεν ελκεται άποχωρήσει να έλκετε πούδρα όλη την ώρα.

Οι ηρωίδες της Έφτασίας

Τα στραπάτσο

Ένας ξάδερφος τ'ο Έφτασίας τη μέρα του γάμου του, όταν γύριζε απ' την εκκλησία τράκαρε με το αυτοκίνητό του σ' ένα φορτηγό, κι' η φύση απ' την τρομάρα τον ήχασε την φωνή της! Ο φόβος κάπνισε κάτι τέτοια μεγάλα στραπάτσο.

— Μωρέ ξάδερφε, τούλεγε η Έφτασία, ήσουν κιμετλής, γιατί όπας είσαι βαρετός και λιγομίλητος αυτό στον ούρανό το γύρευες και στη γη το βρήκες. Πραγματικά σε κά-θε ευκαιρία δεν ξεχνούσε να του εκθειάζει την ήσυχία του σπιτιού του. Μιά μέρα όμως ο ξάδερφος είδε στο ταμπάνι του σαλονιού του ένα αποτσίγαρο και με μεγάλη άγωνία τ'ο είπε:

— Έφτασία, η γυναίκα μου μ' απατάει! Μ' απατάει η κακούργα!

Κι' ήδριζε τη γόπα που βρήκε... — Έγώ, συνέχισε έξω φρενών, δεν φουμάρω. Αποφεύγω τον καπνό όπας ο διάβολος τ'ο λιβάνι, απαγόρευα μάλιστα και σ' αυτή να καπνίζει. Λοιπόν σίγουρα ένα γκόμνο μπάζει η άτιμη στο σαλόνι μας κι' ανατριχιάζω μόνο όταν τ'ο σκέπτομαι...

— Ένα παράπονο τον ήπιασε κι' απ' τη φρένα του άφριζε και μούγκριζε, σαν θειό.

— Γιατί, Έφτασία μου, νάνε μουγκή;... Θέλω να μιλήση!... Νά τ'α μά-θω όλα!...

— Άμέσως μέσ' τ'ο μυαλό τ'ο Έφτασίας, σαν άστραπη πέρασε μιά όμορφη ιδέα και τρύπη:

— Άκουσε, ξάδερφε, ο φόβος της πήρε την φωνή, ο φόβος πάλι θά τ'α την δώσει. Λοιπόν, φοβέρισέ την!...

Δεν πρόφταζε να τελείων την κουβέν-τα της κι' ο ξάδερφος πήρε τον τσιφτε και σημάδεψε την άπιστη. Η κουρσού-μιά πέρασε πάνω απ' τ'ο κεφάλι της κι' έκλεινε ήπασε λιγοθυμισμένη.

— Για τ'ο Θεό, ένα γιατρό!... Προ-φτάξτε!... φώναξε μάζους η Έφτασία και τ'ο ήκανε χίλια ρεμέντια για να τ'α συνεφέρει.

Τέλος, όταν συνήλθε μιλούσε. Μιλού-σε η μουγγή και δεν δυσκολεύτηκε να τ' αποδείξει ότι, μ' όλο που τ'α τ'όκανε διασάκι, εκείνη κρυφά τον φουμαρίζει!...

— Τώρα, ξάδερφε, ξεφώνισε η Έφ-τασία, πρέπει νάσαι ευχαριστημένος. Σιγουραρίστηκε πως δεν σε απατάει και τ'ο πιο εύχριστο ξαναβρήκε την μιλιάν της. Δεν πειράζει πως κάπνιζε κρυφά σου.

— Δεν πειράζει, βέβαια —είπε με πίκρα και καύμο— αλλά τώρα, Έφτα-σία μου, μιλάει, κατάλαβες, μιλάει! Άντιό ήσυχία, αντίο μουνάτσα. Τ'ο σπύτι μου θάνε κόλασι!

Πραγματικά η μουγγή έπειτα από τόσον καιρό που δεν μιλούσε, άνοιξε τ'ο στοματάκι της κι' η γλώσσα της λές κι' ήσανε μωτέ!

Κι' έτσι σε λίγες μέρες ο ξάδερφος ξαναπήγε στο Έφτασίας και τ'ο είπε απελπισμένος:

— Ξάδερφε σώσε με!... Δεν νταγι-αντ'α πιά τη γλώσσα της... Σκέψου τι πρέπει να γίνη!

Κι' η Έφτασία, έμπιστευτικά:

— Νά την βάλεις σ' ένα ταξί, κι' α-φοι δώσης κρυφά ένα γερό μπαξίσι στο σωφέρ να τ'ο π'ες να σ'α τραβήξει πάλι μ' ένα φορτηγό. Σίγουρα θά σωθής μ' ένα στραπάτσο!...

Κι' έτσι έγινε...

Τα βάσανα του Καραμπέτ

ΣΤΟ ΓΙΑΤΡΟ

Πιροχτές, κυρλόσησα; Ντέν ήσέρω. Κοι-λιά μου πολύ πονεμένο ήτανε, ούζα έπινα, πα-στουμά έτιρωγα, άμα χιτς κοιλιά μου καλά ντέν έγινότανε. Άλλες φορές, άμα κοιλιά μου πονάη, ούζο πίνω, παστουμά τιρώω, κοιλιά μου έν τάξει είναι. Πιροχτές χιτς κοιλιά μου καλά ντέν ίγινότανε.

— Νά π'ας στο γιατρό να σε δ'η, Σουρπου-τά μου λέει. Στόν γιατρό τόν Φαρμακιάν. Εί-ναι δικός μας και θά σε κάνη καλά άμέσως.

Έμένα χιτς γιατροί ντέν μου ήρουν, γιατί έγώ φάρμακα ντεκά μου έχω. Ούζο, παστου-μά, ναπαράνι, σαρδελλάκι, φελιάν φιστίλ, κα-λύτερα από όλα τά φάρμακα τού κόσμου ένον-ται. Άμα τι να κάνω; Σουρπουτά μου μεγάλο μύγια ένεταί. Χιτς στόμα της σταματημένο ντέν ένεταί. Γιατίρ έλεγε; Γιατίρ πιρέπει να π'αί-νω.

Τ'ο λοιπόν, π'αίνω. Φαρμακιάν Άρμένης έ-νεταί, άμμα πολύ ώραίο ίσπίτι έχει. Κουδούνι χτυπημένο έκάνω, πόρτα άνοίγει, μία σκόμα φαίνεται.

— Τι θέλετε, κύριε;
— Κοιλιά μου πονάει...
— Τόν γιατρό θέλετε;
— Έγώ έσένα πιροτιμούσα, άμμα τί να κάνω; Γιατίρ πιρέπει να ίλξέτω.

Σκόμα χιτς ντέν έλάει, σαλόνι με βάζει, ύ-στερα μου λέει να περιμένω. Γιατίρς έξω ένε-ται, θά όρίση σε μισή ώρα.

— Μισή ώρα;
— Μάλιστα, κύριε.
— Νά περιμένω;
— Άν θέλετε...
— Οά περιμένω.

Ύστερα σκόμα φεύγει, έμένα στο σαλόνι μοναχό με άφινει. Ύστερα πόρτα χτυπάει, χιτς σκόμα ντέν φαίνεται, σηκώνομαι, πόρτα μονα-χός μου άνοιγμένο έκάνω. Βαί, βαί, βαί, κου-ζούμ! Τι είναι αυτό; Ένα κορίτσι στρουμπου-λό, παχουλό, σαν φριαντζόλα.

— Καλημέρα σας, κύριε γιατρέ, λέει. Με έστειλε η θεία μου σ' εδ'ας να με δ'ητε, γιατί έχω έναν πόνο στο στομάχι.

— Αιάν! Κορίτσι στρουμπουλό ήτανε, άμμα λίγο υπονταλά, μ'ά τ'ο Θεός σου λέω! Έμένα γιατίρ ένόμισε! Γκακιαρία μάλο ήτανε, χιτς Καραμπέτ χάνει τέτοιες ευναιρίες;

— Ναι, γεσιπονίς, λέω, χιτς τίποτα ντέν είναι. Λίγο ξετασμένο να σε κάνω, μ'α ρεσέ-τα να σε γράνω, στομαχάκι σου καλά να ένε-ται. Βγάλε φουσανάκι σου, κουζούμ.

Κορίτσι λίγο γεσιπονίς, άμμα έγώ σιγά-σιγά τ'ο ντεβάνι έβαλα, στομαχάκι της έπαχα, βαί, βαί, βαί, τί ήταν τούτο! Καργιάν μου π'α κιντε έκανε, πόντια μου τιρέμανε, σάλια μου τι-ρέχανε.

— Τι κάνετε, γιατρέ;
— Πόνο π'αχνω, κουζούμ.
— Μά... εκεί; Έκεί!...
— Και εκεί και έντω και παραπέρα, πόνος είναι αυτός, κουζούμ, πιρέπει να βρούμε από πού έρχεται και πού π'αίνει.

Στρουμπουλό κορίτσι γαργαλιότανε, ελού-σε, έγώ τρελλάθηκα, βαί, βαί, βαί, από ούρανό μου έπεσε, μπέ! Τι λαχέιο ήταν τούτο! Άπάνω εκεί, διως, πόρτα άνοιγμένο ένεταί, γιατρός ήμπαίνει, μάτιας του γουλομένα έκάνει. Βαί, βαί, βαί, εσόγλου έσέν! Πού ίσ'ορκε τέτοια φω-νή, γιάχο. Σ'αν γαίδαρος εφ'όναξε:

— Έεεεε! Τι γίνεται εδ'ο μέσα! Ποιός είσαι εσύ, βρέ;

— Καραμπέτ είμαι...
— Καραμπέτ είσαι; Στάσου τώρα να δ'ης τί θά γίνη...

Ύστερα ένα ξύλο άρπαγμένο έκάνει, κεφάλι μου κατεβάζει, σκόμα τιρέχει, κορίτσι λιγοθυ-μισμένο ένεταί, από ικαλές κυλισμένο με κά-νον. Πολύ ίξύλο έφαγα, άμμα φχαριστημένος είμαι. Και στομαχόπονος έπέρασε.

— Έσείς τ'ο ίδιο κανωμένο δεν θά κάνετε; Μι-λημένο δεν κάνετε;

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οι ιδιοτροπίες του Πελοπίδα

Μαυρογυαλάκης

Λοιπόν, πολύ θά ήθελα να ξέρω τί π'ας να παραστήσης μ' αυτά τ'α μαύρα γυαλιά, που τ'α φοράς και τη νύχτα. Δι-ότι, την ήμερα τ'ο έννοώ. Υποτίθεται ότι τ'ο ήλιακόν φ'ας σ' ένοχλεί και προφυ-λάσσεις τούς άνοήτους όφθαλμούς σου όπισθεν τού μελανού υαλίνου παραπετά-σματος. Κόσμος και κοσμάκης κάνει τ'ο ίδιο και ό υποφαινόμενος έπίσης. Διότι τ'ο μαύρο γυαλί, έχει έφευρεθή ακριβώς ως όπλον τού ό-φθαλμού έναντιον τού ήλιου.

Άλλά και τη νύ-χτα; Διατί και τη νύχτα; Η νύχτα είναι μαύρη, κατά συνέ-πειαν τ'ο μαύρο γυ-αλί δεν έπ'χει ού-δεμίαν θέσιν. Έσύ όμως, από τινος χρόνου, τ'α εξακο-λουθείς και τη νύ-χτα. Και έμφανίζε-σαι με τ'α μαύρα γυαλιά παντού.

— Ορίστε; Έχεις έλαφράν εύθαιαν τών όφθαλμών και σε συνεβούλευσε ό γιατρός να τ'α φοράς και τη νύχτα; Βρέ δεν τ'α παρατάς αυτά; Σε κάνουν άλλον να π'ας να τ'α πουλάς τέτοια παραυύ-θια, όχι σε μένα. Έχει, λέει, εύθαι-αν τών όφθαλμών! Κολοκύθια στο πα-τερό. Εύθαιεαν άνοησας έχεις και τί-ποτ' άλλο!

Μάλιστα. Δηλαδή και μ' άλλα λό-για, άνήκεας και τού λόγου σου στην τάξη τών νυκτερινών μαυρογυαλάκη-δων, που έχουν αύξηθή τελευταίας και μ'ας προκαλούν με την παρουσία τους. Καινούργιο φένοιο, δηλαδή, τάχα πως έχουν κι' αυτοί υπ'αίτιαμεν τών όφθαλ-μών.

Τί είπες; Αφοι δεν έχετε εύπάθεια, γιατί τ'α φοράτε; Νά σου π'ω έγώ για-τί τ'α φοράτε. Για να κάνετε έντύπωσι. Δηλαδή, για να κάνετε «τύπο» που λέ-νε. Έπειδή δεν διαδέτετε κανένα άλλο προσόν για να διακριθ'ετε, να έπιδει-χ'ητε και να έπισύρετε την προσοχή στο άνοησιον άτόμον σας, κοτσάρετε έ-κει στούς πεγγίτες σας ένα ζευγάρι μαύ-ρα γυαλιά και νομίζετε —τρομάρα να σας έρθη— ότι έτσι πρωτοτυπείτε, δι-ακρίνεσθε και γινώσαστε άντικείμενον προσοχής και συζητήσεως. Μάλιστα. Τύπο θέλετε να κάνετε και περί αυτού πρόκειται!

Ευθάθεια, λέει, τών όφθαλμών. Και που ήσανε κρυμένη τόσα χρόνια αυτή η εύπάθεια και σ'ας παρουσιάσθηκε έ-τσι ξαφνικά;

Πώς; Γιατί σου μιλάω έτσι; Άμ π'ας θές να σου μιλήσω κύριε μαυρο-γυαλάκη; Νά έχετε, βρέ, τ'ο βάρος της γνώμης και της αλήθειας. Νά π'ητε. Μάλιστα! Βάζουμε τη νύχτα τ'α μαύ-ρα γυαλιά, γιατί θέλουμε να κάνουμε «τύπο» και να παραστήσουμε τ'ο σπου-δαίο! Κι' έπειδή δεν μπορούμε άλλοιώς, μεταχειριζόμαστε αυτό τ'ο μέσον. Άπο-δειξεις δε ότι κάνουμε έντύπωσι είναι, ότι άσχελοίσις και κά σύ με την προσωπικό-τητα μας, κύριε Πελοπίδα!

Αυτά πρέπει να μου π'ητε, κύριε μαυ-ρογυαλάκηδες. Κι' έγώ θά σας άπαν-τήσω, ότι είστε όι γελοιώδεστεροι τών π'ησά, ότι είστε όι γελοιώδεστεροι τών έχω την άτυχία να σε γνωρίζω κι' ό-χι να είδω τ'α μαύρα γυαλιά σου, νύχτα, με μαύρο γυαλί, μπροστά μου, νύχτα, με μαύρο γυαλί, διότι τ'α γιατί δεν θά γίνουν κοινοτόροι, μεν γυαλιά σου θά γίνουν κοινοτόροι, δε ά σου μαυρίσει τ'ο μά-τις, κούφιε και άδειε χαρακτήρα! Άιν-τε, ά χοής!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Δράμα ΣΤΗ ΛΙΜΝΗ

Τραγικό διήγημα

Πέρασαν 50 χρόνια από τότε... Όπως κάθε χρόνο, π'ηγα και φέτος να γονατίσω μπρος στον τάφο τού Ζαν και της Μαρίας Σελινιέ...

Πόσο έχει αλλάξει ο τόπος, μέσα στο μισό αυτό αιώνα! Τ'ο χωριό γάληκε, για να υτισητ' στη θέσι τού ένα μεγάλο έρ-γοστάσιου. Κι' ένα κανάλι παίνει τα νερά τ'ς μικρής λίμνης, όπου έβινε τότε τ'ο δάμα...

Μόνον έγώ ξέρω την αλήθεια γι' αυτό. Μά δεν τ'α θανέωσας ποτέ σε κανένα...

Όταν ήθα στον κόσμο, η αδελφή μου Μαρία ήταν 22 χρονών κι' ο αδελφός μου Ζαν 20. Τ'ο άρραστομένο ότασίμιο μου έφερε στενωγορία στην οικογένειά μου. Ό πατέρας μου άποφάσισε να γρησιμιοποιηθ' για τ'ην άνατροφή μου η ποικία τ'ης αδελφής μου.

Η Μαρία δεν με συγκώσε ποτέ γι' αυτό. Με μίσησε απ' τ'ην άρχη. μ' όλο π'οι μ'ητέρα μου, για να τ'α συγκι-νήσ' μ' έμπιστευθήκε άποκλειστικά σ' αυτήν. Λέγοντάς της:

— Θάναί τ'ο παιδί σου. Θάσαι η υπέρτα του...

Μ' έκανε, λοιπόν, θυστινισμένο η Μαρία. Η μοναδική νασά μου ήταν όταν έρόνταν τ'ο καλοκαίρι ο Ζαν, που σπουδαζε στο Αιέ. Π'αίναμε να μεί-νουμε τότε στο μικρό έξο-νικό κτήμα μας κοντ' στη λίμνη τού Μπέρ.

Ο αδελφός μου έπαιζε μαζί μου, μου διηγόταν ώραιες ιστορίες. Μ' άνα-πούσε ο Ζαν, κι' έγώ τον λάτρευα. Μά η Μαρία με μισούσε ολοένα πιο πολύ, όσο γεννούσε κι' έμενε ά-νυπαντρο. Δεν άκουσα απ' τ'ο στόμα της άλλο από κατάρες.

Όταν έκλεισα τ'α 7 χρόνια μου, π'ηγαμε ένα καλοκαίρι στο ντήμα μας. Ο Ζαν — που είχε τελει-ώσει τ'ς σπουδές του κι' ήταν πιά δικηγόρος — ήρ-θε να μείν' λίγο μαζί μου.

Όταν έφυγε, η Μαρία με κρά-τισε κλεισμένο για να μελετήσω. Και μου είπε πως άφοι αυτή έχανε τ'ι ζωή της εξ αίτιας μου, έννοούσε τουλάχιστον να έκτιμη-ση τ'η μόρφωσί μου ή ή μέλου-σα οικογένεια τού Ζαν. Την ώρ-τησα μ' άπορία τί ήθελε να π'η, μιλώντας έτσι.

Δεν κατάλαβες, λοιπόν, πως ο Ζαν άραβωνιάστηκε; μου άπάντισε. Θά ξανάρθη εδ'ο στο τέλος τού μινός, με τ'η μνηστή του και τούς γονείς της...

Πρόσεξα πως είχε διακρύψει, λέγοντας αυτά και δάγκανε τ'ο μαντήλι της.

Πραγματικά, σε τρεις βδομάδες, έφτασαν αυτοί που περι-μέναμε. Ύστερα όι γονείς τ'ης Βαλεντίν ξανάφωαν. άφινόντας την στο σπίτι μας.

Ήταν μιά κοπέλλα γοητευτική. Με θάμπωνε η όμορφιά κι' η ευγένεια της. Ήμουν εύτυχιμένος όταν τ'α άσπρα γερόνια της, γάιδεσαν γλυκά τ'α μαλλιά μου. Φιλούσα τότε τ'α λεπτά της δάχτυλα — με τ'ην πρόσσι πως ήθελα να κυττάω τ'ο δα-χτυλίδι που τ'η είχε νασίσει ο Ζαν. Έκλεινε γελούσε με καλω-σύνη κι' όρκιόταν πως δεν θ' άφινε ποτέ τ'ο πολύτιμο έκείνο δάρο τού άγαπημένου της, τ'ο ένέγγυο τ'ης εύτυχίας της...

Τ'ο πρωί τ'ης ήμερας που θάφονε η Βαλεντίν, η καρδιά μου ήταν βαρεία και τ'α μάτια μου βουρκομένα. Κατεβαίνοντας απ' τ'ην κάμαρά μου, είδα πάνω σ' ένα τραπέζι τ'ο δαχτυλίδι της. Τ'ο πήρα κι' έτρεξα στον κήπο. Είδα από μακριά τ'ο Ζαν και τ'η μνηστή του να προχωρούν άργά στην όχθη τ'ης λίμνης, τρυφερά άγκαλιωμένοι.

Π'ηρα ένα μονοπάτι, για να τούς προφτάσω. Καθώς έτρεγα, είδα τ'η Μαρία που τούς παρακολουθούσε με ματίες γεμάτες θόνο, κουμμένη πίσω άπ'όνα δέντρο. Με είδε κι' έκλεινε και κατάλαβε πως είχα διαβ'σει στην ψυχή της.

Π'ήρσε ξαφνικά μπροστά μου και μούκψε τ'ο δρόμο.

— Πού τρέχεις έτσι, σαν τρελλός; μου είπε ξερά.

— Π'αίνω τ'ο δαχτυλίδι τ'ης Βαλεντίν. Τόχασε και θ' ανη-συχν...

— Δώσε μου τ'ο μένα. Θά τ'η τ'ο δώσω έγώ. Έσύ π'αίναμε να μελετήσης.

— Όχι! Έγώ τ'ο βρήκα και θέλω έγώ να τ'η τ'ο δώσω! Π'οσπάθησα να ξεφύγω. Μά η Μαρία με κυνήγησε και μ' έφτασε, στην όχθη τ'ης λίμνης. Μούστριψε τ'ο χέρι. Πό-νεσα πολύ, αλλά δεν φώναξα. Π'οσπαθούσα μόνο να τ'ην κλω-τσάσω. Κι' έσφινγα τόσο τ'ο δαχτυλίδι μ'εσ' στη φούγτα μου, ώστε τ'α νύχια μου γάνονταν στο κρέας...

Μά η Μαρία με πέταξε νάμω, μου άνοιξε τ'ο χέρι και μου π'ησε τ'ο δαχτυλίδι. Σήκώθηκα κι' ώρμησα για να συνεχίσω τ'ην πάλη. Κάποια στιγμή, νόμισα πως κρατούσε τ'ο δαχτυ-λίδι... Μά η αδελφή μου, για να μ'η μού τ' άφίση, τ'ο πέταξε στη λίμνη!

— Π'αίναμε να τ'ο β'ος τ'ώ-ρα! μου είπε, καγχάζοντας.

Π'ην τελείωση τ'η θοάσι τ'ης, είχα βουτήξει κίλας ένασκα-λυμψήσε ποτέ στη λίμνη. Τ'α μακριά χόρτα παρέλυσαν τ'ς κινήσεις μου. Η άπελπι-σία πλημμύρισε τ'ην ψυχή μου. Άρχισα να φωνάζω σπασαστικά...

Πρόλαβα να δ'ω τ'η Μαρία να όρμη. Ύστερα, γάθηκαν όλα γύρω μου...

Όταν συνήλθα, βρισκό-μουν στο καεβάτι μου. Η Βαλεντίν, κατάχλωμη, μαυρο-φορεμένη, κρατούσε τ'α χέρια της στα δικά μου. Καί, σι-γά-σιγά, με τ'η γλυκεία τ'ης φωνή, μου διηγήθηκε ό,τι εί-χε συμβ' — άλλα σ'ας τ'α-έρε έκείνη:

— Καθώς πεπατούσαμε με τ'ο Ζαν, άκούσαμε τ'ς φω-νές σου. Ο Ζαν έτρεξε... Κόν-τευες να πνιγ'ής! Η Μαρία είχε πείσει για να σε σώση. Έξροντας, πως ατή κολυμ-πούσε καλά, ο Ζαν σκέφθηκε έσένα μόνο... Σ' έβγαλε απ' τ'ο νερό, άναίσθητο, μισοπε-θαμένο. Είπαμε τρελλάθη απ' τ'ην άγανάκη... Ξαφνικά, ο Ζαν π'οσέρε πως η Μαρία είχε χαθ'! Ξαναβούτηξε στο νε-ρό... να δεν έόρμηκε πιά!

Έβαλα τότε τ'ς φωνές. Έτρεξε ένας χωρικός... έδοποίησε κι' άλλους... Ο γιατρός σ' έξέτασε και βεβαίωσε πως είχες σωθ'... Ο Ζαν μου δεν βοήθησε ποτέ τ'ο βασύ... Η Μαρία είχε υπ'αγ'η στα νύστα, με τ'ο θάρο-φουστάνι της. Ο Ζαν δεν μπόρεσε να τ'ην έλευ-θερώση. Κι' αυτή γαντζώθηκε απ' τούς όμους του, τραβώντας τον στο θάνατο... Τους β'οηκαν μαζί!

Έσύ ήσουν πολύ άρρωστος, μ' έγκεφαλικό πυρετό, Σαράντα μέρες, δεν έφωγα από κοντ'ά σου... Ήθελες έμένα μόνο... Στο παρασπλητό σου, έλεγεσ ποάγματα άκατανόητα... Κι' έπειτα, έπ'οιτ'ες διακόξ τ'ο δαχτυλίδι μου... Τ'ο είχα βγάλε, τ'ο πρωί τ'ης τραγικής έκλεινης π'ηρας, για να έτοιμάσω τ'ς Βαλίτσες μου, κι' ύστερα δεν τ'ο ξαναβ'οηκα πούθενά, όσο κι' αν έψαξα...

Τ'ο δαχτυλίδι της... Άν ήξερε τ'ο ρόλο που είχε παίξει σ' αυτό τ'ο φοβερό δράμα τ'ο δαχτυλίδι, που τ'ης είχε χα-ρίσει ο Ζαν!... Μά πως να μ'ησ'ω; Π'ω να τ'ης έξηγήσω ότι έγώ τ'ο είχα β'οη κι' είχα τρέξει άμέσως να τ'η συναντήσω για να τ'η τ'ο δώσω; Τ'ην άγαπούσα τόσο πολύ τ'η Βαλεντίν! Κι' ήθελα να τ'η δ'ω εύτυχισμένη με τ'ο Ζαν. Και τώρα;... Όλα εί-χαν χαθ' μέσα σε λίγες στιγμές... Ο Ζαν... Η Μαρία... Στο βάθος τ'ης λίμνης... Τ'ι τραγική περιπέτεια! Άρχισα να κλαίω με λυγμούς, νομίζοντας ότι ήμουν παρά πολύ δυστυ-χιμένος...

— Όχι, μην κλαίς! είπε η Βαλεντίν. Έτσι ήταν σωστό: να τ'ο πάρη μαζί του ο Ζαν, μαζί μ' όλο τ'ον έρωτά μου... Έτσι θέλησε ο Θεός! Π'έπει να τ'ο υποσχεθ'ς και σ'υ π'ως θάσαι καλός και φρόνιμος και πως δεν θά λυπήσης ποτέ τούς γονείς σου, που δεν έχουν πιά άλλον από σένα...

Τ'ης τ'ο υποσχεθήκα. Και σώπασα...

Ζ. ΧΑΝΣΕΛ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΑΘΛΗΤΙΚΑ ΝΕΑ

Ο Μαρτσαίνος, ο Ουμέζ, οι Γερμανοί άσσοι και ο Καρπόζης.

ΑΓΙΟΣ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Άπεκαλύφθη από τον Άλ Βέλ, μάνατζερ του παγκοσμίου πρωτοπυγμαχού όλων των κατηγοριών Ρόκο Μαρτσαίνο, ότι ο νικητής του Τζέρεμυ Τζέρεμυ κατάφερε να δυναμώσει τα γόνατά του χτυπώντας τον, καλυπτόμενο από το δόγμα, ο Μαρτσαίνο, δηλαδή ο Βέλ, να μην έχει την τέχνη του Τζέρεμυ, που κινεί με θύελλες, του Τζέρεμυ Γουόλκοτ. Έχει όμως εμπειρία που έζησαν να ξεπερνούν γροθιές σαν δυναμικές.

Την πυγμαχική του δύναμη ο Μαρτσαίνο την απέκτησε όχι στα πυγμαχικά ρινγκ αλλά στα κολυμβητήρια. Εκεί ηγναινε τακτικά και εξασκείται κάτω από το νερό, όσο κρατά η αναπνοή του, στην πυγμαχία. Το νερό, εξηγεί ο Βέλ, ταιριάζει στο αντίστροφο της μεγάλης σημασίας για την πυγμαχία και για τον Μαρτσαίνο, ιδιαίτερα για τους μύς των χεριών και των ώμων.

Ετσι γίνεται κατανοητό γιατί ο Μαρτσαίνο δεν ηγναινε ποτέ σε ξενοδοχείο, που δεν έχει κολυμβητήριο.

Ο Μαρτσαίνο, όπως όλοι οι πυγμαχοί, ασκείται εντακτικά στα εκτός κέντρα, στους δρόμους, αντοχής στην εξοχή και όχι σε κλειστούς στίβους, στους ανάμους δρόμους, όπως συνηθίζουμε να τους λέμε. Είπε Ικανός να τρέχει από 10.000 — 15.000 μέτρα την ημέρα, χωρίς να παρουσιάζει σημεία κόπωσης. Είναι και αυτός «παράς αντοχής», όπως έλεγε ο παγκόσμιος πρωταθλητής και μεγάλος προπονητής Τζέρεμυ Τζέρεμυ Γουόλκοτ.

Με τη διαφορά πως ο τελευταίος έχει πια τα χρονιά του, ενώ ο Μαρτσαίνο είναι στην άνθησή της ηλικίας του.

ΠΑΡΙΣΙ. Μετά την αποχώρησή από την ενεργό πυγμαχική δράση του αθηναίου για την τέχνη του και τις νίκες του Ραϊν Σούγκαρ Ρόμπινσον εναντίον των διεκδικητών για την κατάκτηση του παγκοσμίου στέμματος των μέσων βάρων.

Ο Γάλλος Σαρλ Ουμέζ, πρωταθλητής μέσων βαρών της πατρίδας του, έκανε πρό ολίγου καιρού λαμπρά εμφάνιση στον αγώνα του με τον συμπατριώτη του Μίκυ Λασέν. Απ' τον πρώτο γύρο είχε την πρωτοβουλία και κυριολογικά τον εκτετραπύχνο με τεχνικές και δυνατές γροθιές, μέχρι που σημειούσε μάλιστα, που ο Λασέν να μη μπορεί να συνεχίσει τον αγώνα μετά τον τέταρτο γύρο. Έτσι ο Ουμέζ ανεκρήχθη νικητής με τε-

Ο Διεθνής ΧΗΤΙΒΟΣ

χνικό νύκ άουτ. Δώδεκα χιλιάδες θεατές παρακολούθησαν το άγριο αυτό ξυλοφορτώμα. Ήταν όμως στιγμές που ο Λασέν προσεπάθησε να αντιδράσει με σχετική επιτυχία. Τέτοια ήταν η βιαστική του άγωνα, που σε μία φάση και οι δυο αντίπαλοι ξεπλώθηκαν καταματωμένοι για δύο-τρία δευτερόλεπτα στο ρινγκ.

ΦΡΑΓΚΟΥΡΤΗ. Η Γερμανία, υποστηρίχθηκε ο διεθνής αθλητικός σχολιαστής, έκανε το 1952 λαμπρή επάνοδο στους διεθνείς στίβους, όχι όμως εκείνη που περίμενε ο γερμανικός λαός. Το γεγονός ότι η Γερμανία έγινε μόλις το 1952 επίσημα δεκτή στους Όλυμπιακούς Αγώνες είναι μια κατάρκτηση. Τα αποτελέσματα όμως που επέτυχαν οι Γερμανοί άσσοι στο Έλσινκι δεν ικανοποιούν ούτε και τους μετριοπαθέστερους φιλάθλους της Γερμανίας.

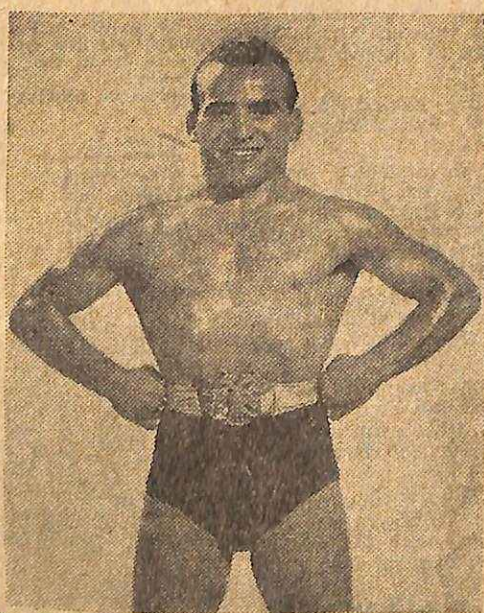
Οι Γερμανοί θυμούνται με υπερηφάνεια το θρίαμβό τους στην Όλυμπιαδα του Βερολίνου, όταν πέτυχαν 33 χρυσά — πρώτα μετάλλια. Τα συγκρίνουν λοιπόν με τις κλασικές αποτυχίες τους στους 15ους Όλυμπιακούς και αγανακτούν.

Ίκανοποιήθηκαν όμως από τη χειμερινή Όλυμπιαδα του Όσλο. Σημείωσαν δυο πρώτες νίκες. Στην ελκυστική οδρόμια (μπομπ) οι Βαυροί κέρδισαν το χρυσό μετάλλιο. Παρόμοια επιτυχία σημείωσε και στην καλλιτεχνική παγοδρομία (φίγκυρ σκέτινγκ) το ζευγάρι Ρία και Παουλ Φάικ.

Τι επέτυχαν όμως οι Γερμανοί στο Έλσινκι; Παταγνική αποτυχία σημείωσε ο περίφημος παγκόσμιος πρωτοκολλητής στο στίλ πεταλούδας Χέρμπερτ Κλάιν. Με δυσκολία κράτησε την τρίτη θέση.

Ο άστυνομικός Χέλμουθ Γκούντε, που είχε σημειώσει το 1952 τον δεύτερο καλύτερο χρόνο στο δρόμο 3000 μ. μετ' έμπειρων, μόλις κατάφερε να πάρει την ογδόη θέση στο Έλσινκι.

Ο Βέρνερ Λουέγκ, ο αθλη-

Ο Έλληνας πρωτοπαλαιστής Χάρης Καρπόζης, που σημείωσε τελευταία αλλεπάλληλες νίκες στους διεθνείς παλαιστικούς στίβους.

της, που λίγες βδομάδες προ των Όλυμπιακών, πέτυχε να ισοφαρίσει το θρυλικό παγκόσμιο ρεκόρ των 1500 μ. του Σουηδού Λέγκ (3' 43''), ήρθε μόλις τρίτος στη 15η Όλυμπιαδα.

Ο Χέρμπερτ Σάντε, ο άσος των 5000 μ. ήταν ο μεγάλος ήττημένος των Έλσινκι, γιατί είχε να αντιπαραίση με τον Έμιλ Ζάτοπεκ και με την τακτική του άγωνα. Τα σφάλματά του στην τακτική άνοιξαν το δρόμο στον Ζάτοπεκ για την τελική επιτυχία στα 5000 μ., όπως και ο ίδιος τρισευκατακτών άνευνώρισε στην συνέντευξη, που μας χάρισε μετά τη μεγάλη νίκη του.

Όλοι αυτοί, κατά τους Γερμανούς ειδικούς, έπρεπε να κερδίσουν πρώτες ολυμπιακές νίκες. Οι αποτυχίες τους στοιχίσαν ακριβά στους Γερμανούς φιλάθλους. Για να αμείνουν την οδύνη που δημιουργήθηκε στις εθιμικές του τύπου και της κοινής γνώμης, η Κυβέρνηση της Δυτικής Γερμανίας αναγκάστηκε να υποσχεθεί πληρωμή αναστοχών και ενίσχυση του Αθλητισμού.

Φαίνεται δε αποφασισμένη να πραγματοποιήσει την υποσχεθεί της αυτή, παρ' όλες τις σημαντικές δυσκολίες με τις οποίες θα έχει ν' αντιπαραίση.

Προτάθηκαν πολλά μέτρα για τη βελτίωση της ολυμπιακής θέσεως της Γερμανίας στους Όλυμπιακούς Αγώνες της Μελβούρνης το 1956. Μεταξύ των μέτρων αυτών, τα κυριότερα είναι τα εξής:

α) Οικονομική ενίσχυση σε όλες τις Αθλητικές Ομοσπονδίες.

β) Έξεδρες καλύτερων προπονητών και ανάθεσις εις αυτούς της ευθύνης δημιουργίας νέων άσων, με συστηματική και συγχρονισμένη εξάσκηση.

γ) Άλλαγή των μεθόδων αποσυγκεντρωτικής προπόνησεως (στοιχό συλλόγους) και επίδοξη «συγκεντρωτικής προπόνησεως» σε μεγάλα αθλητικά κέντρα. Όλες οι πόλεις που έχουν πανεπιστήμιο θα δρουν ως αθλητικά κέντρα προπονήσεων, όπου θα ασκούνται όλοι οι αθλητές που ασκούνται μαζί με αθλητές της περιφέρειάς τους.

δ) Ανάθεσις της εθνικής ομάδας σ' ένα από τους επιλέκτους προπονητές της Γερμανίας, από τις οδηγίες του οποίου θα εργάζονται οι προπονητές των διαφόρων περιφερειακών (πανεπιστημιακών) κέντρων.

ΜΟΝΑΧΟΝ. Ο Έλληνας πρωτοπαλαιστής Χάρης Καρπόζης έπαιξε ωραίες νίκες στο εξωτερικόν. Έπεσθη στο Μιλάνον, στη Γερμανία και στο Μόναχον Ικανών παλαιστών. Το χαρακτηριστικόν των αγώνων του Α. Καρπόζηλου είναι πως συγκεντρώνουν φανατικούς οπαδούς του αθλήματος.

Ελληνες των παριστιανών του εξωτερικού, που τρέχουν όπου παλαίει ο δημοφιλής παλαιστής για να τον ενισχύσουν στις φιλικές προπονήσεις του. Σ' ένα Μόναχο μάλιστα δέχτην διαστάσεις να ανέβουν στο ρινγκ, όταν είδον πόσο αδικούσε τον συμπατριώτη μας ο διασημότης και ν' αρπάξουν στα χέρια τον Καρπόζηλο «αι θριαμβευτικά να τον περιφέρουν γύρω στο ρινγκ. Με επί κεφαλής τον παλαιστή Ηλίουπολο ή πομπή έχοντας τον Καρπόζηλο πάνω στους ώμους δύο ψυχωμένων Ελλήνων έκανε παρέλαση μέσα απ' τους δρόμους του Μόναχου και των άδελφών στο ξενοδοχείο του.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Κυκλολέξο

1) ΠΡΟΚΑ. 2) ΣΑΡΠΑ. 3) ΑΝΑ. 4) ΣΙΝΑΣ. 5) ΑΝΙΣΑ. 6) ΑΝ. 7) ΔΑΝΑΗ. 8) ΑΡΑΔΑ. 9) ΤΕΡΑΣ. 10) ΑΡΕΤΗ. 11) ΚΟΡΑΣ. 12) ΠΛΟΚΗ. 13) ΚΟΛΠΟ.

Ζητείται αριθμός

2 συν 4 μας δίνουν 26. Άφου λοιπόν τα 26 του αριθμού είναι 520, ο αριθμός αυτός είναι 520 Χ —, δηλαδή 420.

Λογοπαλινδρό λέξιγράφος

Ροδάκινο (Ρόδα — κινώ)

Αίνιγμα

Το γράμμα «Σ»

Άκροστιχίς αντιθέτων

Μηλέα (Μαλακός — Ήμερα — Λαμπρός — Έαρ — Άγριος).

Στοιχειογράφος

Άγγλια — Άγγελία

Κινηματογραφικοί άστερες

1) Άλαν Λάντ. 2) Άλντα Βάλλι. 3) Στιούαρτ Γκρέντνερ. 4) Μισέλ Μοργκάν. 5) Άμεντο Νασάρ. 6) Μαρτίν Κάρλο. 7) Βιτόριο Γκασμάν. 8) Μάρλον Μπράντο. 9) Σουλέαν Μάγκαν. 10) Τζίνα Λολομπρίγκα.

Φτερωτές συλλαβές

Προσανατολισμός.

Ερωτήσεις

1.— Εύα. 2.— Η Θέτις βούτηξε τον γιό της Άχιλλέα στα νερά της Στυγός κρατώντας τον από την φτέρνα. Έτσι, όλο του το σώμα έγινε άθανον, εκτός από την φτέρνα που έμεινε έξω από το νερό. 3.— Ποταμός του Άβου, στον οποίο άποιοι λουζόταν, γινόταν άθανος.

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ 415 ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ

Οριζοντίως:

1) ΠΑΣ — ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ — ΚΩΣ. 2) ΟΝΑΡ — ΝΑΣ — ΣΥΝ — ΦΗΜΗ. 3) ΑΝΝΑΜ — ΣΙΤΟΣ — ΚΟΠΟΣ. 4) ΑΙΝΟΣ — ΑΡΣ — ΧΑΝΟΣ. 5) ΣΙΝΑΣ — ΣΑΛΟΣ. 6) ΥΣ — ΣΟΛΟ — ΣΚΥΛΟΣ — ΜΑ. 7) ΣΕΚ — ΣΑΛΑ — ΑΚΙΣ — ΠΥΡ. 8) ΤΡΑΜ — ΜΑΡΙΝΑ — ΠΑΣΑ. 9) ΤΑΞΙ — ΑΛΑΝ. 10) ΑΛΩΣ — ΑΡΚΤΟΣ — ΝΙΝΑ. 11) ΛΟΝ — ΜΗΛΑ — ΑΡΤΑ — ΣΟΣ. 12) ΙΣ — ΠΑΛΑΤΙ — ΟΡΜΑ — ΚΙ. 13) ΓΑΪΟΣ — ΣΟΥΠΑ. 14) ΧΑΡΟΣ — ΑΙΝ — ΣΝΟΜΠ. 15) ΣΑΜΟΣ — ΜΙΣΟΣ — ΑΡΑΙΑ. 16) ΟΝΟΣ — ΑΙΑ — ΤΑΝ — ΑΡΡΑ. 17) ΝΙΣ — ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ — ΑΑΡ.

Καθέτως:

1) ΠΟΑ — ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ — ΣΟΝ. 2) ΑΝΝΑ — ΣΕΡ — ΛΟΣ — ΧΑΝΙ. 3) ΣΑΝΙΣ — ΚΑΤΩΝ — ΓΑΜΟΣ. 4) ΡΑΝΙΣ — ΜΑΣ — ΠΑΡΟΣ. 5) ΜΟΝΟΣ — ΜΑΓΙΟΣ. 6) ΕΝ — ΣΑΛΑΜΙ — ΗΛΟΣ — ΑΝ. 7) ΡΑΣ — ΣΟΛΑ — ΑΛΑΣ. 8) ΜΙΑ. 9) ΑΣΙΑ — ΑΡΑΡΑΤ — ΑΙΑΣ. 9) ΤΡΙΣ — ΤΡΙΣ. 10) ΙΣΟΣ — ΚΑΝΑΤΑ — ΝΟΤΑ. 11) ΜΥΣ — ΣΥΚΑ — ΟΡΟΣ — ΣΑΣ. 12) ΟΝ — ΧΑΛΙ — ΑΣΤΡΟΣ — ΝΙ. 13) ΚΑΛΟΣ — ΑΜΥΝΑ. 14) ΦΟΝΟΣ — ΠΑΝ — ΑΠΟΡΑ. 15) ΚΗΠΟΣ — ΠΑΝ — ΑΜΑΡΑ. 16) ΩΜΟΣ — ΟΥΣ — ΝΟΚ — ΠΙΠΑ. 17) ΣΗΣ — ΠΑΡΑΤΑΣΙΣ — ΑΑΡ.

ΘΘ

Πάλι καλά που τὸ κατάλαβε!

Η Άμερικανίδα ηθοποιός Τερέζα Ράιτ πήρε διαζύγιο από τον Ντέν Μπας, συγγραφέα του γνωστού έργου «Μονομαχία στον ήλιο», με τον ισχυρισμό ότι ο άντρας της γράφοντας αυτό το έργο, της απέδειξε πόσο ήταν άχρηστη...

Ειδύλλιο και φρονιμάδα

Μικρή έγωίστρια: Για να είμαι ελκρινής, δεν... συμπάσχω και δεν καταλαβαίνω διόλου αυτά τα ειδύλλια για κοπελάτσες 15—16 χρόνων, όπως σεις. Όχι γιατί δεν σας αναγνωρίζω και σας το δικαιώμα να νοιώσετε τη χαρά που έμπνει ένα νεανικό αίσθημα, ευγενικό και σεμνό. Άλλά επειδή η ηλικία σας είναι γεμάτη μόνο απείρια και... επιπολαιότητα, ο δε κόσμος είναι πονηρός και μπορεί εύκολο να βγείτε απογοητευμένη από το αίσθημα σας. Γι' αυτό θα σας συμβούλευα να κρατήσετε επιφυλακτική στάση απέναντί του, ώσπου μάθετε ποιοι είναι οι σκοποί του. Θέλει άραγε να περάσει μαζί σας ευχάριστα τον καιρό του; Η αλήθεια σας θέλει για σύντροφο της ζωής του; Κι' αν συμβαίνει το πρώτο, πρέπει να τον απογοητεύετε χωρίς άλλο. Αν συμβαίνει το δεύτερο, πρέπει να βεβαιωθείτε αν είναι καλός, αν σας ταιριάζει, αν είναι σε οικονομική και κοινωνική θέση τέτοια, που να μπορεί με το γάμο να σας δημιουργήσει μιαν ειγούρη ζωή. Άλλά και στην περίπτωση αυτή μόνον σας δεν θα μπειρε να τα καταφέρετε. Γι' αυτό πρέπει ο νέος, αν σας αγαπάει αληθινά, να παρουσιάσει στους δικούς σας και να τα κουβεντιάσει μαζί τους. Έτσι, κι ένα μέρος της ευθύνης για την όποιεσδήποτε σχετική απόφασι θα πέσει στους γονείς σας.

Θά λεια — Παναγιώτη. Περιττό: Για την ηλικία των δεκαεπτά χρόνων σας, βρίσκο πολύ όρθε τις σκέψεις που κάνετε και αξίζει, αληθινά, να σας συγχαρώ. Ακριβώς, λοιπόν, γιατί έχετε λογική και ελπίσ, πρέπει να φανείτε πολύ προσεκτική και να μην εκτεθείτε, προς το παρόν τουλάχιστον, σ' εκδηλώσεις για το όμορφο γειτονικό σας. Γιατί δεν έχετε τη πραγματικά αίσθησιναι κι' εκείνο για σας, παρ' όλο που μου λέτε, ότι διαβάσετε τη συμπαθεία του στα «φλογερά του μάτια».

Σε μια σεμνή κοπελάτσα, σαν και σας δεν επιτρέπονται περιπέτειες, που όσο κι' αν δείχνουν ευγενική αρχή, μπορεί να καταλήξουν σε άσχημα μπελάσματα. Είστε μυαλωμένη αρκετά και γι' αυτό δεν επιμένω να σας πω περισσότερα.

Μυστηριώδη νέον. Νιγρίτα: Μου γράφετε, ότι μία πράξη σας έλαβέλε έχει... αίσθηματικές διαθέσεις, αλλά ότι εσείς αποφεύγετε να περυσυρθείτε σ' αυτές... Άπ' όσα μου γράφετε, βλέπω, ότι και σεις δεν βρίσκετε λογικό το «σκανδαλό» αυτό. Θα κάμετε λοιπόν, πολύ καλά να της μιλήσετε σοβαρά, αοστηρά για να βγάλετε κάθε άναρμωστη ιδέα που έχει για σας. Κρατέτε την έξ' έλλου, να καταλάβει, ότι με το να επιμένει

Πονεμένη Κρητικοπούλα. Άρχανες Κρήτης: Μου γράφετε, ότι ο νέος με τον όποιον σχετίζεστε, σας αποφεύγει τώρα τελευταία και, καθώς μαθαίνετε, έχει μπλέξει με μία χήρα στον τόπο σας. Καλόν είναι, πριν πιστέψετε στις διαδόσεις, να φροντίσετε με διακρισι και προσοχή να εξακριβώσετε κατά πόσον αυτές αληθεύουν. Και αν ναι, τότε να επιδιώξετε να συναντηθείτε με τον καλό σας και να του ζητήσετε να καθορίσει τη θέση του και τους σκοπούς του απέναντί σας. Είς' άλλως να του δώσετε να καταλάβει, ότι όλα μεταξύ σας τελειώνουν και ότι δεν πρέπει στο μέλλον να έχει καμμία ελπίδα για σας. Έγω τη γνώμη πως έτσι θα επιτύχετε, αν γνώνη πως έτσι το θεσμίσετε, όχι αποκατάστασι του θεσμού σας αλλά εξακαθάριση της θέσεως σας και καλή για να μη στενοχωριέστε με τις «μπερμπαντίες» του.

Ματωμένη καρδιά. Μαρούσι: Έστω και αν είστε μόνο δεκαεπτά χρόνων, η ηλικία σας είναι αρκετή για να έχετε τη λογική και να αντιλαμβάνεστε ότι το γυίο έρωτικό σας αίσθημα με το γυίο άφεντικό σας δεν μπορούν να είναι κάτι το σταθερό, το ελκρινές και το μόνιμο και συνεπώς δεν θα πρέπει ποτέ να ελπίσετε σε μελλοντική άποκατάστασι, παρ' όλες τις υποσχέσεις και τα λόγια του. Αυτά όλα σας τα έλεγαν, απλούστατα μόνο και μόνο για να σας απογοητεύσουν και να κλονίσουν την εμπέση. Και τώρα που κλονίστηκε, φαίνεται, μαζί σας και εσείς, βαρβάρη, ενόηθη, ότι θέλει να άπαλλαγί από σας. Γι' αυτό να άδιαφορα και σας φέρεται έτσι άδιάφορα και ψυχρά. Είναι κρίμα, που βρέθη-

Η ισάροδ ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ-ΔΟΥΚΑ Δερματολόγος, άσολογμένη με αισθητικές θεαματικές επέστροφες από την Ευρώπη και δέχεται ελς το νέον της ιατοείον ΣΕΚΕΡΗ 4 α' άροφος, άκροδός Κανάρη, 11.1 και 5.7. Τηλ 612.450.

κατε τόσο εύπιστη και, αν και βλέπατε, ότι δεν ταιριάζατε ούτε σε κοινωνική θέσι, ούτε σε ηλικία, ώσπου παρασυρθείτε απ' αυτόν. Δυστυχώς αυτό που σας έλεε είχε η πραγματική αλήθεια και μην ελπίσετε ότι σας φέρεται έτσι για να σας δοκιμάσει. Άυτός, νέος πλουσιος και κατεργάρης, ποτέ άσφαλώς δεν τ' σκέφθηκε σοβαρά να σας κάνει νόμιμη σύζυγό του. Άλλά, τώρα, δεν πρέπει να κάμετε και ν' άσχοληστέ μ' αυτόν. Δεν τ' αξίζει! Κι, ούτε να τ' πάρετε «έπί πόνο» και ν' άπελπισθήτε. Το μόνο που έχετε να κάμετε, είναι να τ' βγάλετε από τ' νού σας, να πνίξετε το αίσθημα σας και να κατέψετε πως θ' αντιμετώπισετε καλύτερα τη ζωή σας, χωρίς άλλους αισθηματικούς περισπασμούς. Άν μπορείτε μάλιστα, ν' απογοητεύετε τη δουλειά αυτή, για να μην είστε υποχρεωμένη να τ' βλέπετε και να τ' αράξετε. Άουχάστε λοιπόν, και με τ'όν καιρό όλα θα διορθωθούν.

Κρητισιώτισσα Α. Τ. Μ. Ν.: Σας εύχαριστώ για τα καλά σας λόγια. Σχετικώς με την αισθηματική σας υπόθεσι, τ' άγροφτε έσας η ίδια τόσο όρθα, τ' άβλεπετε τόσο καθαρά, ώστε νομίζω, ότι και μόνον σας βρίσκειτε τη λύσι. Είδικα για τη στάσι του νεαρού, ύποψιάζομαι, ότι ύστερ' από την κουέντα, τ' άδελφού σας... τ' άμμε κι' φρόντισε ν' άποσυρθεί, όχι από σεμνοτητα και για να σας προφάσει, όπως ίσως ισχυρίζεται, αλλά μόνο και μόνο για ν' άποφυγή μπλέγματα, μη έχοντας ποτέ τον φαίνεται σοβαρό σκοπό άπέναντί σας. Είπε φανερό ότι δεν ήταν σταθερός στο αίσθημα του. Και τώρα δεν βλέπω τ'όλο γι'ατι τ' στενοχωριέστε κι' άπελπίστε. Καταλαβαίνω, βέβαια, ότι νοιώδετε σαν έλπίδες διαφεύδονται. Άλλά, πάλι, δεν είναι προτιμώτερο που αυτό έγινε έγκαιρως, πριν δοκιμάσετε βαθύτερες απογοητεύσεις; Δεν αξίζει καμμία σκέψι και κανένα πόνο για έναν άνθρωπο που φέρεται με τ'όν άδικολογητό αυτό τρόπο.

Μυρωδάτο θυμάρι. Κύπρο: Εύχαριστούμε θερμά για τα καλά σας λόγια. Όσο για τ' ζητήμα σας, δα μου επιτρέψετε να σας παρατηρήσω, ότι δεν είνε σοβαρά πράγματα όλες αυτές οι εκδηλώσεις σας, που έμπνεονται μονάχα από ένα αισθηματικό καπρίτσιο της στιγμής. Άυτές οι έφημερες γνώμης άσφαλώς δεν μπορούν να έινε αληθινά άγάπη.

Μεταχριστουγεννιάτικη μόδα. Ό περίφημος καπελλάς της Νέας Υόρκης Γζών Μάιστερ, που λαμβάνει την νέα άμερικανική μόδα, παρουσιάζει έσχατος τ'ό καπέλλο αυτό, που γνώρισε άμέσως μεγάλη επιτυχία. Πρόκειται, όπως βλέπετε, για ένα στυμπατικό πλέγμα πάνω στο όποιο έχουν άπλω-

ΕΡΗ

Προσέχετε πολύ!

Κόκκινο Γαρύφαλλο Το Π.: Με συγκινεί η άποφασί σας, γιατί βλέπω ότι έχετε ένα τιμίο χαρακτήρα. Δεν θα ήταν όμως άδύναστο να κάμετε μία τέτοια παρεκτροπή και να δημιουργήσετε

ΜΕΤΑΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ ΜΟΔΑ

Ο περίφημος καπελλάς της Νέας Υόρκης Γζών Μάιστερ, που λαμβάνει την νέα άμερικανική μόδα, παρουσιάζει έσχατος τ'ό καπέλλο αυτό, που γνώρισε άμέσως μεγάλη επιτυχία. Πρόκειται, όπως βλέπετε, για ένα στυμπατικό πλέγμα πάνω στο όποιο έχουν άπλω-

— "Αχου, να με συμπαθάτε, κύριε ταχυδρόμε! Εί-
νε ή ώρα που γυρίζει ο προκομένος μου! . . .

ΟΙ ΚΟΤΤΕΣ ΤΗΣ ΕΜΙΝΕ

αὐτῆς πρὸς τὸν κ. Ἰωάννην Νικ.

ρούσε πιά
 γιά νά τόν

οὐσούν οἱ ναῦτες!

—

— 'Αδύνατον νά τήν κλείσω, Ζαχαρία! Κάπου σκαλώνει!...

— Πιο σιγά, βρε γυναίκα!...

Βοήκε τήν εύκαιρία!...

Χωρίς λόγια.